

Denis Grigorescu

CRIMINALI
virtual-project.eu
IN PARALEL

Denis Grigorescu

CRIMINALI ÎN PARALEL

35

Premiul Romanian Crime Writers Club pentru
cel mai bun roman trimis la concursul de manuscrite, ediția 2010

Premiul **Romanian Crime Writers Club** pentru cel
mai bun roman trimis la concursul de manuscrise,
ediția 2010

Denis Grigorescu
Criminali în paralel

DENIS GRIGORESCU – 2010
CRIME SCENE PUBLISHING & ROMANIAN CRIME
WRITERS CLUB 2010 pentru prezenta ediție

CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACĂRA și
TRITONIC

Editor – coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRIGORESCU, DENIS

Criminali în paralel / Denis Grigorescu:
ISBN 978-606-8139-72-2

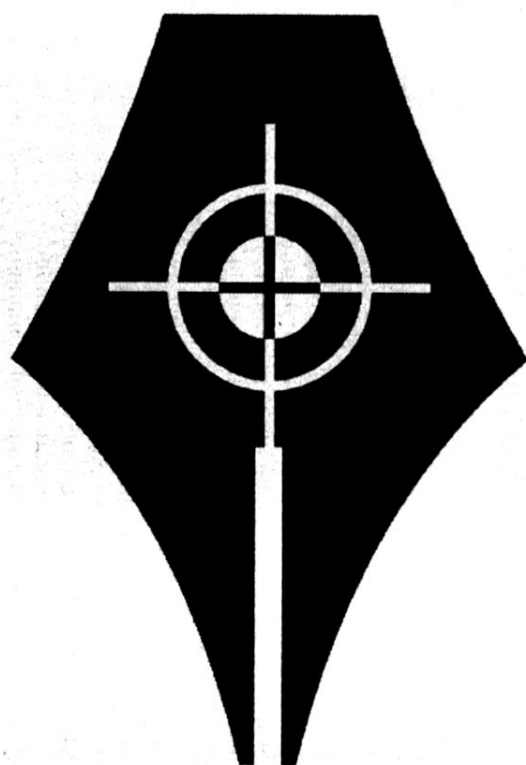
Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda nr. 18/17.11.2010
Bun de tipar: noiembrie 2010
Tipărit în România

Denis Grigorescu

Criminali în paralel

Romanian
Crime
Writers
Club

Concurs cu suspans

Ca să folosim o expresie mai puțin academică, ne-am mișcat repede! De-abia s-a constituit în iulie 2010 și Romanian Crime Writers Club – prima asociație a scriitorilor de romane polițiste din România! – a demarat un proiect ambițios: acela de a invita la concurs pe autorii dornici să scrie narațiuni thriller&mystery. Primul concurs de acest gen din țara noastră!

Până la data de 15 octombrie – termenul limită pentru acceptarea manuscriselor – juriul (Bogdan Hrib, Adrian Onciu, Oana Stoica Mujea, Alexandru Arion, George Arion) a primit 12 propuneri de cărți. Manuscrisele aparțin unor autori din diverse generații, unii având o experiență îndelungată a scrisului, alții fiind la primele încercări în proza de largă respirație. Unii mai stângaci într-o construcție romanescă de tip *policer*, alții dovedind o familiarizare cu arta marilor maeștri ai genului.

Câștigător al ediției 2010 al concursului organizat de RCWC a fost desemnat Denis Grigorescu (n. la 15 decembrie 1976, în Pitești). Romanul său *Criminali în paralel* dezvoltă un subiect original, de o deosebită ingeniozitate, iar relatarea lui captivantă e o recompensă pentru cititorul însetat de enigme, de o acțiune cu multe răsturnări de situație, care să-i pună la lucru adrenalina.

Un debut mai mult decât promițător. Dar, pentru tânărul condeier, greul de-abia de-acum începe. Fiindcă sperăm ca apariția cărții lui la Crime Scene Publishing – premiul pentru realizarea lui literară – să nu rămână doar o întâmplare fericită.

Iar RCWC își propune și alte proiecte, la fel de interesante. Cu siguranță, ele vor capta atenția tuturor fanilor unui gen literar care, în sfârșit, începe să aibă și la noi mai mulți reprezentanți de valoare. Așa că, folosind din nou o expresie mai puțin academică, fiți pe fază!

George Arion

Președinte Romanian Crime Writers Club

CAPITOLUL I

Din spelunca aia de doi lei se auzea ABBA. „One of us is crying, one of us is lying...” Asta era chiar culmea. Mereu când Ana „Bibliotecara” trecea pe lângă acest bar insalubru, unde muștele coabitau fericite cu resturile de mititei scăpate de clienți pe jos, boxele răsunau numai a manele și muzică populară diluată. Muzică ieftină, piratată, băutură și mai ieftină. Așa-zisul local arăta ca un soi de microcabană făcută cu zgârcenie. Un loc strâmt, în care și o constituție scheletică și-ar fi făcut loc cu greu. Patru mese joase cu mușama în pătrățele de pe vremea lui Pazvante Chioru' și șaisprezece scaune făcute parcă pentru liliputani, pahare vechi prin care detergentul de vase trecea mai rar ca vaporul prin port, o tejghea destul de înaltă acoperită cu lambriuri, un bec ce mai dădea rateuri ocazional, un CD player chinezesc și clienți cu fețele ahtiate după alcool de proastă calitate. Ana „Bibliotecara” știa prea bine tabloul ăsta naturalist. Mai intra și ea ocazional după vreun chiștoc de țigară ori după vreo gură de bere, rămase de la bețivii locului. Doar acoperișul din lemn al speluncii îi plăcea mult și asta pentru că îi aducea aminte de un pliant în care văzuse niște case elvețiene tare frumoase și pline de flori.

Crezu că are halucinații audio de la foame. Se opri. Da' chiar era ABBA. Doi muncitori cu salopete albastre și cu mâini mari cât lopețile beau câte o cinzeacă de rom ieftin amestecat cu o imitație de cola. Erau atât de prinși în conversație încât păreau că puțin le pasă dacă la boxe se aude ABBA, Maria Ciobanu sau Iron Maiden. Ba chiar păreau oarecum mulțumiți că muzica dată destul de tare le mai camufla replicile. Ana „Bibliotecara” ar fi dat și ea peste gât un pahar, dar nu avea în buzunar decât o monedă pricăjită de 50 de cenți. Ca să-și ia o cinzeacă, i-ar mai fi trebuit o monedă identică, iar pentru o bere suma deja creștea prea mult. Peisajul i se părea extrem de ciudat și inedit. Ezită dacă să intre sau nu. Niciodată nu primise permisiunea de la barmaniță să stea mai mult de un minut. Aurolacii, copiii străzii și cerșetorii nu erau bineveniți în speluncă. Asta i se părea o în Justiție

revoltătoare. De ce bețivii ordinari pot sta la masă și aurolacii nu? Nu sunt și ei tot suflete, nu sunt și ei tot paria? Nu. Discriminarea își făcea loc până și în cele mai joase pături ale societății. Și Ana era considerată aurolacă 100%, deși nu trăgea chiar zilnic din pungă. Prefera țigările. Dacă, la început, barmanița nu o lăsa nici măcar să treacă pragul, încet-încet între ele se formase un soi de complicitate. Barmanița avea un set de replici pe care le folosea numai când în speluncă erau doi-trei clienți: „Ia chiștocul ăla și cară-te!” și „Dă gura aia de bere pe gât și ieși afară!”. Ana se hrănea din rămășițele viciilor altora. Resturile erau o constantă a vieții ei. Avea 19 ani și nu era o fată proastă, însă meandrele vieții o retrogradaseră teribil din punct de vedere social.

Părinții ei divorțaseră după ce mama-soția-secretara devenise subit mama-soția-târfa, iar Ana ajunsese, în scurt timp, o adolescentă indezirabilă și neglijată de către propria ei mamă. Nimănui nu îi mai păsa de ea. Într-o zi, nu a mai suportat și a plecat de acasă. Și-a umplut un rucsac cu haine, o sticlă cu apă și un pachet de biscuiți și a plecat. În naivitatea ei spera că mama o va căuta, că va anunța Poliția, că va lipi afișe cu poza ei... Nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

În prima seară, Ana a dormit pe scara unui bloc în construcție. Dimineața, s-a trezit înconjurată de mai mulți aurolaci. Intrase pe teritoriul lor. Ca să nu aibă probleme, a trebuit să le dea jumătate din hainele ei și ce mai rămăsese din pachetul de biscuiți. În plus, pentru a fi adoptată în gașcă, a trebuit să le promită ca va fura alături de ei și pentru ei, că va munci pentru binele grupului ori de câte ori va fi nevoie și că nu îi va trăda vreodată. Începutul i-a fost teribil de greu, au fost zile în care și-ar fi dorit să dispară, seri în care lacrimile îi șiroiau, nopți în care frigul din canale sau din alte așa-zise adăposturi pătrundea și printre numeroasele zdrențe cu care se acoperea. Însă nu a cedat. S-a adaptat vicisitudinilor. A prins gustul aurolacului, al băuturii, al țigărilor. A învățat să cerșească, să fure, să fugă, să doarmă, inclusiv pe acoperișuri, să care greutăți, să supraviețuiască, să se bată, să fie violentă. Dintr-o pisică aristocrată devenise o maidaneză.

Trecuseră mai bine de patru ani de când trăia alături de grupul ei de aurolaci... Mesele calde din copilărie și familia erau deja departe de tot, ea se afla în fața unei

spelunci prăpădite și își dorea doar să tragă un amărât de chiștoc. Văzu, de la intrare, la una dintre mese, într-o scrumieră, o țigară neterminată și pași înăuntru. Dar barmanița o opri cu un gest inchiizitorial:

— Văd că te-ai învățat la chiștoace! Ia mai du-te și prin alte baruri și nu mai îmi strica mie atmosfera p-aci! *Capisci?*

Ana se opri speriată la ușă, de parcă i-ar fi fost frică să nu fie cumva mușcată de barmanița cu gabarit dublu față de al ei. Prezența ei atrase și interesul celor doi clienți.

— Îți dau eu un chiștoc dacă-mi plimbi și mie bicicleta vreo două ore, râse unul dintre muncitori, o matahală cu nas mare și păr mai dezordonat decât o cameră de licean.

— Mă, tu semeni cu cineva, dar nu știu de unde să te iau, spuse celălalt. Mă, ia stai așa. Aaa, gata. Semeni cu... semeni cu... Gata. Știu. Semeni cu gura aia de canal neacoperită de pe șantier. Iar din profil ai ceva de la cățeaua aia șchioapă din fața blocului meu. Dacă ai avea și o idee de coadă, chiar că ai fi o cățea. Ha! Ha! Ha!

— Las-o mă, că are ochi mișto. Ar putea fi bună de coardă dacă n-ar avea bermudele astea slinoase.

Adevărul era că frumusețea ochilor ei era invers proporțională cu cea a hainelor pe care le purta: niște bermude roșii descusute și murdare din belșug, un tricou alb pe care se vedea o urmă din ceea ce fusese odinioară un imprimeu cu Hannah Montana și niște papuci crem ce parcă săriseră dintr-o ghenă de gunoi direct în picioarele ei. Pe unghii își dăduse cu o oală maronie destul de puternică.

Nu avea nici cel mai mic chef să le dea apă la moară celor doi muncitori care, cu siguranță, erau prieteni la cataramă cu Bachus. Îi detesta pe bețivi pentru că o făceau să-și aducă aminte de tatăl ei. Matahala năsoasă se ridică greoi, precum un *grizzly* turmentat, și îi făcu semn să li se alăture:

— Hai fă, încoace să bei și tu cu băieții! Hai fă, nu fă pe nebuna! Fac eu cinste c-o cinzeacă! Și dacă mai beau o juma' de sticlă, poate te și pup. Ai înțeles, fă?

— S-o pupi pe mă-ta în cur!

Într-o fracțiune de secundă, Ana văzu cum matahala ia paharul de pe masă și fugi cât o țineau picioarele. Auzi doar zgomotul cioburilor împrăștiate pe asfaltul fierbinte

și mai multe înjurături. Fugea de parcă ar fi concurat la sprint, fugea de parcă ar fi vrut să fie mai iute ca timpul, să facă ocolul Pământului în 80 de secunde. Trecu prin bazar, fu la un pas să fie lovită de o mașină, intră în gangul unde se aflau comercianții de perdele și se îndreptă spre piață. Știa că în spatele pieței, la gheana de lângă stația de taxiuri, se aflau prietenii ei. Acolo aveau „reședința” de zi în ultima vreme.

Se opri ca să-și tragă sufletul lângă magazinul de gogoși. Era aproape șase după-amiaza și nu mâncase toată ziua decât un colț de pâine găsit într-o pubelă și o jumătate de măr aruncat lângă o mașină. Se hrănea cu resturile altora și devenise un soi de hienă urbană, fără a fi și necrofagă.

Pe străduța care dădea înspre piață, lumea începea să-și strângă mărfurile de pe tarabe și de pe garduri. Trecea atât de des pe acest traseu încât învățase și gesturile vânzătorilor și ticurile lor. Tipul brunet și cu chelie din stânga avea un stand cu papuci de toate felurile și mărimile, puși pe mai multe rânduri, ca pe un fel de gradene, dar și împrăștiați pe asfalt. Când strângea marfa, începea întotdeauna cu papucii roz și roșii din plastic, după care urmau celelalte culori. La rând veneau papucii „de oraș” maronii și negri, iar la final, onoarea de a fi puși în ultimele zeci de cutii revenea papucilor de casă. Pe dreapta, chiar la intrarea pe străduță, erau doi băieți care vindeau șosete, baterii și saci de plastic. Ei erau cei mai rapizi la strânsul mărfii, de parcă ar fi fost niște roboței grăbiți. Tot pe dreapta, puțin mai încolo, după magazinul de articole pentru copii, era vânzătorul de cafea și țuică. Capota unei Dacii tunate era taraba lui. Ana remarcase că, atunci când nu avea clienți, acestuia îi plăcea să joace table cu vânzătorul de înghețată la cornet din stânga, avându-i drept chibiți pe doamna care vindea gablonzuri și pe băiatul scund și vesel care striga cât era ziua de lungă: „Avem bureți de bucătărie! Avem brichete pentru băieții! Avem chibrite! Trei la zece mii, numai trei la zece mii, mă!” Îi plăcea și în același timp o amuza toată această faună din „anticamera” pieței.

Din „anticameră”, Ana își continuă drumul prin spatele halei centrale, lăsând în stânga o mică fabrică de pâine și în dreapta două magazine de carne. La un moment dat, zări lângă un coș de gunoi o jumătate de pateu cu brânză. Îi era foame și ar fi fost în stare să

deguste și un ambalaj cu parfum de pateu cu brânză. Se aplecă fără nicio grijă și, aproape în același timp, o durere subită în piciorul stâng o făcu să scape rămășița de pateu din mână. Unul dintre numeroșii câini vagabonzi aciuți prin zonă venise, precum un asasin tăcut, și își alesese drept țintă tocmai unul dintre picioarele ei subțiri. Nici nu avu timp să se vaite pentru că, întorcându-și capul văzu alți trei maidanezi apropiindu-se cu tupeu canin de ea. Să fugă ar fi însemnat să aibă instincte sinucigașe. Știa prea bine că toți câinii din zona pieței se înțelegeau cu aurolacii la fel de bine precum Israelul cu Palestina. Scană terenul și își dădu seama că nu avea decât o soluție pentru a scăpa de asaltul patrupezelor. Sări rapid pe coșul de gunoi și de aici ajunse pe acoperișul toaletei publice. Viața printre aurolaci o făcuse să fie sprintenă, să aibă în ea instincte de felină a sorții. Se opri să se odihnească și să se uite la rană. Piciorul o ustura, iar din două locuri se prelingeau firicele de sânge. Se uită în jos și văzu câinii care lătrau și dădeau târcoale coșului de gunoi. Bucățița de pateu dispăruse cu siguranță în stomacul unuia dintre ei. În orice caz, pe acoperiș era în siguranță, iar maidanezii ar fi putut ajunge la ea doar dacă s-ar fi metamorfozat cumva în pisici ori în condori. La vest, acoperișul WC-ului public era lipit de zidul Școlii nr.1, iar la sud venea zidul fabricii de pâine. Mai sus nu se putea sui, deoarece distanța până la oricare dintre cele două acoperișuri era de cel puțin trei metri, iar zidurile nu aveau nici măcar o gaură ori o denivelare care să permită o tentativă de escaladă. Se hotărî să mai aștepte până când maidanezii se vor depărta. Și, după aproape un sfert de oră, câinii obosiră să dea târcoale prin zonă și plecară în altă parte, în căutarea altor potențiale ținte umane tocmai bune de mușcat cu voluptate în liniștea serii. Ana mai aruncă o privire suplimentară, după care coborî ușor și merse cu pași hotărâți încă vreo 30 de metri, până când ajunse în Strada Pieței. De aici făcu stânga, merse impasibilă pe lângă doi gardieni publici, traversă strada, ocoli un jeep parcat anapoda cu botul în intersecție, trecu pe lângă două gherete de pâine și ajunse la gheana de lângă stația de taxiuri. Îi salută veselă pe doi dintre colegii de gașcă, Pete „Mână Subțire” și Andrew „Față Palidă”. Stăteau amândoi cu un aer boem pe zidul de lângă gheană și își bălângăneau picioarele sacadat, ascultau muzică la maximum dintr-un casetofon și beau

pe rând un lichid maroniu dintr-o sticlă de plastic cu capac roșu. Și aici avu o surpriză: din casetofon se auzea Roxette – „You don't understand me”. Îi plăcea muzica bună, însă învățase să asculte și muzică second-hand alături de aurolacii ei. Dar de data asta era chiar surprinsă: ABBA la speluncă și Roxette lângă ghenă, la un casetofon de aurolaci, și asta în doar câteva ore. Parcă se întorsese lumea pe dos și scursorile societății deveniseră melomani rasați. Sau poate că era de vină *playlist*-ul aleatoriu. Nu mai înțelegea nimic.

Vizavi de stația de taxiuri, un alt aurolac din grup, John „Pletosu” dormea dus de vise pe treptele din fața cabinetului de avocatură Samuel Adamson, având un câine dolofan pe post de pernă.

— Ana, ia și tu o gură! E marfă bună rău. „Față Palidă” a făcut rost de ea. Îți unge sufletul și stomacul, nu alta, îi spuse „Mână Subțire” întinzându-i cu prietenie sticla cu lichid maroniu.

— Ce naiba beți acolo? îi răspunse Ana așezându-se cu fundul pe zid, luând sticla și dând o dușcă pe gât.

În același timp se strâmbă de parcă ar fi înghițit un medicament nedorit și returnă sticla.

— Pfuuu! Coniac îmi dați voi să beau pe căldura asta? La cât de mult am mâncat azi, dacă iau și două guri d'astea o iau pe arătură. O bere ar merge acum, nu coniac. Mersi oricum.

— De unde vrei tu bere, fată? Bem ce prindem. La fel e și cu mâncarea. Orice haleală e bună de băgat la ghiozdan. Pubela e restaurantul nostru. Să vezi ce pâine mișto am găsit în tomberonul ăsta! Cu mucegai, da' de excepție. Nu știu cum poate oamenii ăștia să arunce pâine la gunoi, zău că nu știu. Cred că e proști sau are fițe că are prea multe în frigider. Să mor io.

Andrew „Față Palidă”, un băiat firav, la vreo 15-16 ani, nu zise nimic. Era mai taciturn și Ana știa prea bine asta. Atunci când „Față Palidă” scotea mai mult de zece fraze consecutive era eveniment. Acum stătea cu o mână pe casetofon și cu cealaltă își ștergea șiroaiele de transpirație care amenințau să ajungă dintr-o clipă în alta de pe bărbie pe gât și apoi pe originala-i cămașă galbenă cu flori roșii de gerbera pe ea. Ținea la cămașa asta și la celebra lui șapcă verde cu o insignă cu trei brazi mai mult ca la orice. Într-o dimineață, o familie lăsase lângă un tomberon o plasă plină cu haine folosite, iar cămașa îi

luase ochii din prima, de parcă ar fi fost o parte din comoara contelui de Monte-Cristo. O purta până și iarna, numai că atunci și-o punea peste un pulover bleumarin. Cămașa cu gerbera era fetișul lui vestimentar. După ce o văzu pe Ana, dădu muzica puțin mai încet, ca într-un semn de respect discret. Luă din spatele casetofonului o pungă argintie cu aurolac și i-o întinse fetei. Ana inhală puțin, după care se uită nervoasă de jur-împrejur:

— Am chef de un chiștoc, să-mi bag picioarele de n-aș fuma ceva acu'!

„Față Palidă” îi făcu semn înspre taximetriști:

— Vezi la ei. E băieți de treabă.

Ana își mută privirea către cele patru taxiuri care mai rămăseseră în stație. Doi dintre șoferi picoteau pe scaune, unul tot trebăluia pe la motor, iar cel de-al patrulea trăgea plictisit dintr-o țigară de duzină. Sări sprintenă de pe zid și se duse glonț la el, sperând că îl va îndupleca să-i dea și ei una întreagă sau măcar una fumată:

— Dom' taximetrist, șefu', n-aveți să-mi dați și mie o țigară?

Bărbatu' tresări, de parcă Ana i-ar fi violat plictiseala. Își redresă repede expresia, după, care se uită la ea apatic. O știa, o văzuse de multe ori pe la ghenă, știa că mai cere țigări pe la colegii lui, însă la el nu venise niciodată.

— Nu mai am. Du-te la altu'.

— Măcar un chiștoc acolo. Poate mai e vreunul prin scrumiera din mașină.

— Eu nu fumez în mașină. Taxiul nu tre' să miroasă a tutun pentru că nu place la clienți. Trotuaru' e scrumiera mea, `nțelegi? Ia mai lasă-mă în pace! De când am ajuns eu să stau la conversație cu toți aurolacii?

— Mă scuzați, măcar un chiștoc...

— Unde vezi tu chiștoace?

— Păi când terminați țigara, poate îmi lăsați și mie să trag un fum acolo. Atât.

Taximetristul, un bărbat buhăit la vreo 40 de ani și cu o cămașă descheiată care lăsa se i se vadă burta proeminentă și cu multe denivelări, se uită la ea amuzat și îi răspunse pe un ton superior:

— Nici n-am ajuns cu țigara la jumate și tu vrei chiștocu'. Mai stai, ce naiba. Rămâi pe recepție și când oi vedea că mă apropii de filtru vino și poate prinzi și tu un

fum, acolo. Acu' du-te lângă aurolacii tăi și lasă-mă cu țigara mea.

Ana „Bibliotecara” fusese de atât de multe ori făcută „aurolacă” încât devenise imună la acest apelativ. La început o duruse, însă, încet-încet, ajunsese să nu îi mai pese. În mod paradoxal, cuvântul „aurolacă” îi dădea siguranța că aparține unei comunități, unei familii. Erau cu totul șapte în gașcă: Pete „Mână Subțire”, Andrew „Față Palidă”, John „Pletosu”, Dan „Cărămidă”, Michael „Buză Strâmbă”, Silvia „Pisica Dementă” și ea, Ana „Bibliotecara”. Fusese poreclită „Bibliotecara” datorită pasiunii ei pentru cărți. În canalul unde locuiau strânsese mai bine de 60 de volume. Pasiunea cititului nu o părăsise nici după ce își schimbase viața, după ce trecuse din suprateran în subteran. Îi plăcea să citească îndeosebi romane de aventuri, în special Jules Verne și Michel Zevaco, marii ei preferați. La început, fusese considerată drept ciudată de către ceilalți, însă, în scurt timp, cu toții se obișnuiseră cu pasiunea ei. Nu mai citea la fel de des ca la școală, însă vinerea și sâmbăta își rezerva cel puțin două-trei ore pentru lectură, la umbra unui coș de gunoi sau prin canal, așezată confortabil pe geți murdare așezate pe post de canapea.

Răspunsul în doi peri al taximetristului nu o dezarmă. Îi venea să îl înjure pe taximetrist, să-i dea cu o piatră în cap, dar se abținu. Era în stare să facă și 50 de ture în jurul pieței pentru un biet chiștoc. Văzu un trecător savurând o țigară în timp ce își legăna într-una dintre mâini o sacoșă cu o fostă nuanță galbenă. Nu îndrăzni să se ducă spre el, pentru că știa că oamenii nu pot să-i sufere pe oamenii canalelor. Până acum mai bine de patru ani fusese și ea „normală”, iar gândul ăsta o făcea să mai aibă ocazional puseuri nostalgice. Însă Ana „Bibliotecara” era în general o fată tare, obișnuită cu viața nasoală.

„Mână Subțire” și „Față Palidă” pluteau deja pe aripile unei veselii subite, cauzate, fără îndoială, de coniacul la PET și eternul aurolac. „Mână Subțire” își mai trecea din când în când mâna prin părul dat cu sclipici și râdea prosteste. Ana stătu puțin lângă ei dând nervoasă din picioare, după care privirea i se focaliză asupra unei doamne în vârstă care venea să arunce o pungă dolofană la gunoi. După față, doamna i se păru rea: buze subțiri, o privire încruntată de războinică pensionară

și mâini nefiresc de groase. Părul alb coafat în exces o făcu pe Ana să se gândească fără să vrea la o mare vată pe băț. Râse singură în timp ce o urmărea pe femeie cum lasă punga la gunoi. Pensionara le aruncă o privire plină de dispreț, după care se îndepărtă agale. Atât aștepta Ana. Dintr-o săritură ajunse în ghenă. Proaspăta pungă putea ascunde și ceva de mâncare. O deschise cu dexteritate și începu să-i facă inventarul: niște coji de pepene, două cutii de bere, mai multe șervețele mototolite cu urme de muștar și ulei, o cutie goală de biscuiți, o caserolă ruptă încă mirosind a pulpe de pui... Mai la fund zări ceva care fu aproape să o facă să scoată un chiot de bucurie: două bucăți zdravene de ciocolată albă de menaj. Nu se gândise la un asemenea desert neașteptat. Luă cele două bucăți, le șterse puțin de tricou și le arătă celor doi tovarăși de pe zid, ca pe un dulce trofeu. Încercă să le rupă în mai multe părți, însă cele două bucăți neregulate nu cedară. Erau atât de tari încât puteau constitui cu siguranță o amenințare pentru niște dinți mai neexperimentați. Ana se hotărî să muște direct, fără alte formalități inutile. Dinții i se înfipseră cu hotărâre într-una dintre bucățile acelea dulci și tari. Reuși cu greu să desprindă o bucățică. Oricum, deliciul venit pe neașteptate la ghenă merita și o forțare a dinților. Savură încet bucățica. Nu era stricată, ci doar tare și impregnată cu miros de pulpe de pui de la caserola de deasupra. Asta însă nu îi deranjă pe Ana „Bibliotecara”, nici pe „Mână Subțire” și „Față Palidă”. Mai aveau și un colț de pâine rămas pe lângă casetofon, colț pe care îl împărțiră frățeste. Pâine cu mucegai, ciocolată cu aromă de pulpe de pui și coniac la sticlă de plastic. Cina era asigurată.

— Cine vrea o bere?

Ana „Bibliotecara” crezu că nu aude bine. Însă vocea masculină care pusese întrebarea nu suna nicidecum a Fata Morgana. Întoarse capul și, la nici un metru, îl văzu pe cerșetorul Ben James, zis și „Aristocratul”. Un pic mai negricios la față, cu părul scurt și o mustață dezordonată, „Aristocratul” avea 35 de ani și era unul dintre cei mai buni și vechi în branșă. Se știa bine cu „Mână Subțire”, în urmă cu doi ani acesta și cu „Față Palidă” îl scosese din mâinile unor derbedei bine aghezmuți. Ben se înțelegea bine cu aurolacii și, de multe ori, chiar le făcea cinste când avea zile cu „încasări” bune. De data asta ținea într-o mână o sticlă de

doi litri de bere rece. Ben șchiopăta ușor, însă pe piciorul drept avea mereu un bandaj mare mânjit cu bulion sau cu vopsea pentru a-i impresiona pe fraieri să-i dea bani de pomană. Avea și două cârje pe care le purta mai mult ca accesoriu stilistic decât ca necesitate. Deși era un fals handicapat, Ben era un tip simpatic și de viață, căruia îi plăcea să intre pe gratis la cinema, văzuse mai bine de 50 de filme în ultimii doi ani – un cerșetor cinefil. Întotdeauna era la curent cu cele mai noi premiere și știa pe de rost numele a câteva sute de actori americani.

Îi întinse sticla lui „Mână Subțire”:

— Ia să vezi ce bună e! Rece ca gheața! Parfum, nu alta.

— Mersi, frate Ben. Merge a-ntâia o bere penală după un coniac, îl stinge de nu se poate.

„Mână Subțire” apucă bine sticla și bău cu nesaț mai multe guri, după care se șterse cu podul palmei de picăturile de bere care i se prelingeau dinspre buze spre bărbie. Îi întinse apoi berea lui „Față Palidă” și, într-un final, mult dorita sticlă ajunsese la Ana, care bău aproape o jumătate de litru în mai puțin de două minute, precum un beduin care tocmai a scăpat dintr-un deșert unde apa e de mult o specie dispărută.

— Berea asta e viață! „Aristocratule”, o să ai un loc bun printre îngeri la cât de darnic ești, îi spuse „Bibliotecara” bătându-l amical pe cap.

— Prietenii nu se uită niciodată. Așa m-a făcut mama, cum mă-sa mare o chema-o și pe ea, că m-a abandonat la naștere, răsă sănătos „Aristocratul”. Ia dă berea aia încoace să iau și eu o gură-două.

Atmosfera de lângă ghenă se destinsese de-a binelea. John „Pletosu” se trezise și traversă într-un suflet strada când îi văzu pe tovarășii lui bând bere.

— Așa faceți? Beți toată berea fără mine. Bine că m-am trezit, că găseam sticla goală. Egoiștilor!

„Pletosu” trase cu putere sticla din mâna lui „Față Palidă” și bău cu nesaț. Bunele maniere erau antonime cu el și doar când era mai amețit de băutură era în toane bune. Nu prea dormise bine pe câine. Își întinse spinarea, își roti capul de vreo câteva ori, după care se uită iritat la casetofon, de unde se auzeau primele acorduri dintr-o baladă Bon Jovi:

— Ce-i lălăiala asta la difuzor? Băgați și voi un rock d'ăla mișto, nu melodii din astea de domnișoare, se răsti

el.

— Da' Bon Jovi cântă mișto, îi răspunse Ana, care chiar asculta cu plăcere balade.

— Poate cântă mișto pentru tine, „Bibliotecaro”. Mie-mi face rău la mațe. Schimbați dracu' CD-ul, radioul sau ce naiba o fi acolo.

„Mână Subțire”, care era liderul găștii, nu avea chef de ceartă, așa că se apucă să butoneze la casetofon. Nu găsi însă niciun post care să difuzeze cântece pe gustul lui „Pletosu”. Până la urmă, după o consultare a celor prezenți, puse o muzică populară.

Era aproape nouă seara, coniacul se terminase, berea de doi litri era și ea pe ducă și cei cinci erau deja bine amețiți. Ana se pilise foarte repede și, dacă la început alcoolul îi crease o foarte bună stare de spirit, acum simțea cum o încearcă o ușoară stare de greață, iar la stomac o apucă niște crampe. Era al treilea chef din ultimele șase zile, iar la primele două îi fusese tare rău din cauză că amestecase berea cu niște votcă. De fiecare dată își revenise a doua zi, însă de data asta parcă nu mai avea chef să facă iar nopți albă din cauza senzațiilor de vomă. În plus, acum era și obosită de-a binelea. Durerea de la mușcătură o cam lăsase, dar în orice caz nu era în cea mai bună formă pentru un chef cu prelungiri. Se hotărî să se ducă spre „bârlog”, gândindu-se că Dan „Cărmidă”, Michael „Buză Strâmbă” și Silvia „Pisica Dementă” vor fi ajuns deja acolo. De la ghenă și până la gura de canal unde locuiau mai erau vreo 20 de minute de mers pe jos. În ciuda insistențelor celorlalți și mai ales a lui Ben – care îi spusese că va mai aduce încă un bidon de bere – Ana rămase fermă pe poziții. Îi era somn, îi era puțin rău și tot ce își mai dorea la acea oră era o odihnă zdravănă. Nu era prima oară când pleca singură. Îi salută pe toți, sări de pe zid și se îndreptă spre „bârlogul” subteran. Trecu de parcare din fața blocului LS 4, depăși punctul termic 402 și coborî pe Strada Pieței, care o ducea până la intersecția cu podul de cale ferată. După ce depăși un bloc cu trei etaje care era în construcție de aproape un an, ajunse lângă o ghenă de gunoi. Mersese prea repede, nu își dozase bine ritmul pașilor și acum simțea nevoia să își tragă puțin sufletul. Pe la blocurile din jur mai erau câteva lumini aprinse, iar unul dintre stâlpii de iluminat era stricat de câteva zile. Începuse să se răcorească, iar adierile de vânt îi făceau cum nu se

poate mai bine după o zi în care temperatura își făcuse de cap prea mult. Din instinct, se uită la ghenă. Avea chef să intre acolo și să mai caute printre gunoaie. I se făcuse din nou foame, de la băutură. Se apropie de ghenă și, când să se sprijine de ea, se împiedică și reuși cu greu să își mențină echilibrul. Se uită iritată în jos, de parcă ar fi vrut să bată măr obstacolul care o deranjase, însă imediat privirea i se destinse. Se împiedicase de o pereche de pantofi cu toc. Erau niște pantofi ciclam de damă, cu toc înalt. Luă, încântată, pantoful stâng și se uită la el în detaliu. Doar la călcâi era foarte puțin uzat și avea o mică gaură lângă vârf, în rest arăta impecabil, ca și perechea sa. Luă ambii pantofi și îi strânse la piept ca pe o jucărie mult dorită. Când era elevă, se uita cu admirație la fetele mai mari care purtau pantofi cu toc și care aveau picioare atât de frumoase. Pantofii găsiți lângă ghenă o bucurară atât de mult, încât se decise să îi pună în picioare. Îi erau puțin mari, dar nu să o incomodeze. Își aruncă vechii papuci cât colo și se încălță cu pantofii găsiți. Arăta caraghios cu bermude roși și pantofi ciclam cu toc, dar nici că-i păsa. Era de-a străzii, dar avea pantofi cu toc. Și ce pantofi! Chiar dacă tocurile înalte o incomodau la mers, nu și-i dădu jos. Ajunse la intersecția cu podul de cale ferată după mai bine de un sfert de oră de mers greoi. Se uită în stânga și în dreapta, traversă agale și ajunse sub podul de cale ferată. De aici și până la canal mai era o stradă de traversat, un panou publicitar dărăpănat și trei tufișuri de ocolit. Canalul era aproape de podul de peste râul Argess, iar peste râu era cel mai nou mall din oraș. Mai făcu câțiva pași, când simți o durere în piept. Se gândi că e de la oboseală și de la alcool. Însă, după alți câțiva metri, durerea se acutiză. Parcă cineva se juca cu un cuțit invizibil în inima ei. Duse mâna la piept și se opri. Îi era rău, dar nu putea înțelege din ce cauză o durea inima. Se aștepta să o doară capul, să aibă amețeli, să își verse mâțele sau să fie cufurită la stomac, nu să o doară inima. I se păreau de-a dreptul bizare aceste înțepături care o chinuiau. Vru să ceară ajutor, dar în jur nu se zărea nici țițenie de om, iar până la benzinăria din dreapta podului mai erau vreo două sute de metri. Nu mai avea putere nici să țițe. Durerea constantă aproape că o paraliza și nu putea face nimic ca să o atenueze. Nu se mai gândise demult la moarte, dar de data asta avea senzația că tocmai moartea era cea care îi bătea insistent

la ușa. După alte câteva clipe, mâinile îi înțepeniră, deveniră brusc doar două greutate care îi atârnavă inerte de corp. Simți cum nu își mai poate controla nici picioarele și căzu cu fundul pe asfalt fără a putea opune nici cea mai mică rezistență. Pierduse controlul propriului corp. Durerea creștea teribil de mult, ar fi vrut să se zvârcolească, însă nervii motori nu îi mai dădeau voie, iar lacrimile îi șiroiau dezordonat pe obraji. Se schimbă la față, care îi devenise un rictus teribil. Văzu un BMW cum se apropie de ea și încercă să deschidă gura. Însă până și buzele îi amortiseră. Mai spera că poate mașina asta va fi salvarea ei, că o va zări cumva, se va opri și o va duce la spital. Dar mașina trecu razant fără să oprească, aproape să o acroșeze. Ana se mai uită la pantofii ei ciclam și se chină în zadar să scoată un zâmbet, după care se uită în sus și nu se mai mișcă deloc. Stelele nopții începură să se reflecte în ochii ei larg deschiși.

La șapte dimineața, inspectorul Steven Barcelo intră cu un pic de sictir pe suflet în biroul comisarului-șef Alan Smith. În ultimele două săptămâni i se repartizaseră numai cazuri ușurele și avea un *feeling* că și de această dată i se va da tot un caz simplu. Rămase în picioare, pentru că știa prea bine că pe cele două scaune din fața biroului șefului puteai fi invitat să ieși loc doar dacă aveai succese.

— Am un caz pentru tine, Steven, îi spuse comisarul-șef fără să îl salute. Nu e ceva greu. Știu, știu, nu spune nimic. În ultima vreme îți tot dau cazuri ușoare. Dar știi și tu că cel mai important lucru în Poliție e să ai activitate. Polițiștii adevărați tratează toate cazurile cu cea mai mare seriozitate, oricât de grele sau ușoare ar fi ele.

— Cu ce caz mă onorați de această dată, domnule comisar-șef? îl întrebă Steven Barcelo, încercând să-și camufleze ușoara ironie printr-o tonalitate sobră.

— Victima: o fată de 18-19 ani, aurolac. Cel mai probabil, cauza morții: infarct. A fost găsită azi-noapte pe carosabil, aproape de podul de lângă mall. Trebuie să rezolvi și cazul ăsta, n-am ce să-ți fac. O moarte cât se poate de banală a unei fete a străzii. Nu-ți face griji, vor veni și cazuri complicate din nou, știu că te dai în vânt după ele. Poți pleca.

Comisarul-șef nu era pasionat de dialogurile lungi cu subordonații. Atunci când repartiza un caz era mereu concis. Steven Barcelo înclină ușor capul, se uită în treacăt la macheta unui Colt model 1862, de pe birou și ieși, după care închise ușa ușor. O salută în trecere pe secretara roșcată și cam trecută care îi zâmbea mereu cu apropiere, își luă sacoul maroniu de catifea, din birou, coborî scările bodogănind ceva ininteligibil și se sui în Golful lui argintiu. Înainte de a demara, se uită puțin în oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă e aranjat cum trebuie. Făcea asta de fiecare dată când pleca la treabă. La 36 de ani, Steven Barcelo era oarecum metrosexual, arăta bine și își cucerise soția cu inteligența și șarmul lui. Terminase Academia de Poliție și absolvise din plăcere Facultatea de Litere. Vorbea fluent franceza, italiana, spaniola și germana. Un inspector poliglot, mereu tuns scurt, cu ochi căprui adânci, mâini subțiri și îngrijite și o față inocentă. De patru ani purta cioc pentru a părea mai matur.

Steven Barcelo conducea foarte prudent mașina, chiar și atunci când era în misiune. Așa făcu și de această dată și ajunsese lângă pod în 10 minute, deși distanța putea fi parcursă în cel mult cinci. În zonă se crease o aglomerație de nedescris, mai ales că era o oră la care foarte mulți mergeau la muncă. Doi polițiști cam imberbi cu veste reflectorizante dirijau circulația, iar lângă locul unde fusese găsită aurolaca erau două mașini de Poliție și o Ambulanță. „Bibliotecara” murise între cele două sensuri de mers și asta părea să le ușureze sarcina polițiștilor. Nu era accident. Numeroșii curioși, mai mulți aurolaci și inevitabilii ziaristi veniți la fața locului îi incomodau însă. Steven se uită la victimă și apoi la unul dintre colegii săi:

— La ce oră a fost găsită?

— Undeva în jurul orei cinci și jumătate. A fost văzută de un șofer de TIR care s-a speriat și a oprit lângă ea. Doctorul spune că moartea s-a produs înainte de miezul nopții în urma unui infarct. La ce viață au amărății ăștia, nici nu e de mirare.

— Ați verificat cabina TIR-ului dacă prezintă urmele vreunui impact?

— Cabina e în regulă, doar șoferul e în stare de șoc. Zice că e primul cadavru pe care îl vede în viața lui.

— Victima are leziuni?

— Doar niște echimoze pe spate, probabil din cauza căzăturii. În rest nimic. Aaa, ar mai fi ceva, ca niște urme de mușcătură pe piciorul stâng. În rest, niciun indiciu care să spună că ar fi vorba de o coliziune.

Steven se mai uită o dată la victimă, de această dată cu mai multă atenție și fu impresionat de ochii ei mari și frumoși. Se aplecă și cu mâinile înmănușate, îi închise, după care privirea îi fugi către buzele ei de un roșu aprins și care, în două puncte, aveau nuanțe albastrii. Asta îl intrigă. Văzuse destule cadavre de când lucra în Poliție, însă niciodată buze roșii cu nuanțe albastrii.

— Puteți să o luați. Însă aș vrea să i se facă o autopsie amănunțită.

Mai mulți aurolaci plâneau de mama focului destul de aproape de victimă. Steven își mângâie ușor bărbia și se îndreaptă spre ei.

— Ce e, mă, cu voi aici? O știți pe fata asta?

— Da, șefu', da' să nu ne faceți rău, îi răspunse speriat printre sughițuri de plâns Michael „Buză Strâmbă”, în timp ce își lua o căciulă albastră, ponosită de pe cap.

Și ceilalți cinci aurolaci din gașcă erau acolo. Zgomotul matinal de sirene, la nici o sută de metri de gura de canal, îi făcuse să se trezească speriați. „Mână Subțire” se uita în gol în timp ce cadavrul „Bibliotecarei” era dus în Ambulanță. Nu mai era în stare să articuleze niciun cuvânt, iar mai multe lacrimi începuseră să-i curgă pe obrajii acoperiți parțial cu o tentativă de barbă juvenilă. Mai stătuse la băute până aproape de miezul nopții cu „Față Palidă”, „Pletosu” și „Aristocratul”, după care plecase cu primii doi spre canal. Făcuseră stânga și ieșiseră pe Bucharest Avenue, după care merseseră drept până la „bârlog”. Dacă ar fi luat-o pe Strada Pieței, poate că ar fi putut-o salva pe „Bibliotecară”, poate că acum ar fi fost în viață, lângă ei, râzând și contaminându-i pe toți cu buna ei dispoziție. Gândul ăsta îl măcina. Avea remușcări că o lăsase să plece singură. O palmă pe umăr îl făcu să ridice privirea:

— Tu ce știi despre victimă? îl întrebă mecanic Steven.

— E... e... sora noastră. „Bibliotecara” stătea cu noi de mai bine de patru ani.

— Stai un pic. Ce tot zici acolo? „Bibliotecara”? Ce poreclă e asta?

— Așa îi ziceam noi, că îi plăcea cărțile, săraca. Era o fată deșteaptă.

— Ce altceva mai știi despre ea? Avea și fata asta un nume?

— Da, o chema Ana și atât. Zicea ceva cum că tată-su a fost profesor și că ai ei au divorțat. Nu prea îi plăcea să vorbească de familia ei. Cred că doar de două-trei ori am auzit-o vorbind ceva de ei. Zicea și că nu o înghite pe măsă.

— Când ai văzut-o ultima oară? Sau mai bine zis, care dintre voi a văzut-o ultima oară și când?

„Mână Subțire” tăcu. Întrebarea asta îl făcu să aibă frisoane. Se gândea că dacă spune, va fi dus la secție pentru întrebări suplimentare, că îl vor ține la interogatoriu o groază de timp. Îi era teamă ca „Bibliotecara” să nu fi murit din cauza gurii de coniac combinate apoi cu bere. Și lui îi fusese cam rău la stomac, însă era un tip rezistent. Știa că polițiștii nu îi înghit pe aulaci. În același timp, se gândea că poate mărturia sa îi va ajuta pe cei care se ocupau de caz. Se decisese să vorbească. În fond, nu avea nimic de ascuns.

— Aseară.

— Deci tu ești ultimul care ai văzut-o în viață.

— Nu știu.

— Cum nu știi, mă?

— Păi poate s-o mai fi întâlnit pe drum cu cineva după ce a băut cu noi. Ăăă, nu vream să zic...

— Ia stai așa. Cu care „noi” a băut moarta?

— N-am băut mult, să știți. Ne-am veselit și noi acolo.

— Mă interesează cine a mai băut cu ea.

— Păi mai mulți. Nu contează... Aulaci de-ai noștri.

— Ba contează. Care-s ăia? Spune. Sper că nu vrei să obstrucționezi investigația.

— Ce să fac?

— Să împiedici ancheta. Ar fi mai bine să vorbești.

— Da' nu mă arestați, nu?

— De ce să te arestez? Doar n-ai omorât pe nimeni, nu?

— Nu, șefu'.

— Să revenim. Cu cine a băut „Bibliotecara”?

— Păi... Cu mine, „Față Palidă”, „Pletosu” și „Aristocratul”.

— Sunt printre ei? întrebă Steven arătând către ceilalți aurolaci timorați.

— Da, doar „Față Palidă” și „Pletosu”, răspunse tremurând „Mână Subțire”, arătând spre tovarășii lui. „Aristocratul” nu e din gașcă.

— Cine e „Aristocratul”?

— Un băiat.

— Ce băiat? Ți-ai pierdut cuvintele în gură?

— E și el un cerșetor, șefu'. Băiat de treabă. Ne mai face și nouă cinste.

— Un cerșetor face cinste aurolacilor? Hai că asta-i tare, zâmbi Steven pentru prima oară în acea dimineață. Înseamnă că băiatu' câștigă bine din „meseria” asta.

— Depinde cât de darnici e oamenii, șefu'. Unii e de treabă, alții nu dă nimic.

— Bine, bine... Și până la cât ați băut voi?

— Nu știu, șefu'. Oricum era întuneric afară. Noapte.

— Cam până la cât ați băut cu moarta?

— Păi era întuneric și când a plecat ea. Cred că era după opt. Poate nouă. Nu știu, că n-avem ceas.

— Domnu' polițist, sigur era după opt când a plecat „Bibliotecara”. La opt am auzit eu la casetofon știrile de la radio. Și a mai stat ceva după știri, se băgă în discuție „Față Palidă” gesticulând de zor, de parcă ar fi fost un dirijor haotic.

— Ce ați băut și cât ați băut?

— N-am băut mult șefu', se repezi „Mână Subțire”. O juma' de coniac și două bidoane de bere.

— Și „Bibliotecara” a băut mult?

— Nu, o gură de coniac și niște bere acolo.

— Îi era rău când a plecat?

— Era cam obosită. La ultimele două băute a borât, dar acum era bine. Zicea că e obosită.

Ce ați făcut cu sticlele? întrebă naiv Steven.

— Le-am strâns. Nu le-am aruncat. Mai strângem și noi sticle și câteodată mai luăm niște bănuți pe ele de la unii de vine cu o roabă și strânge sticlele.

— Pot să văd sticlele?

— Da, șefu', e aproape de aici. Un sfert de oră pe jos. Lângă stația de taxiuri.

Steven Barcelo fu pus într-o mică încurcătură. Era cu mașina, iar aurolacii erau pe jos. Strâmbând aproape insesizabil din nas, se decise să îi ia pe „Mână Subțire”, „Față Palidă” și „Pletosu” cu el în Golf, deși știa că după

aceea va trebui să își ducă urgent mașina la spălat. Avea însă un caz de rezolvat.

— Haideți cu mine în mașină. Tu, tu și tu, le spuse celor trei.

Aurolacii rămaseră pe loc. Gândul de a merge cu o mașină a unui polițai îi făcea să ezite, însă în același timp le trezea curiozitatea.

— Hai mă, că nu stau toată ziua după voi.

Vocea fermă a lui Steven nu accepta vreun refuz. Îi făcu semn și unui coleg să-i însoțească. Aurolacii se suiră cu sfială în Golf, în timp ce Steven deja băga cheia în contact. Habitaclul avea un conținut cât se poate de inedit: doi polițiști și trei aurolaci. Steven mai transportase bețivi, vreo câțiva drogați, două prostituate, dar niciodată nu avusese drept „oaspeți” aurolaci.

Conduse încet pe Strada Pieței, de parcă ar fi fost la o promenadă pe patru roți. Când mai aveau mai puțin de 50 de metri până la ghenă, semnaliză dreapta, călcă ușor frâna și parcă lângă punctul termic 402. De aici meraseră pe jos. Cele trei sticle erau la locul lor, puse într-un sac de rafie în spatele ghenei, alături de alte recipiente goale. Celălalt polițist își puse mânușile, scoase sticlele și le puse în trei pungi, urmând să le ducă apoi la laboratorul criminalistic pentru a li se verifica amprente și picăturile rămase pe fund.

Steven se uită cu atenție la sticle, după care se învârti de câteva ori în jurul ghenei. Inițial, după ce îi fusese repartizat cazul, crezuse că va fi cât se poate de simplu. În Pitetson, aurolacii și oamenii străzii decedau de moarte bună, de la frig sau de la băutură. O singură dată în ultimii patru ani un om al străzii fusese ucis de un altul, după o încăierare cauzată de o sticlă cu vin. Însă acel caz fusese rezolvat în viteză. Moartea „Bibliotecarei” îi ridicase un semn de întrebare când văzuse nuanțele buzelor ei. Își notase în carnețel și poziția parcă prea rigidă a mâinilor, de parcă ar fi fost de plumb – prea le avea aliniat drept pe lângă corp, de parcă ar fi fost un soldățel care a căzut fără să își schimbe cu niciun centimetru poziția mâinilor.

Le mai puse câteva întrebări formale aurolacilor, după care se întoarse la locul unde fusese găsită victima. Merse pe jos până la canalul unde cei șapte aurolaci își făcuseră sălaș, însoțit de „Mână Subțire”. Coborî cu atenție scara umedă și rece și, la indicațiile aurolacului, o

luă la stânga după el. Nu era mult de mers până la „dormitoare”. După nici 20 de metri prin firicelul de apă și pe lângă un zid cu dâre de mușegai, „Mână Subțire” ajunsese la un grilaj pus de formă, pe care îl dădu ușor la o parte și lăsă să se vadă un fel de încăpere lungă de vreo șapte-opt metri, lată de trei și înaltă de cel mult unu jumate. Ca să intre, Steven trebui să se aplece. Aprinse o lanternă și nici nu apucă să se acomodeze bine cu încăperea că fu izbit de un miros puternic de chimicale și urină. Făcu tot posibilul să nu își atingă sacoul maroniu de pereții murdari și începu să cerceteze interiorul. „Mână Subțire” îi indică și locul unde obișnuia să doarmă „Bibliotecara”: mai multe geți murdare aranjate drept culcuș, perpendicular pe zid. În dreapta, lângă o bluză jecoasă stăteau mai multe vrafuri de cărți cu coperti uzate. Steven mai văzu o oglindă, un pix albastru, o agendă parțial roasă de șobolani, o pereche de adidași fără șiret, mai multe cataloage de la super-marketuri și două mere stricate. În stânga, un rucsac murdar în care erau un fular colorat în portocaliu și roșu și o sticlă goală de suc. Scutură cărțile, sperând să găsească vreo dovadă a identității „Bibliotecarei”. Nu găsi nimic în afară de câteva foi cu desene infantile. „Mână Subțire” încercă să îl ajute:

— Căutați ceva anume, șefu'?

— Speram să găsesc un act, ceva.

— Ați văzut dumneavoastră aurolaci și boschetari cu bulentine?

— Am văzut unul acum doi ani și o lună. Cum a ajuns în gașca voastră?

— Simplu. A fugit de acasă, a intrat pe teritoriul nostru și, până la urmă, am băgat-o și pe ea în gașcă. Mai plângea la început, dar a reușit să devină o meseriașă. Se băga și la bătaie dacă era cazul. Cu rucsacul ăla a venit. Atât avea la ea. N-avea acte. Toți o știe Ana „Bibliotecara”. Alte nume nu mai are.

Steven se mai uită odată printre haine și pe sub ele, după care își mută privirea asupra celorlalte culcușuri. „Dormitorul” comun al aurolacilor îl ducea cu gândul la un mormânt spațios. În vizuina de beton mai erau trei saltele slinoase și rupte, plus zeci și zeci de geți, bluze și tricouri împrăștiate în dezordine, mai multe cutii din carton în care găsi de la mărgelile și CD-uri piratate până la portofele goale, o sticlă de alcool medicinal și un vechi

pachet de cărți de joc. Într-un colț, puse cu grijă, stăteau două pungi argintii cu aurolac. „Un adăpost tipic de oameni liberi, murdari și triști, de copii ai sorții nefaste”, își spuse după ce mai scrise câteva notițe în carnetel. Nu găsisese nicio dovadă că cineva i-ar fi vrut răul „Bibliotecarei”, dar cu toate astea nu avea stare. Ceva îl frământa. Nu își putea scoate din cap acel melanj coloristic al buzelor victimei. Înainte de a părăsi „dormitorul”, îi lăsă o bancnotă de cinci dolari lui „Mână Subțire” împreună cu o carte de vizită, lăsându-l pe acesta perplex și spunându-i doar atât:

— Pentru colaborare. Ținem legătura.

— Da, șefu'. Mulțumesc, șefu'.

Steven Barcelo era un tip complex, complicat și milos în același timp. Nu era pentru prima oară când dădea bani celor defavorizați. Înainte de a pleca, îl întrebă pe „Mână Subțire”:

— Încă ceva. Spuneai că a mai fost cu voi și un cerșetor.

— Da, șefu', „Aristocratul”, îi răspunse „Mână Subțire” în timp ce admira bancnota de cinci dolari.

— Știi pe unde l-aș putea găsi?

— Are vreo două-trei locuri ale lui. Cât aveți ceasul?

— E aproape patru. De ce mă întrebi?

— După ora patru se duce la agenția Loto de pe Carl Lewis Street ca să își schimbe mărunțul strâns în timpul zilei. Ăăă, nu trebuia să zic asta. Să nu mă spuneți, că noi suntem pretenari și nu vreau cerți între noi.

— Cum arată?

— Mai negricios la față, păr scurt și o mustață cam împrăștiată. Și mai are un bandaj pe dreptul.

— Mă, tu ai putea fi bun de detectiv, că le ai cu detaliile.

— Eee, șefu', am și eu memorie la fețele cunoscute, atâta tot.

— Și pe unde își face veacul „Aristocratul”? Care sunt locurile lui?

— Parterul de la „Fortune”. E bine acolo, că trece lume destulă. Nu știu dacă îl mai găsiți acolo.

Steven își făcu un calcul rapid. De la canal și până la „Fortune” erau cel mult 10 minute de mers cu mașina, iar de acolo și până la agenția Loto – mai puțin de trei sute de metri de mers pe jos. Îl lăsă pe „Mână Subțire” în „dormitor”, reveni la suprafață și în șapte minute ajunse

lângă „Fortune”. Parcă mașina lângă brutăria „Vel Mex” și merse pe jos spre parterul centrului comercial. Avu noroc. „Aristocratul” era acolo, stătea pe pavele și cu piciorul drept pus pe un capac de cutie de pantofi, două cârje puse ordonat lângă el și își spunea refrenul cu o mimică foarte bine gândită: „Ajutați-mă și pe mie, fie-vă milă de un băiat infirm și fără părinți! Ajutați-mă și pe mine, un bănuț pentru o pâine!” Lângă piciorul drept își pusese o căciulă ponosită în care se adunaseră zeci de monede și mai multe bancnote mototolite. Adevărul era că „Aristocratul” avea o față atât de oprimată și tristă încât erau destui cei care se căutau prin buzunare ca să îl ajute. Steven merse ușor spre el și se opri mirat la câțiva metri. Știa fața asta, își aminti că îi dăduse și el bani de câteva ori. „Aristocratul” îl văzu apropiindu-se și repetă refrenul, de data asta cu o voce și mai tânguitoare. „Bărbatul ăsta îmbrăcat cu sacoul meseriaș de catifea tre' să aibă lovele”, își zise și întinse mâna umil. Steven se căută prin buzunare și îi dădu un dolar.

— Tu ești „Aristocratul”?

Ben James se schimbă la față și își luă o mină intrigată. Doar câteva zeci de aurolaci și boschetari îi știau porecla, precum și domnul Smithson „The Big Boss”, cel care îl sprijinise să-și facă un „nume” în lumea cerșetoriei din Pitetson și cel căruia îi dădea 40% din încasări în timpul săptămânii. Ceilalți îi spuneau pur și simplu Ben. „Aristocratul” nu putea pricepe în ruptul capului de unde îi știa porecla bărbatul îmbrăcat elegant și a cărui ținută îl făcea să creadă că nu are nici în clin nici în mână cu lumea cerșetoriei – un cerc închis ale cărui secrete, porecle și cutume foarte puțini le știau. Ben nu era prost și se decise să răspundă prin jocuri de cuvinte.

— Cum să fiu eu aristocrat, domnule? Nu vedeți ce zdrențe am pe mine? Dacă eram ca aristocrații ăia șmecheri, aveam și eu mașină, casă și gagică. Nu înțeleg ce vreți să spuneți...

Steven scoase, fără să vrea, un zâmbet. Avea sentimentul că dăduse peste un cerșetor cu inteligență peste medie.

— Nu am venit aici pentru jocuri de cuvinte și ar fi mai bine să lași vrăjeala. O cunoști pe Ana „Bibliotecara”?

— Aaa, de cine vorbești? Nu înțeleg deloc.

— Hai lasă teatrul pentru altă scenă. O știi pe „Bibliotecară”, nu? Și nu nega, că îți aduc martori.

— Sunteți din ăia de caută amărâte să se culce cu ele? Păi fata aia nu e curvă să știți. E și ea o biată aurolacă. Se culcă doar cu ai ei din gașcă. În rest e fată cuminte.

— „Bibliotecara” e moartă.

La auzul veștii, „Aristocratul” uită că simula că e schiop și sări în picioare. Era speriat. Un bărbat pe care nu îl cunoștea îi spunea că „Bibliotecara” nu mai e.

— Cum? A murit „Bibliotecara”? Ce-a pățit? Doamne, nu se poate! Da' cine sunteți dumneavoastră?

— Inspector Steven Barcelo, Poliția din Pitetson, îi răspunse inspectorul fluturându-i legitimația prin fața ochilor.

— Domnu' polițist, da' n-am făcut nimic, vă jur. Vă rog eu nu mă arestați. Vă rog eu. Sunt un biet băiat orfan și infirm.

— Orfan poate, infirm mai puțin. Aș putea să te amendez sau să te ridic pentru cerșetorie, dar nu mă interesează acum asta. Știu că ai băut aseară cu ea și cu alți aurolaci.

— Da' de unde știți?

— Nu contează.

— Mai bem și noi, să ne dregem amaru', da' n-am făcut nimic.

— Până la cât ați băut?

— Noi băieții până noaptea, ea a plecat mai devreme.

— Ați tras și ceva pe nas?

— Domnu' polițist, „Aristocratul” nu trage niciodată pe nas. Eu doar beau și mai fumez.

— Dar ceilalți?

— Ei doar aurolac, atât.

— Da' „Bibliotecara”?

— Cât am fost eu aseară, n-am văzut-o cu punga la gură.

Steven luase în calcul și ipoteza unei morți cauzate de consumul excesiv de aurolac și băutură. Însă victima nu luase chimicale.

— Dar de fumat...?

— Nu, că nu aveam țigări. Of, săraca, și acum îmi aduc aminte cum îi ardea buza după un chiștoc...

— Și n-ați găsit voi nicio țigară acolo? Voi sunteți descurcăreți.

— Nu, domnu' polițist, aseară doar am băut și am râs. Asta a fost tot. De ce a murit săraca? A bătut-o cineva? Nu trebuia s-o fi lăsat să plece singură! Of, Doamne, de ce îi ia moartea pe ăia de treabă? Cine a omorât-o? L-ați prins?

— N-a omorât-o nimeni. De fapt deocamdată nici nu știm ce s-a întâmplat. Avea dușmani „Bibliotecara”?

— Nu, săraca. Mai sărea ea la bătaie dacă o supăra vreun idiot, dar eu nu știu niciun dușman. Ea nu era în bandele de cartier, ca ăia de se bate toată ziua și se omoară, ea era săraca într-o biată gașcă de aurolaci. Era o fată pe care te puteai baza.

Steven îi interogase pe cei care o văzuseră ultima oară în viață, vizitase „dormitorul” însă nu găsise niciun element care să îi indice că moartea fetei fusese o crimă. Îi lăsa „Aristocratului” o carte de vizită spunându-i să îl contacteze dacă află ceva util, după care sună la serviciu, spunându-le colegilor să trimită poza victimei la cele trei ziare locale din oraș, plus câteva date privind locul unde a fost găsită și o descriere sumară. Află că știrea cu moartea „Bibliotecarei” apăruse la știrile de dimineață. Strâmbă din nas. Nu îi putea înțelege pe jurnaliștii care făceau știri numai despre morți și răniți.

Reveni la birou la șase fără un sfert. Avea un caz aparent banal, însă până nu venea rezultatul autopsiei nu putea trage niciun fel de concluzie. Era stresat. Se scărpină nervos pe umeri, își mai aranjă apoi hârtiile de pe birou și se uită plictisit la poza cu el și soția lui îmbrățișați. O cunoscuse pe Liz în urmă cu șase ani, două luni și patru zile – avea o memorie excepțională a datelor – și după un an și 15 zile se căsătoriseră. Dragoste la prima vedere, fluturași în stomac, multe declarații romantice originale, poezii, buchete de trandafiri, lalele și frezii, cutii de bomboane în formă de inimioară, numele ei scris pe petale – folosisese o întreagă „artilerie grea” ca să o cucerească pe blonda minionă care îi dăduse ritmul inimii peste cap. Primele luni de mariaj fuseseră frumoase, însă apoi relația se banalizase, intrase pe un fel de pilot automat. După doi ani, Liz îl înșelase cu un profesor de matematică, aflase de adulter, fusese la un pas de divorț, însă după o lună se împăcaseră. În ultima vreme, Liz devenise tot mai distantă, iar Steven avea tot

mai multe bănuieli că s-ar putea să fie iar încornorat. Și asta nu era singura problemă. Amândoi veneau acasă seara obosiți, Steven avea tot mai multe cazuri de rezolvat, iar Liz îi cerea tot mai des să își schimbe serviciul:

— Polițist cu 2000 de dolari pe lună! E păcat de mintea ta să stai pe banii ăștia de mizerie până seara, să alergi inclusiv noaptea. Te irosești. Mai bine caută-ți ceva mai bun în altă parte. Fă-te detectiv, avocat sau du-te la o mare companie, îi spunea Liz cel puțin o dată pe săptămână.

În plan personal nu avea motive de satisfacție, iar la serviciu avea de rezolvat cazul aurolacei moarte. Ațipi fără să vrea cu capul pe Pagini Aurii. Când se trezi, puțin amețit, era deja ora șapte seara. Era joi. Și joia, de două ori pe lună, mergea la cumpărături la supermarket. Shopping-ul era o pasiune a lui, adora să meargă printre rafturi, să caute promoții, să deguste eșantioane, să descopere noi produse, să facă viraje cu căruciorul. Încă mai avea o doză bună de copilărie în el. Puse mâna pe mobil și o sună pe Liz:

— Eu am cam terminat pe la birou. Mergem la Carrefour?

— Of, mă tâmpești de cap cu cumpărăturile astea ale tale! Mergi tu singur că eu nu termin mai devreme de opt.

La capitolul „shopping” aveau afinități diferite. Lui îi plăcea prin supermarketuri, ei îi plăcea la mall. Îi răspunse cu o amabilitate forțată că va merge singur, își luă sacoul din cuier, trase jaluzelele verzi, atinse biroul cu mâna stângă – așa făcea mereu când pleca, era un fel de tic – și ajunsese la Golful lui foarte repede. Parcă mașina cu grijă într-o zonă mai puțin aglomerată din fața supermarketului, luă un cărucior și se avântă voios în hățișul miilor de produse. Și aici avea ritualul său: mergea întotdeauna mai întâi la raionul de cosmetice, de aici făcea dreapta la „haine și pantofi”, urmau „băuturile”, „mezeluri și lactate”, „pește”, „dulciuri” și în fine „fructe și legume”.

Se afla de mai puțin de 20 de minute în supermarket când simți cum îi vibrează mobilul în buzunarul de la piept:

— Bună seara, Steven. Doctorul Stearsey la telefon. Ai putea să dai o tură pe la mine la morgă în seara asta?

— E ceva legat de cazul meu?

— Da. Aurolaca ta e mai interesantă decât părea la prima impresie.

— Nu am cum să ajung mai devreme de o jumătate de oră.

— E în regulă. Moarta nu pleacă nicăieri. Am de lucru cu ea. Cred că o să o țin toată noaptea.

Steven se obișnuise cu umorul negru al medicului legist Robert Stearsey. Era un fanatic al meseriei, un geniu în medicina legală, un maniac al detaliilor și în același timp un tip foarte simpatic. Știa că nu îl suna aproape de opt seara dacă nu avea ceva important să îi spună.

Mări viteza cumpărăturilor, ajunse într-un sfert de oră la casa de marcat și merse într-un suflet la mașină. Pulsul îi crescuse după primirea telefonului. Așa i se întâmpla de fiecare dată când avea un caz complicat de rezolvat. Iar tonul doctorului Stearsey îi confirma că ceva era în neregulă cu decesul „Bibliotecarei”. O sună pe Liz să îi spună că va întârzia din cauza unui caz complicat, parcă mașina în curtea Spitalului și parcurse pe jos cei 50 de metri până la morgă. Își privi ceasul. Era aproape nouă. Îl salută pe paznic, deschise ușa ce părea să fie proaspăt revopsită și o luă la stânga. Era lumină. Doctorul Stearsey se întoarse spre el și îi făcu semn să intre. Stătea lângă un cadavru acoperit cu un *hot-dog* în mâna stângă și cu un pantof ciclam în mâna dreaptă. Avea o față de om care a câștigat *jackpotul*.

— Aici e secretul, Steven, îi spuse triumfător, agitând pantoful către el.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Lasă-mă să-mi termin și eu *hot-dog*-ul. N-am pus nimic în gură de azi-dimineață. Iar cadavrul tău a fost o ecuație grea, grea de tot. Moarta asta ar putea concura lejer la un concurs internațional de autopsii.

— Care e cauza morții?

— Ce-i atâta grabă? De-abia a venit noaptea.

— Iar o să am scandal cu Liz.

— Liz poate să aștepte, ce am descoperit eu merită orice întârziere.

Steven era din ce în ce mai nerăbdător, precum un elev care așteaptă să se afișeze notele de la bacalaureat. Îl lăsă pe doctor să mănânce, după care îl întrebă scurt:

— Care e cauza morții? Naturală sau...

— Numai un pic, veni răspunsul doctorului Stearsey, după care dezveli cadavrul și puse mâna pe capul victimei.

— Mă mai ții mult ca pe jar?

— Uită-te cu atenție la fața fetei. Remarci ceva deosebit?

Steven știa foarte bine că doctorului Stearsey îi plăcea să îi pună la încercare intuiția și spiritul de observație. Era sigur că și doctorul remarcase ceva la buzele victimei și îi spuse mândru:

— Crezi că n-am văzut nuanțele ciudate de la buzele victimei?

— Bravo Sherlock, glumi doctorul Stearsey. Eram sigur că ai ochi ageri și minte pe măsură.

— Sunt prea roșii buzele, iar nuanțele astea albastrui nu sunt normale.

— Bravo. Buzele prea roșii apar la oamenii cu probleme cardiace, iar nuanțele albastrui...

— Ce e cu ele?

— Nuanțele albastrui apar în cazurile de otrăvire.

— Vrei să spui că...

— Nu spun, constat cu probe. Noroc că sunt eu tipicar în ultimul hal și că avem laborator de ultimă generație.

— Fata a fost otrăvită?

— Lasă-mă să îți spun cum am ajuns la concluziile la care am ajuns. Doar nu vrei să rezum o zi întreagă de muncă îndârjită într-o frază. Ar fi prea banal, dragă Steven. Iar ție nu îți plac banalitățile, nu-i așa?

— Corect.

— Să revenim la cadavrul nostru juvenil. Primesc „pachetul” azi-dimineață și mi se spune că se dorește o autopsie amănunțită. Asta m-a cam deranjat. Eu întotdeauna fac autopsii amănunțite. Nu mă joc cu medicina legală. Când am aflat că cel care solicita autopsia „amănunțită” era inspectorul Steven Barcelo nu le-am mai zis nimic celor care au adus fata și am trecut la muncă. A fost singurul caz de care m-am ocupat azi.

— Înseamnă că e chiar ceva special.

— Da, chiar e. La prima vedere, părea o moarte normală a unei aurolace, boschetare sau cum vrei să-i spui. Vrei să-ți zic ceva?

— Spune.

— Dar rămâne între noi.

— Doar mă cunoști.

— Moarta asta are niște ochii ai naibii de frumoși. Dar să nu mă spui lu' nevastă-mea, spuse cu o față serioasă doctorul Stearsey, făcându-l pe Steven să râdă.

— Da, am remarcat și eu ochii ăștia. Eu i-am închis.

— Și eu i-am deschis iar, surâse medicul. Dintotdeauna am avut o curiozitate față de ochii morților. Și oja de la picioare e simpatică. Seamănă cu a lu' nevastă-mea.

— Ești „terorist”. Să continuăm, totuși.

— Ai dreptate. Am remarcat nuanțele bizare ale buzelor de la început și imediat m-am gândit la o otravă care produce infarctul. Am secționat calota craniană după un plan ce trece anterior la 2 cm superior de arcurile orbitale și posterior la 1 cm inferior de protuberanța occipitală, apoi am scos și secționat dura mater prin tehnica standard: am secționat sinusul sagital superior în sens antero-posterior și...

— Să lăsăm detaliile tehnice, nu sunt student la Medicină, sunt polițist.

— ...și am recoltat sânge pentru examenul toxicologic. Am cerut analize amănunțite. Victima consumase niște bere ieftină și foarte puțin coniac. Alcoolul e păcătos, însă a rezultat că în băuturi nu fusese pusă otravă. Nici alimentele îngurgitate de săraca fata nu aveau urme de otravă. Și acum vine surpriza. S-a găsit o urmă de otravă foarte puternică și greu de depistat. O combinație originală, trebuie să recunosc. Fata a luat o concentrație foarte mare de nicotină, o concentrație care poate omorî un om în cel mult 10 minute. Cotinina este un metabolit al nicotinei poate fi utilizată drept indicator al expunerii unor persoane datorită faptului că rămâne în sânge mai mult de 24 de ore. Nicotina a fost unul dintre compușii acestei otrăvi teribile. Nu a fost otrăvire alimentară. A fost o otrăvire exogenă acută. Otrava i-a paralizat nervii motori și i-a produs infarctul. Bine măcar că nu s-a chinuit mult.

— Spuneți ceva de o concentrație mare de nicotină. Dar fata nu fumase în ziua respectivă. Ciudat.

— Ai dreptate. Fata nu fumase. Asta m-a intrigat. M-am apucat să analizez și să cercetez cadavrul în cele mai mici amănunte. Am mai găsit o mușcătură de câine, dar asta cu siguranță nu i-a produs moartea. Doar nu era un câine cu dinți de cobră.

— Și...

— ...și am ajuns la tegumentele de la călcâie unde – surpriză – am găsit niște puncte bizare. Am dus acele mici porțiuni la analiză și pe ele erau urme foarte fine ale aceleiași otrăvi.

— Vreți să spuneți că a fost otrăvită prin călcâie? Dar cum?

— Da, extrem de interesant și original. Avem de-a face cu siguranță cu un criminal cu o minte malefică cât cuprinde și sclipitoare pe măsură. Un om căruia îi place să combine otrăvuri tot așa precum marilor barmani le place să creeze cocktailuri senzaționale.

— Cum a ajuns otrava în călcâie?

— Aici vine „bomba”. Vezi pantofii ăștia ciclam? Otrava a fost pusă pe ei. Însă nu înțeleg cum au ajuns pantofii ăștia uzați cu toc să fie purtați de o aurolacă. În niciun caz nu cred că un aurolac ar putea fi atât de genial încât să facă o asemenea otravă și să o pună în pantofi. Și mai e ceva: nu știu cum o aurolacă ar putea merge toată ziua cu asemenea tocuri înalte. Probabil că i-o fi găsit pe undeva. Am dat și pantofii la amprentat, iar singurele urme erau ale fetei. Criminalul a lucrat ca la carte.

— Cei cu care am vorbit, apropiații fetei, mi-au spus că fata nu avea dușmani.

— Sunt destui oameni care nu îi înghit pe aurolaci și printre ei sunt destui obsedați.

— Vreți să spuneți că asasinul poate fi cineva care urăște aurolacii?

— Poți să o iei și așa. Însă am mai conturat o ipoteză, una care și pe mine mă înspăimântă: ar putea fi cineva care omoară la întâmplare și asta ar fi chiar teribil.

— Nu am mai auzit de nimeni care să omoare cu otravă în pantofi.

— Nici eu. Știu doar un caz în care, însă, cel vizat nu a murit. E vorba despre una dintre tentativele de asasinare a lui Fidel Castro. Un chimist de la CIA a conceput un plan de otrăvire a liderului cubanez, punându-i pudră de thaliu în pantofi. Această metodă i-ar fi provocat căderea părului, prin distrugerea foliculilor. Însă Castro trăiește și azi, pe când fata asta e moartă de aproape o zi.

— În concluzie, un caz care se complică rău de tot.

— Da, cu siguranță. Fata asta a fost omorâtă.

Era aproape miezul nopții când Steven Barcelo părăsi morga. Nu îi era somn, era teribil de agitat și în același timp nu avea chef să ajungă acasă. Și lui i se părea bizar că „Biblioteca” fusese găsită moartă în niște pantofi uzați cu toc înalt. Se sui în mașină, dădu drumul la casetofon pe un post de blues și începu să facă un posibil traseu mental al victimei de la ghenă până la locul unde fusese găsită. Doctorul Stearsey îi spusese că otrava găsită omoară un om în cel mult 10 minute. Asta însemna că „Biblioteca” purtase foarte puțin pantofii cu toc și nu îi avusese la cheful de la ghenă. Deși era noapte, se hotărî să revină la „Dormitorul” aurolacilor. Lumină cu farurile intrarea în canal și coborî ușor cu lanterna în mână. „Mână Subțire” dormea iepurește și la auzul mișcării suspecte ieși din canal cu o piatră în mână. Când îl văzu pe polițist făcu o mutră uluită.

— Ce faceți la ora asta? îi spuse „Mână Subțire” în șoaptă.

— Știu că e târziu rău, dar mai am o întrebare: cu ce era încălțată „Biblioteca” când a plecat de la cheful?

— Stați un pic, că m-ați luat așa din somn. A, da, avea papucii ăia crem.

— Sigur?

— Nu am cum să mă înșel. Purta papucii ăia de vreo două luni.

— Bine, mulțumesc. Noapte bună și scuze de deranj.

Dialogul nocturn din canal se încheiase. Steven se sui în Golful său și reveni la ghenă unde avusese loc cheful. Conduse ușor spre podul de cale ferată și opri când zări un container pe partea stângă. Ieși din mașină, aprinse lanterna și începu să se uite în jur. În spate, lângă două pungi pline de molozi, văzu unul dintre papucii crem. Celălalt era puțin mai departe, căzut cu talpa în jos. Scoase o pungă din mașină și puse papucii acolo. Dimineața, analizele îi confirmară bănuielile: amprente de pe papuci erau ale „Bibliotecarei”. O singură ipoteză rămânea în picioare: victima găsisese pantofii uzați cu toc la ghenă respectivă și își abandonase vechii papuci acolo. Acum chiar avea un caz.

CAPITOLUL II

„Ce crimă superbă!” își spuse, în timp ce deschidea precum un pilot victorios de Formula 1 o sticlă de șampanie Mumm în sufrageria apartamentului său cu trei camere de unde avea o priveliște superbă asupra Expo Park. Era fericit, nu își imaginase că o crimă îi poate aduce atâta mulțumire sufletească. Victoriile fuseseră dintotdeauna un drog pentru el. La școală fusese mereu premiantul clasei și avea o satisfacție deosebită de fiecare dată când avea note mai mari decât fostul său coleg de bancă, cel care îi devenise cel mai mare rival la învățătură. Anii trecuseră și el evoluase. Acum, la 39 de ani avea o situație stabilă. Preda istoria la universitate de 11 ani și avea un salariu suficient de bun. Grație inteligenței sale ieșite din comun, precum și a unor mari premii obținute în Germania și Anglia, ajunsese profesor universitar la doar 37 de ani. Cu toate astea mai avea momente când îl apuca depresia, când i se părea că e un anonim plafonat...

Dopul de la șampanie sări cu putere și se izbi de un album de artă din bibliotecă, iar aproape jumătate din sticlă curse pe covorul rotund, grena. Nu îi păsa. Își umplu paharul cu șampanie și începu să frunzărească cele trei ziare locale: „Piteton Daily News”, „Star Courier” și „Our City”. El, care citea cel mult trei-patru ziare pe an, devenise subit interesat de presa locală. Își făcuse trei abonamente pe câte șase luni la o zi după ce aurolaca otrăvită fusese descoperită.

Prima oară când citise în „Star Courier” știrea despre fata ucisă, în urmă cu o săptămână, fusese un pic dezamăgit de anchetatori. În ziar scria doar că „o aurolacă a fost găsită moartă. Decesele nu sunt ceva neobișnuit printre acești defavorizați ai sorții”. El spera ca anchetatorii să își dea seama cât mai repede că fata nu a murit accidental, ci că a fost ucisă într-un mod mai mult decât ingenios, spera ca polițiștii și legiștii să rămână impresionați de creativitatea asasinului. Își și imagina fețele lor de tipi duri, profund dezamăgiți că nu găsesc nicio amprentă pe pantofii uzați, ba chiar s-ar fi bucurat să îi vadă, fie și numai pentru câteva secunde, enervați la

culme că nu pot face nicio conexiune legată de geniala otrăvire.

După trei zile, Poliția din Pitetson dăduse un comunicat sec în care se specifica, printre altele, că „analizele de laborator efectuate de către specialiștii noștri au relevat că victima a fost otrăvită. Mobilul crimei nu se cunoaște deocamdată și nici identitatea făptașului. Poliția cercetează în continuare cazul”.

Presa locală, și nu numai ea, devenise deodată atrasă de acest caz. Era pentru prima oară când o fată a străzii murea otrăvită. Drept urmare, comisarul-șef Alan Smith a fost sunat de mai mulți gazetari și le-a dat tuturor un răspuns tras la copiator, în care preciza că, până la finalizarea anchetei, nu poate oferi detalii suplimentare privind modul în care a fost otrăvită fata. Nu dorea sub nicio formă să se creeze o psihoză a pantofilor uzați. Totul era ținut sub tăcere, iar ziariștii se hrăneau mai mult cu speculații. Unul dintre ei scrisese că „ar putea fi vorba de un psihopat”. Apelativul ăsta îl deranja teribil pe asasin: „Putea și ăla să zică măcar „criminal genial” sau „asasin ingenios”, nu „psihopat”. Dar ce să îi ceri unui prăpădit purtător de condei care vânează subiecte și se documentează de pe net?”

Doi jurnaliști scriseseră totuși că „este cu siguranță cea mai originală crimă de care am auzit vreodată în orașul nostru”. Fraza asta îl făcuse fericit. Ținuse șampania Mumm la rece și își promisese că o va desface atunci când în ziare vor apărea și cuvinte laudative despre crimă.

Cu excepția lui Benjamin Pratt, tipul care scria pe cultural, învățământ și, destul de des, și pe infracțional la „Pitetson Daily News”, nu avea tangențe cu gazetarii locali. Pe Benjamin „Cocktail” Pratt îl cunoscuse la o conferință națională, prilej cu care acesta îi luase un interviu măgulitor, în calitate de coordonator al evenimentului, iar el se revanșase invitându-l seara la petrecerea oferită de organizatori la pub-ul „Old Malt”, unde ziaristul dăduse peste cap destule halbe de bere neagră și multe farfurii cu gustări și frigărui. Păstraseră legătura și apoi îl introdusese pe Benjamin și în gașca lui de prieteni. Fusese surprins să vadă că articolele din „Pitetson Daily News” legate de otrăvire erau semnate de către Ben Pratt. Misterul se deslușise repede după ce ieșise cu Ben la o bere, acesta spunându-i că doi colegi de

la „social-infracțional” erau în concediu și că el fusese pus să scrie despre subiect. Apreciase totuși că Ben folosise într-unul dintre articole sintagma „misteriosul asasin inteligent”. Ben avea experiență pe infracțional. Timp de patru ani și jumătate el scrisese exclusiv despre crimele și jafurile din Pitetson și din regiune.

Râse când se gândi că tocmai Ben scria despre otrăvirea aurolacei, după care tuși sacadat de mai multe ori. Era un tic mai vechi. Lăsă paharul băut pe jumătate pe măsuța cu roțile din fața televizorului și se duse pe hol. Avea o stare euforică, era extrem de mândru de modul cum plasase otrava, având mânuși, o mustață blondă falsă, ochelari cu lentile mari, o pălărie pescărească decolorată, un tricou verde second-hand și niște blugi cârpiți.

Când ajunsese în fața oglinzii de pe hol, se opri parcă scurtcircuitat, se întoarse cu capul spre sufragerie și începu să plângă în hohote, punându-și mâinile pe față și sprijinindu-și capul de zid. La televizor se auzeau acordurile melodiei „Send Me An Angel” a celor de la Scorpions. Melodia asta parcă îi ghilotina sufletul. Era blues-ul pe care se sărutase prima oară cu fosta lui iubită, la acel chef de neuitat, în seara aceea caldă de început de vară în care buzele lor nu doreau să se mai dezlipească, seara aceea în care și-ar fi dorit să danseze cu ea măcar vreo 24 de ore fără pauză, îngemănați într-un blues etern... Toate păreau atât de departe și totuși atât de aproape... Se cunoscuseră vara, se despărțiseră tot vara. La fel i se întâmplase și cu o altă „fostă”, în urmă cu șase ani. Vara era un anotimp paradoxal pentru el, înger și demon în același timp.

Ascultă Scorpions, plângând mai rău și ca la înmormântarea tatălui său, până când se termină melodia, își șterse lacrimile cu un prosop de bucătărie, zâmbi, gândindu-se că trei dintre prietenii lui se despărțiseră de iubite în această vară, după care luă un cutter galben ascuns într-o cutie de parfum, apăsă un buton de pe acesta și oglinda de pe hol se dădu într-o parte, lăsându-l să intre în fosta toaletă de serviciu. El însuși o desființase și reamenajase în 2004. Se pricepea de mic la bricolaj, fusese mereu un fel de „meșter al casei” și asta îl ajutase foarte mult. Spărsese zidul despărțitor de la debaraua de pe hol și o unise pe aceasta cu toaleta de serviciu, creând astfel un spațiu mai mare, iar intrarea în fosta debara

fusesse zidită și apoi dată cu aceeași vopsea lavabilă crem care era pe tot zidul de pe hol pentru a nu mai lăsa nicio urmă a fostei uși. Desființase și ușa de la toaleta de serviciu, micșorase și spațiul de acces și îl camuflase cu o oglindă înaltă de 1,50 metri și prevăzută cu un mecanism pe care îl acționa cu un cutter transformat în telecomandă. Își făcuse spațiul lui secret de care nu aflase nimeni, nici rudele, nici fostele iubite, nici cei mai buni prieteni. În aproximativ o lună își făcuse în „toaleta de serviciu” un laborator de chimie în toată regula. Se pricepea la chimie și biologie care, alături de istorie, fuseseră materiile lui preferate în liceu.

De mic avusese o înclinație pentru spațiile secrete. Când avea 10 ani își făcuse o ascunzătoare în hala dezafectată a unei foste fabrici de pâine și camuflase intrarea cu un poster mare înfățișând un brutar bărbos cu două pâini zdravene în mâini. Iar când jucau pititea în zonă era singurul care nu era descoperit.

Cât despre „toaleta de serviciu”, înainte de a o amenaja o izolase fonic. Apoi începuse să o „mobileze”: o masă neagră metalică pe care montase mai multe rafturi, un microscop și spații pentru eprubete, un scaun directorial, o lampă puternică și trei spoturi care luminau masa din tavan. Își cumpăraseră și mănuși, ochelari de protecție și o mască care să îl ferească de vaporii toxici accidentali și de contactul cu pielea feței. Pe peretele din dreapta instalase o aerisire care corespundea cu aerisirea de la baie. Pe același perete montase și un purificator de aer de ultimă generație. În dreapta biroului avea o chiuvetă mai mică, iar în stânga montase o minibibliotecă în care adusese zeci de cărți de farmacie, biologie, chimie, istorie, precum și câteva volume privind cazuri de otrăviri celebre. Lucreția Borgia îl fascinasă din adolescență, ba chiar se simțise atras erotic de un portret al ei pe care îl văzuse cu prilejul unei excursii în Toscana. Pe vremea aceea nu își imagina că, atunci când va fi adult, teribila Lucreția Borgia îl va inspira să prepare otrăvuri și mai puternice decât ale ei.

Încet-încet, începuse să aibă un soi de cult pentru prepararea otrăvurilor. Atunci când era singur acasă, intra în laboratorul lui ascuns și își petrecea ore întregi citind cărți de specialitate, luându-și notițe, încercând diferite combinații. Învățase să folosească plantele otrăvitoare, să le culeagă cu grijă. Găsea fără probleme plantele de care

avea nevoie în parcurile din oraș sau în florării și constata de multe ori mirat că mulți oameni habar nu au ce plante otrăvitoare cresc la câțiva metri de ei sau sunt vândute în florării. Pe cele două balcoane ale apartamentului își făcuse mai multe jardiniere unde plantase alături de simple flori inofensive și plante letale. Îi plăcea în mod deosebit să utilizeze două la prepararea otrăvurilor: brândușa de toamnă și leandrul. Aflase că bulbul și semințele brândușei de toamnă conțin un alcaloid numit colchicină care, dacă este folosit incorect sau ajunge din întâmplare în organism, poate ataca țesuturile și organele, poate paraliza sistemul nervos central și centrul respirației, provocând moartea prin asfixiere.

În liceu, descoperise cu fascinație leandrul atunci când fusese într-un sejur în Grecia, însă de-abia mai târziu aflase cât de nocivă poate fi această plantă. Fusese de-a dreptul uimit când aflase că leandrul e cea mai letală plantă din lume și că o singură frunză de leandru poate ucide un adult, că, o dată ingerat, leandrul distruge simultan sistemul nervos, cardiovascular și tractul digestiv, iar otrăviri fatale s-au înregistrat și prin simplul contact cu mugurii și florile plantei.

La un an de la finalizarea laboratorului, după sute și sute de ore de experimente și muncă laborioasă, dar și de eșecuri care îl enervau profund, avusese prima mare realizare: reușise să prepare nicotină brută din praf de tutun prin tratare cu NaOH, distilare cu vapori de apă și extragere cu un solvent organic. Se perfecționase fantastic de mult. Oricum, el se considera – și chiar era – un geniu polivalent. Râdea adeseori când se gândea că meseria pe care o profesa cu pasiune era total diferită de ceea ce făcea în multe serii în laboratorul lui camuflat. Era un urmaș al lui Dr. Jekyll și Mr. Hyde.

Pentru a nu atrage atenția, primele experimente cu otrăviri le efectuase în cartierul Gavon, pe 29 iulie 2005, la mai bine de patru kilometri nord-vest de blocul lui. Mersese cu autobuzul până acolo pentru că știa că, dacă s-ar fi dus cu Dodge-ul lui Caliber grena, s-ar fi putut expune unor riscuri. Coborâse la ultima stație și de acolo mersese spre vest prin noul cartier de vile „Paradise Residence” preț de vreo 10 minute, până ajunsese la marginea pădurii Treeway și de acolo – nevăzut de nimeni – se afundase în pădure până dăduse de o zonă în care copacii și tufișurile făceau o ascunzătoare perfectă.

Acolo își dăduse jos hainele și le schimbase cu o ținută de cerșetor, pitise rucsacul într-o scorbură adâncă și apoi revenise în cartierul Gavon pe un drum ocolit. Părinții lui erau putred de bogați și conduceau cu succes de peste 35 de ani mai multe companii mari, printre care și un studio de film, așa că nu îi fusese greu să obțină de acolo zeci și zeci de accesorii pentru tot felul de deghizări.

Îmbrăcat în cerșetor, s-a dus să plaseze otrava lângă o ghenă situată la mai puțin de o sută de metri de capătul de linie al autobuzului 198, lângă blocurile LB14 și LB15. Știa că acolo veneau seara mulți maidanezi. Mersese cu grijă până la locul ales pentru a nu fi mușcat prin surprindere de cine știe ce câine vagabond – avea de mulți ani o fobie față de câinii fără stăpân – și plasase mici doze de otravă pe mai multe bucăți de șuncă afumată pe care le văzuse pe jos. Plecase agale de acolo, revenise la ascunzătoarea din pădure, se schimbase la loc și de acolo traversase pădurea Treeway până ajunsese la liziera ei sud-vestică, aproape de restaurantul „The Hunter's Delight”. De aici până la stația de autobuz din cartierul Treeway mai făcuse doar 10 minute pe jos în ritm alert. Se suise în autobuzul 88 și coborâse la stația din fața liceului „Nicholas Adams”, traversase Piața Primăriei, făcuse stânga pe lângă clădirea fostului Inspectorat Școlar și, în mai puțin de cinci minute, era acasă. Toată operațiunea îi luase aproximativ patru ore. Iar după două zile văzuse bucuros la știrile de la ora 19 că „patru maidanezi au murit otrăviți în chinuri groaznice în cartierul Gavon, uciși de o mână criminală.”

În cinci ani reușise să omoare prin otrăvire în diferite zone ale orașului și în două comune suburbane 14 maidanezi, șapte pisici și un cal pricăjit care oricum era pe ducă. Acționa la intervale mari de timp, la cel puțin patru-cinci luni, pentru a nu fi cumva prins.

În cei șase ani de când își instalase laboratorul secret, devenise un expert în otrăvuri și în prepararea lor. Însă nu îi dăduse niciodată în gând până în această vară a anului 2010 să folosească otrava și asupra oamenilor. Ideea impregnării cu otravă a unor pantofi uzați îi venise în minte după ce dăduse din greșală, sub patul de la dormitor, peste o pereche de pantofi ai fostei iubite, fapt care îl aruncase într-o depresie de câteva ore bune și care, apoi, îl făcuse să aibă idei criminale. Inițial, primul instinct fusese de a arunca acei pantofi uitați la coșul de

gunoi. Însă după ce i-a atins a fost parcă străbătut de un fel de energie negativă. Nu avusese niciodată gânduri vindicative față de fostele iubiri, însă simțise brusc nevoia să-și descarce suferința printr-o crimă foarte ingenioasă. După o zi întreagă de reflecții și planuri schițate în detaliu, se decisese: va ucide la întâmplare și va face acest lucru folosindu-se de pantofi uzați de damă. Văzuse în urmă cu câteva săptămâni la „Piterson TV” o statistică conform căreia peste o mie de perechi de pantofi de damă și peste 300 de perechi de pantofi bărbătești sunt aruncate anual la cele 148 de ghene din cele opt cartiere ale orașului. Așadar, viitoarea „armă a crimei” se găsea din belșug peste tot. Nu îi fusese deloc greu ca, în seara zilei de sâmbătă 14 august 2010, să se ducă și să plaseze o doză din noua lui otravă cu nicotină peste o pereche de pantofi ciclam lăsați lângă o ghenă. Stătuse în tensiune apoi, gândindu-se că poate nu va trece nimeni să ia pantofii, însă până la urmă se autosugestionase și își spusese că sunt destui oameni sărmani care vin să caute în și pe lângă gunoaie și că e imposibil ca pantofii să rămână acolo. A doua zi, duminică 15 august, mersese cu mașina la piață și privise în viteză spre container. Văzând pantofii ciclam tot acolo, a scos o înjurătură printre dinți, nevenindu-i să creadă că în mai bine de o jumătate de zi nimeni nu venise să îi ia, să îi poarte și să moară. A făcut cumpărăturile stresat și a revenit acasă. Pantofii și-au găsit victima de-abia duminică seara, la mai bine de 24 de ore după ce otrava fusese plasată pe ei.

Acum jubila. La șase ani de la „inaugurarea” laboratorului său, comisese o crimă fără cusur. Iar fapta asta tocmai îi deschisese apetitul. Își făcu un sandwich consistent cu cașcaval, șuncă de Praga, salată și ardei gras, turnă maioneză peste combinație și continuă să citească ziarele. Covorul mirosea a șampanie Mumm. Mai zăbovi cu lectura aproape o oră, după care luă un rucsac, coborî treptele în viteză și trecu agale pe lângă Expo Park, făcu dreapta și se îndreptă spre cartierul Jeremiah Cross. Mai erau destui pantofi uzați de folosit. În toate cartierele.

— Să-mi bag ceva în telefonul ăla!

Țârâitul prelung și enervant al mobilului îl făcu pe Steven Barcelo să se taie sub nas în timp ce se bărbiera cu noul lui Magnum M5. Nu dormise decât o oră și jumătate și asta îl făcea să fie irascibil. În plus, se mai certase și cu Liz după ce se trezise și asta îi sporea starea de iritare. O strigă pe Liz și îi spuse să îi dea telefonul, însă aceasta îl refuză ferm, spunându-i că nu va ajunge niciodată menajera lui.

— Cum poți fi atât de rea? Ți-am cerut și eu să-mi aduci amărâțul ăla de telefon și te strâmbi de parcă ți-aș fi zis să-mi aduci un ornitorinc!

Lăsă aparatul de ras pe marginea chiuvetei și ieși în grabă pe hol, având încă jumătate din barbă acoperită cu spumă. Telefonul continua să sune precum un musafir nepoftit care bate la ușă cu obstinație, iar Liz parcă adora să vadă cum îi crește nervozitatea. Steven luă telefonul din dormitor după ce înfruntă și o privire amuzată și sadică a lui Liz, se duse în sufragerie, privi numărul și răspunse. Era un apel de la colegul lui, inspectorul James Barney.

— Criminalul tău s-a întors.

— Ce tot spui acolo?

— Cât de repede poți să ajungi în cartierul Baltimore, lângă scările care urcă la „Violet Wings Stadium”?

— 10 minute.

— Bagă viteză.

Steven reveni într-un suflet la baie, termină bărbieritul după ce se mai tăie în două locuri, se îmbracă mai repede ca un soldat căruia i s-a dat deșteptarea, o lăsă pe Liz bodogănind și ajunse în mai puțin de un minut la mașină. De la blocul Z15 de pe Lily Street unde locuia și până la scările de la stadion erau aproximativ trei kilometri. Uită că era un șofer prudent, călcă tare accelerația, trecu pe roșu de două ori, fu înjurat și claxonat de mai multe ori și, după cinci minute, ajunse vizavi de scările de la stadion, unde era deja mare agitație. O femeie cu părul ușor grizonat, cu o față uscată plină de riduri și îmbrăcată în niște blugi ponosiți și o bluză albă cu flori de mac pe ea era întinsă fără suflare la baza scărilor. Lângă ea era o sacoșă mai veche din care căzuse o sticlă de apă minerală. Din reflex, Steven se uită mai întâi la buzele ei. Tresări. Același roșu aprins cu nuanțe de albastrui ca și la „Bibliotecară”. Coborî apoi

privirea la încălțăminte ei. Victima avea niște pantofi negri scorjiți în câteva locuri, fără toc și cu o talpă de plută ce nu mai era la prima tinerețe.

— Victima încă era caldă când am ajuns aici, îi spuse inspectorul James Barney.

— Asta înseamnă că murise de puțin timp.

— Da, noi am ajuns aici la 6:15 a.m. sunați de vânzătoarea de la magazinul din colțul blocului B11. Ea a văzut și găsit victima, ne-a spus că undeva în jurul orei 6 a.m. După profana mea părere, moartea a survenit între 5:30 și 6 a.m.

— Ce ați găsit în sacoșă?

— În afară de sticla care era deja pe jos, am găsit un portofel cu o legitimație de serviciu de la uzina Dacia pe numele Paula Jager, o bancnotă de cinci dolari și o alta de un dolar, o iconiță și o factură mototolită de la gaze.

— Pantofii par uzați.

— Exact. Ar fi culmea să fie o simplă coincidență.

— Iar trebuie să căutăm pe la lângă ghene, zâmbi Steven. Dacă mai găsim multe asemenea victime, o să mergem pe la tomberoane mai des ca gunoierii.

— Pe o arie de o sută de metri de jur-împrejur sunt șapte ghene, interveni în conversație unul dintre polițiștii care se aflau la fața locului.

— Și de unde știi tu asta exact, Geoffrey? Te-a făcut maică-ta cu GPS la cap? îl întrebă mirat și ușor malițios Steven.

— Stau în cartierul ăsta de 25 ani, domnule inspector, nu prea mai are secrete pentru mine, răspunse cel chestionat, un băiat la vreo 29-30 de ani care lucra ca agent de poliție din 2006.

— Să știi că pe astea șapte le știu și eu, am locuit în zonă patru ani. Oricum, apreciez că ești informat. James, vreau ca tot doctorul Stearsey să îi facă autopsia. Dacă indiciile se confirmă, e clar că avem de-a face cu un criminal în serie. Între timp, eu o să mai iau pe cineva și o să mergem să verificăm ghenele.

În timp ce victima era transportată în Ambulanță, Steven se îndreptă spre ghena din spatele blocului B11. Nu găsi nicio perechi de pantofi ori de papuci aruncați pe jos, așa că se hotărî să se suie în container, deși știa că hainele lui vor mirosi ca naiba apoi. Însă nu mai conta. Luă mănuși de la colegul său, se urcă cu un salt agil de descendent de leopard, căută printre gunoaiile mai noi și

mai vechi dar nu găsi nicio pereche de încălțăminte de damă. Reveni cu picioarele pe asfalt și își schiță mental posibilele trasee pe care ar fi putut să meargă victima. „La acea oră matinală venea probabil din schimbul trei și se ducea acasă”, își spuse și urcă în fugă cele 84 de trepte care duceau la Stadium Street. Își aduse aminte că unul dintre autobuzele ce transportau angajații de la uzina de automobile avea stație chiar lângă stadion, în fața Sălii Sporturilor și că vizavi, în stânga scărilor, era un alt container.

Se opri vizavi de stadion ca să își tragă sufletul după care se duse glonț la ghenă. Nu trebui să caute mult printre resturi. Lângă o pungă cu mai multe păpuși cu capetele rupte zări o pereche de papuci maronii de damă, iar după o sumară examinare văzu că una dintre tălpi era dezlipită pe jumătate. Puteau să fie papucii victimei, dar la fel de bine puteau fi niște papuci abandonați de către altcineva, niște papuci prozaici fără nicio legătură cu cazul. Pentru mai multă siguranță, se decise să trimită perechea la analize.

În jurul prânzului, chiar înainte de a se duce la restaurantul cu autoservire de la parterul Poliției, Steven fu chemat în cartierul Gavon, aproape de supermarketul „Tiny Price”. O bătrână cerșetoare fusese găsită moartă între supermarket și clădirea fostei tipografii. Buzele ei aveau aceleași nuanțe ca și primele două victime, iar în picioare avea niște pantofi de modă veche a căror nuanță bleumarin se diluase de mult. Făcu ochii mari.

Două cadavre într-o zi, asta era deja un record în acest oraș în care se înregistrau cel mult zece crime pe an.

Seara târziu, indiciile și bănuielile lui Steven fură confirmate de către doctorul Stearsey: cele două femei aveau pe călcâie urme din același tip de otravă cu care fusese omorâtă și „Bibliotecara”. Bătrâna cerșetoare murise undeva între orele 9:30 și 11 a.m. Cazul devenea și mai complicat decât fusese inițial. Trei victime otrăvite, toate de sex feminin, de vârste diferite, găsite în cartiere diferite, moarte la ore diferite și care nu aveau nici cea mai mică legătură între ele. Două dintre ele – fata-aurolac și bătrâna cerșetoare – aveau un statut social mizerabil, angajata de la uzină trăia cu un salariu minuscul, nu avea dușmani, era divorțată de șapte ani, iar fostul soț plecase în urmă cu trei ani și jumătate la muncă în Spania. Nicio conexiune, nicio dovadă, nicio amprentă care să ducă la

prinderea criminalului, nicio persoană care să-l fi văzut atunci când plasase dozele de otravă sau pantofii deja impregnați cu substanța letală. Parcă avea de a face cu un asasin invizibil ori cu vreun marțian ucigaș. Un singur lucru era clar: cel care acționase era fără îndoială un criminal în serie extrem de inteligent, un geniu al răului care nu avea ținte prestabilite, ci pur și simplu – după cum se gândi Steven – ori lăsa pantofii otrăviți să fie încălțați la întâmplare, ori plasa otrava pe pantofi găsiți în diferite cartiere fără să atingă măcar încălțăminte, ca într-un soi de loterie a morții. A doua variantă i se păru cea mai plauzibilă. Singurul punct de legătură între victime era faptul că toate făceau parte din pătura de jos a societății.

A doua zi, la opt dimineața, comisarul-șef Alan Smith convocă peste 20 de polițiști de teren și detectivi-criminaliști la o ședință-fulger.

— V-am chemat astăzi pentru că trebuie să rezolvăm cât mai repede cu putință acest caz de o gravitate fără precedent în istoria orașului. Trei victime, un asasin în serie – așa ceva nu s-a văzut în cei 381 de ani de când există Pitetson pe fața pământului. Steven, tu vei conduce investigațiile și vei fi ajutat de James, Ralph și Andrew. Ralph, chiar după această ședință vei verifica toți psihopații cu cazier din oraș, iar apoi te vei duce să te interesezi dacă a fost externat vreun nebun de la Spitalul de boli mintale din Vedy în ultima perioadă. Andrew, vei primi mandat să iei la puricat toate magazinele *second-hand* din Pitetson. După știința mea, sunt cel puțin 20. Steven, chiar nu ai nicio veste interesantă de la informatorii tăi?

— Nu, din păcate nu am, domnule comisar-șef. Cred că ar fi bine dacă am putea ține sub supraveghere ghețele din oraș.

— Ușor de zis, greu de pus în aplicare. Ce propui în acest sens? Vrei cumva să plasăm camere de supraveghere? Ai idee câte ghene sunt în Pitetson? Îți spun eu, nu îți frământa muntea: 148. De unde vrei să iau eu 148 de camere? Îți dai seama cât ar costa asta? Scrie cumva pe ecusonul meu Bill Gates și nu știu eu? Sau poate crezi cumva că cei de la Ministerul de Interne vor deveni peste noapte darnici și ne vor suplimenta bugetul de urgență.

— Nu m-am gândit la camere de supraveghere...

— M-am gândit eu. Oricum, soluția asta cade. Nu avem bani pentru ea. La ce te-ai gândit atunci?

— Să plasăm oameni.

— Și așa nu avem efective suficiente și tu vrei să plasăm oameni la ghene? Ce-i cu ideile astea la tine? Nu te recunosc.

— Domnule comisar-șef, mă gândeam că am putea folosi o parte din boschetarii și aurolacii din oraș pentru a supraveghea ghenele. Și așa stau ei pe lângă pubele cât e ziua de lungă. Nu cred că le-am da programul peste cap.

Pentru prima dată în acea zi comisarul-șef lăsa să îi cadă masca sobră și îl privi pe Steven admirativ:

— Știi ceva? Nu-i o idee rea. Numai că nu îi vom putea pune pe prăpădiții ăia să supravegheze 148 de ghene. Nu toate ghenele au aurolaci pe lângă ele. Eu zic să alegi aleatoriu vreo 50, în special în cele trei cartiere unde s-au comis otrăvirile. Recompensează-i cu niște bere ieftină. Voi, ceilalți, vreau să vă puneți toate sursele și resursele la lucru. Trebuie să îi dăm de urmă obsedatului ăla. Pentru demenți din ăștia ar trebui reintrodusă pedeapsa capitală. Nu vreau să avem trei crime cu autor necunoscut. Presa vuiește și nu vreau critici la adresa Poliției din Pitetson. Tot ce vreau e un asasin prins și asta cât mai repede cu putință. Poliția din Pitetson are un blazon de apărat. Executarea!

— Relaxează-te, gândește pozitiv, dă-ți gândurile negre afară. Ești o fată frumoasă, cu siguranță că Dumnezeu are un plan bun și pentru tine, îi spuse psihologul Richard Vagsin tinerei paciente care, în urmă cu o jumătate de oră intrase foarte deprimată în cabinetul lui, iar acum începea să aibă o mină mai relaxată.

Pacienta stătea întinsă pe canapeaua verde din cabinet, în timp ce Richard Vagsin vorbea calm din fotoliul alăturat. Vocea lui plăcută îi inducea o stare de bine, o făcea să uite de toate necazurile care se abătuseră asupra ei, că rămăsese șomeră și iubitul o părăsise. De fapt, tot cabinetul psihologului Richard Vagsin avea un efect stenic asupra tuturor celor care îi treceau pragul. Contribuiau la asta pereții vopsiți într-o nuanță plăcută de galben, fotoliul și canapeaua verde deschis, tabloul cu un câmp de floarea soarelui – o imitație reușită după Van

Gogh, mocheta cu nuanțe maronii și portocalii, bețișoarele parfumate, muzica ambientală ce se auzea aproape în surdină și peste tot și toate farmecul și puterea de persuasiune ale psihologului. La 39 de ani, Richard Vagsin era un tip cât se poate de șarmant. Întotdeauna tuns scurt, cu părul șaten, ochi albaștri, un corp bine lucrat și mirosind a parfumuri scumpe, psihologul Vagsin părea că e o sosie a lui Brad Pitt. Până și cele două riduri care îi brăzdau fruntea îi dădeau o aură specială. Foarte sigur pe el și mereu zâmbitor, Richard știa să dea inimile femeilor peste cap. Detesta ideea de căsătorie, îi plăcea să fie independent și să călătorească mult.

Fata deprimată era cea de-a treia pacientă în acea zi și, în timp ce îi vorbea, Richard aruncă o privire discretă asupra picioarelor ei interminabile. Își jurase de mai multe ori că va face tot posibilul să nu aibă relații intime cu pacientele, dar de la începutul anului încălcase acest jurământ de două ori.

Îi vorbea calm și convingător pacientei în timp ce privirea îi aluneca pe picioarele ei precum o pirogă pe Amazon. O lăsa pe ea apoi să își descarce sufletul, încercă să fie atent la mărturisirea patimilor ei, dar membrele ei inferioare îl distrăgeau tot mai mult. Ceva îi spunea că erau șanse să își încalce jurământul pentru a treia oară.

La un moment dat, pacienta își luă mâinile de lângă corp și le duse sub cap. Consultația îi făcea bine, o detensiona. Richard începu să o examineze vizual tot mai mult, să îi scaneze geografia corpului în timp ce ea stătea cu ochii închiși și se confesa. Fusta sărise doar cu doi-trei centimetri granița genunchilor, bluza lila nu foarte lungă lăsa să se vadă o mică porțiune de piele fină. Urcă ochii mai sus, făcu un popas la bustul bine conturat și delimitat și – fără să vrea – privirea îi alunecă la subsuorii ei. Totul se schimbă într-o fracțiune de secundă și realiză instantaneu că nu-și va încălca jurământul cu ea. Se vedeau, cât se poate de clar, două mici „tufișuri” de păr care demolau atracția. Richard își reprimă o grimasă și se uită discret la ceas. Consultația urma să se termine în mai puțin de un sfert de oră.

Cum rămase singur în cabinet, își verifică agenda. Mai avea un pacient peste o oră, un bărbat solid care era foarte complexat că nu îl plac femeile și care venea deja a patra oară.

Richard apăsă telecomanda și deschise televizorul. Căuta o emisiune pe teme de călătorie care să îl destindă, însă era o oră la care cele mai multe canale inseraseră în grile teleshopping jocuri puerile de păcălit telespectatorii naivi, reluări ale unor meciuri sau *talk-show*-uri. Până la urmă lăsă pe „Piteton TV”. În câteva minute începeau știrile și nu se mai uitase de mai multe zile la un post local.

Așa cum era normal, tripla otrăvire continua să suscite interesul media, mai ales că asasinul era de negăsit. Și Richard citise în „Our City” despre cele trei femei ucise. În general nu era interesat de asemenea subiecte, însă cazul stârnise un asemenea interes încât îl „contaminase” într-o oarecare măsură și pe el. Tripla crimă devenise subiectul favorit de dezbateri al locuitorilor orașului. În fața blocului, la terase, prin parcuri, la coadă la plătit facturi, peste tot se vorbea de „otrăviri” și „asasinul anonim”. Richard își desfăcu tacticos o cutie de ceai verde rece și își focaliză privirea pe ecranul TV. Prezentoarea, o tânără cam încrezută și cu machiaj strident, citea cu credință de pe prompter și își modifica tonalitatea vocii ori de câte ori era vreo frază cu impact precum „Criminalul e printre noi și Poliția nu reușește să îi dea de urmă” sau „Oare câte asemenea crime teribile vor mai urma în orașul nostru?”. La un moment dat, prezentoarea intră în direct cu un profesor de istorie, întrebându-l despre cazurile celebre de otrăviri din istorie, iar acesta începu să divagheze ușor, spunând foarte documentat că „la începutul Evului Mediu, botanica decădea din poziția pe care o avusese în antichitate în sfera otrăvurilor. Apăreau noi produse cu efecte mortale și o mare putere toxică, chiar și cantități foarte mici. Alchimia întrebuinta mineralele încă din secolul al XIII-lea, iar ele căpătau o mare utilitate în epoca Renașterii, eliminând multe din vechile tehnici de creare a otrăvurilor din plante. Pe primul loc se plasa arsenicul, urmat de antimoniu, nitratul de argint, acetatul de plumb, încă astăzi, aceste minerale produc otrava ideală. Căci culoarea lor se confundă cu cea a substanțelor alimentare (făină, zahăr etc.). Gustul lor plăcut permite un amestec posibil cu lapte, vin sau alte băuturi, fără a le schimba prea mult aroma. Se constată că, de la Renaștere încoace, mineralele ocupă primul loc în topul otrăvirilor.” Richard era captivat de ceea ce

spunea profesorul, de erudiția sa. Îi plăcea istoria și, în mod deosebit, Renașterea.

Prezentatoarea nu avea niciun fel de interes pentru istorie, dorea pur și simplu să aibă un subiect bun, clar și simplu și un interlocutor care să fie cât mai succint posibil. Așa că îl întrerupse fără menajamente pe profesor și îl întreabă:

— Dar care sunt cei mai celebri oameni care au otrăvit?

— Putem vorbi aici bineînțeles de Caterina de Medici, cea care a introdus în Franța metodele italiene de otrăvire, îi răspunse profesorul cu pasiune, ca și cum ar fi predat un curs *live* unor studenți aflați în spatele camerelor de luat vederi. Regina era servită de doi alchimiști italieni: Bianco și Cosimo Ruggieri. Cunoscută sub numele de „Doamna Șarpe”, ea folosea bomboane și pumnale otrăvite pentru eliminarea adversarilor. Se spune că era interesată de astrologie și magie și că își ținea otrăvurile în 200 de camere din Castelul de Blois. Revenind la întrebarea dumneavoastră anterioară, unul dintre cele mai cunoscute cazuri de otrăvire din secolul XX este cel al prezentatorului BBC Gheorghe Markov, scriitor și jurnalist bulgar fugit din țară la începutul anilor '70. Figurând pe lista neagră a disidenților bulgari, el a fost asasinat la Londra, în 1974, cu o umbrelă care avea vârful otrăvit cu ricină. În orice caz, în Evul Mediu, cei care au ridicat otrăvirea la rang de artă și și-au legat pe veci numele de această practică au fost membrii celebrei familii Borgia. Dintre aceștia, Lucreția Borgia a fost considerată maestra otrăvurilor.

„Lucreția Borgia”. De cum auzi acest nume, Richard Vagsin avu o tresărire, un declic. Făcu un salt mental în timp și își aduse aminte instantaneu că în școală avusese un coleg de bancă tare pasionat de otrăvirile celebre ale istoriei și de Lucreția Borgia. „Șapcă Albastră”. Da, asta era porecla haioasă pe care doi băieți mai mari i-o dăduseră colegului său din cauză că purta în exces o șapcă albastră cu sigla Bibliotecii Prezidențiale Ronald Reagan. În scurt timp, ceilalți colegi și prietenii de la alte clase ajunseseră să îl strige după poreclă și nu după prenume. Inițial se supărase și chiar plânsese de ciudă, dar – pus în fața majorității – sfârșise prin a-și accepta porecla.

Dacă „Șapcă Albastră” era pasionat în special de părțile tenebroase ale istoriei și ale Evului Mediu, în schimb lui Richard îi plăcea partea luminoasă a Renașterii. Timp de o săptămână, „Șapcă Albastră” nu vorbise cu Richard invidios că acesta din urmă își cumpărase înaintea lui din librăria „Sam's Books” cartea „Viața de fiecare zi la Florența pe vremea familiei Medici”. Ținea minte că „Șapcă Albastră” era excesiv de mândru, ba chiar avea ocazional unele accese de îngâmfare cronică și, deși fuseseră colegi de bancă aproape doi ani, între ei era o concurență foarte mare. Spiritul exacerbat de competiție se manifesta până și pe terenul de fotbal. Amândoi erau premianți și fiecare încerca să îl depășească pe celălalt. O dată chiar se luaseră la bătaie în curtea școlii pentru niște date istorice. „Șapcă Albastră” se enervase din cale afară pentru că Richard îl contrazisese vehement și de acolo până la încăierare nu a mai fost decât un pas. În ultimul an de liceu, rivalitatea între ei mai avea un pic și atingea paroxismul, erau momente la clasă când ridicau amândoi mâna atât de repede încât ar fi fost nevoie de un „foto finiş” pentru a vedea care a fost mai iute. În ciuda rivalității, Richard recunoscuse întotdeauna că „Șapcă Albastră” era un tip foarte deștept, dar și cu anumite obsesii. După absolvirea liceului nu mai ținuseră legătura. Nici măcar revederea de zece ani nu o mai organizaseră. Clasa lor nu fusese una dintre acelea în care se leagă prietenii care țin o viață.

Lucreția Borgia... „Șapcă Albastră”... Richard râse gândindu-se la această asociere instantanee, se uită și la celelalte știri după care reveni la lucru. Termină programul la ora 16 și se grăbi să se suie în mașină, un Audi A3 roșu cumpărat în urmă cu trei săptămâni și de care era tare mândru. Dorea să ajungă cât mai repede acasă, să își facă un duș și apoi să se pregătească pentru un eveniment pe care îl aștepta din adolescență: de la ora 20:00, trupa Bon Jovi urma să concerteze pe „Violet Wings Stadium”.

Își găsi fără probleme tricoul cu Bon Jovi cumpărat în urmă cu șase luni de la un mall din Barcelona. Blugii bleumarin de la Zara erau și ei la locul lor, așa că ținuta de concert era pregătită. Chiar dacă era burlac, Richard avea mereu hainele bine ordonate în șifonierul din dormitor. Se mutase în urmă cu cinci ani într-un

apartament luxos cu patru camere, pe Brooks Boulevard, situat la primul etaj, deasupra cofetăriei „Magnolia”, un apartament făcut cadou de către părinții săi. Tatăl său, Dustin Vagsin, era directorul fabricii de mobilă „Dream Furniture”, cu o cifră de afaceri anuală de peste 60 de milioane de dolari.

Richard nu era omul relațiilor de durată. Cu ultima prietenă, directoarea unei agenții de publicitate, rămăsese trei luni, iar recordul personal era de șase. Părea să aibă gene anti-căsătorie și ceva urme în ADN de la Casanova.

Se uită în dulăpiorul de lângă oglinda de la baie și își dădu cu un after-shave de la Hugo Boss. Richard avea mai multe superstiții de la care nu abdică niciodată, inclusiv în ceea ce privește parfumurile și hainele. Ori de câte ori mergea la un concert își dădea cu Hugo Boss. Atunci când vreo reprezentantă a sexului frumos venea pe la el, avea mereu un *playlist* special pregătit pe un CD la combina din sufragerie, *playlist* din care făceau parte în permanență Paul Young – „Everytime you go away”, Scorpions – „You and I”, Bon Jovi – „Bed of Roses” și The Righteous Brothers – „Unchained Melody”. Într-un sertar din bibliotecă avea mereu bețișoare și lumânări parfumate, iar șampania nu lipsea niciodată din frigider.

Richard trecu în revistă încălțăminte și alege în cele din urmă o pereche de pantofi *casual* de culoare bleumarin care se îmbinau perfect cu blugii. Cât timp se îmbracă, lăsa radioul deschis pe Pitetson FM. Era emisiunea „Just Kiddin’”. Nici nu își pusese bine blugii când vocea de la radio îl făcu să se oprească: „Zilele trec, oamenii mor, iar Poliția din Pitetson moare de somn. Cine știe, poate că Lucreția Borgia face călătorii în timp și apoi revine la ea acasă în Italia. Oare care ar trebui să fie baremul de victime pentru ca bravii noștri polițiști să pună osul la treabă cum trebuie. Sau poate că ar trebui să dea anunț la mica publicitate: „Căutăm asasin necunoscut”. Tipul ăsta ar trebui să fie „Wanted Dead Or Alive”, vorba celor de la Bon Jovi, marea trupă americană care va concerta în această seară în premieră în orașul nostru”, spuse Michael Danson, prezentatorul emisiunii, cunoscut pentru ironiile sale acide la adresa autorităților locale și pentru umorul său debordant.

Richard tresări pentru a doua oară în acea zi. Iar auzea de Lucreția Borgia și iar se gândi fără să vrea la „Șapcă Albastră”. „Nu, nu și iar nu. Oi fi luat-o pe arătură

de la *job*. „Șapcă Albastră” era un geniu ciudat, dar nu dădea senzația că ar avea instincte criminale. Îi plăceau lui cazurile de otrăviri, dar de aici și până a le pune în aplicare e drum atât de lung. Nu avea față de criminal. Ce naiba mă apucă?” se autosugestionă Richard, încercând să își scoată din cap conexiunea pe care o făcuse între Lucreția Borgia, „Șapcă Albastră” și cele trei victime. Însă curiozitatea începea să îl roadă puțin câte puțin. Nu putu să nu se gândească la faptul că asasinul misterios avea un fel foarte ingenios de a ucide, fusese chiar numit „Asasinul cu IQ mare”, iar fostul lui coleg era și el un tip cu multe idei pe vremea când erau elevi. Închise radioul, se îmbracă și ieși afară. De la locuința sa erau cam 25 de minute de mers pe jos până la stadion sau 5-7 minute cu mașina. Mai erau două ore până la începerea concertului, așa că alese să meargă pe jos. Îl sună și avocatul Brad Nameson, bunul său prieten și un mare fan Bon Jovi, și stabiliră să se întâlnească în fața porții F de la stadion în jumătate de oră. Era sprinten de picior și nerăbdător să îi vadă *live* pe cei de la Bon Jovi, așa că în nici 10 minute ajunse la „Violet Wings Stadium”. Sute și sute de fani urcau scările, iar alții mai sporovăiau la câte o bere. Dincolo de scări, consumul de băuturi alcoolice erau interzis timp de șase ore, așa că la magazinul de la B11 era ultimul bastion al berii. Richard văzu două doamne în halate de casă ce ieșeau din magazin și se uitau oripilate la rockeri.

— Țștia nu e cu Dumnezeu dacă se duce la concerte din alea cu muzică tare și pletosi. Se apropie Apocalipsa, spuse revoltată una dintre femei și se închină.

— Așa e, tinerii țștia nu mai are credință, ei știe doar muzică, băutură și femei. Noi avem un criminal în oraș și ei se distrează, continuă cealaltă femeie dialogul.

— Aoleu, chiar așa. La scările astea de la stadion au găsit a doua femeie otrăvită, iar acum rockerii bea aici. Ai fost când au găsit-o? Eu eram la supermarket.

— Nu, că nu terminasem ciorba de perișoare. Chiar mă oftic. Vecina de la doi a văzut moarta, până și tanti Tuțu de la parter a văzut-o, numai eu o ratai ca proasta. Dacă nu o lua ăia de la Ambulanță așa repede, o vedeam și eu.

Richard auzi fără să vrea scurtul dialog și iar îi veni în minte fostul coleg, ca o adiere de vânt rece, ca și cum asocierea cu el l-ar fi urmărit. Trecu pe lângă locul celei

de-a doua otrăviri și un fior îl trecu. „Și dacă...”. Însă când ajunse aproape de stadion nu se mai gândi la „Șapcă Albastră” și se lăsă contaminat de atmosfera de concert. Avocatul Brad Nameson sosise deja cu Catherine, soția sa. Era puțin nervos că fusese nevoit să-l lase acasă la soacră-sa pe Râmătoru', bulldogul său poreclit așa pentru că era leșinat să scoată cu botul bolovani și pietre din pământ.

— Asta e chiar discriminare! Oare câte se... se... secole va mai du... du... du... ra până când și bulldogii se vor bucura de drepturi mai multe, până când și câinii vor fi respectați cum trebuie? răbufni un pic teatral avocatul Brad Nameson fără a-și putea împiedica o repriză de bâlbâieli.

Ori de câte ori vorbea foarte repede și mai era și iritat, avocatul se bâlbâia puțin la început. În schimb, atunci când era la Tribunal, avea multă elocință.

— Lasă discriminările și spune mai bine „It's My Life”. Avem un concert bestial de văzut, *man!* *Live your life*, ce naiba! îl luă vesel Richard.

Intrară toți trei pe stadion după ce trecură prin trei filtre de securitate. Cu locurile de pe gazon, stadionul avea o capacitate de 40.000 de persoane. Își luaseră cu toții bilete pe Gazon A, la câțiva metri de scenă. Își făcură cu greu drum pentru a ajunge în față, asta și pentru că organizatorii nu erau cei mai profesioniști din lume, iar agenții de pază mai mult încurcau decât descurcau aflulul de persoane. În deschidere deja începuse să cânte trupa „Young Pistols”, dar toată lumea aștepta marele moment al serii, intrarea pe scenă a celor patru magicieni ai muzicii: Jon Bon Jovi, Richie Sambora, Tico Torres și David Bryan.

La ora 20:15, cu o mică întârziere, luminile se stinseră brusc și apoi se deschiseră progresiv, concentrându-se pe centrul scenei, de unde trupa Bon Jovi apăru cântând „Livin' On A Prayer” în uralele unei mulțimi extrem de entuziaste. Cu mâinile ridicate, Richard începu să cânte. Ca și avocatul Brad Nameson, știa versurile pe de rost și ar fi putut oricând participa la un concurs gen „Guess the lyrics”.

Era un concert cu adevărat de ținut minte o sută de ani.

Când Bon Jovi începu să cânte primele acorduri din „Wanted Dead Or Alive”, pe stadion se aprinseră mii de

luminițe. Richard continua să cânte, deși răgușise puțin. Pe la jumătatea cântecului, fața i se schimbă. Se încruntă aducându-și aminte de ceea ce spusese Michael Danson la radio, cum că asasinul ar trebui să fie „Wanted Dead Or Alive”. Îi păru rău că are o minte atât de asociativă. Lucreția Borgia „Șapcă Albastră”, „Wanted Dead Or Alive” – „asasin necunoscut”. Oricât încerca, nu își putea scoate din cap anumite gânduri. Însă nu dorea să strice seara familiei Nameson, așa că-și schimbă mimica și continuă să cânte, parcă și mai înfocat.

Ajunse acasă aproape de miezul nopții. După ce se despărțise de prietenii săi, revenise la asocierile lui mentale. Începu să rememoreze – ca într-un serial de *flash-uri* ale memoriei – vremurile când era coleg cu „Șapcă Albastră”. Își aducea aminte de prima zi în care îl văzuse. El stătea în prima bancă, rândul din mijloc, în timp ce „Șapcă Albastră” avea o față morocănoasă și era în a doua bancă pe rândul de la geam alături de o față slăbănoagă și cu un aer încrezut... După câteva luni ajunseseră colegi de bancă... „Câtă vreme a trecut de atunci! Ori am îmbătrânit eu ori trece timpul mai repede ca pe vremuri”, își spuse Richard în timp ce își deschidea laptopul. Când își aduse aminte de ultimii doi ani de liceu, îl apucă un fel de invidie. Și în clasa a XI-a, și pe a XII-a, „Șapcă Albastră” luase premiul I și îl depășise cu mai bine de treizeci de sutimi de fiecare dată și înainte de bacalaureat îi spusese mândru: „Te-am făcut în ultimii doi ani. La fotbal, asta înseamnă 2-0. Te-am bătut cu 2-0, nu uita asta”. Nu, Richard nu uitase asta, mai ales că și la bacalaureat „Șapcă Albastră” luase 9,85, iar el nu reușise decât un 9,10, prilej pentru colegul său să-l tachineze din nou: „Ești cam departe de mine. 75 de sutimi, la fotbal asta înseamnă un fel de 5-0. Te-am făcut. Ești cam varză”. Nu mai avusese replică atunci, dar își promisese că se va revanșa cândva. Richard se încruntă când își aduse aminte de toate acele tachinări. Parcă invidia îi intrase în hibernare și acum stătea să erupă precum un vulcan. Deschise internetul și se apucă să caute febril numele fostului său coleg. Găsi în total vreo 85 de oameni care purtau același nume. Unul dintre ei era manager de bancă în Melbourne, altul avea un magazin *vintage* în Philadelphia. Restrânse căutarea adăugând și cuvântul „Piteton”. Nu mică îi fu mirarea când descoperi că „Șapcă Albastră” era un om foarte respectat în

comunitate și avea serviciul la nici cinci sute de metri de Brooks Boulevard. Continuă să caute și găsi chiar un interviu cu fostul coleg, în arhiva electronică a ziarului „Piteton Daily News”, precum și mai multe articole din presa centrală legate de niște conferințe naționale. Numără materialele de presă despre „Șapcă Albastră”: erau șase la număr, inclusiv interviul din 12 mai 2009. Lăasă calculatorul deschis și se duse la sertarul de jos al bibliotecii și scoase de acolo o mapă în care păstra xerocopii după articolele în care se scrisese despre el, psihologul Richard Vagsin. Și el dăduse un interviu în „Our City”, legat de copiii care fug de acasă. Dar asta fusese în urmă cu aproape șapte ani, pe 4 septembrie 2003. Se uită la spațiul acordat în ziar pentru interviu și îl compară cu cel al lui „Șapcă Albastră”. Interviul lui era doar pe un sfert de pagină, în timp ce colegul lui se lăfăia pe o jumătate de pagină și mai avea și o poză în care zâmbea larg precum un candidat la Senat. Lui nu îi puseseră poza la interviu și îl ilustraseră cu o mică fotografie cu niște copii ai străzii cu chipurile acoperite. Încercă să își scoată invidia din cap, gândindu-se că avea o slujbă bună, era propriul lui șef, câștiga bine, nu ducea lipsă de femei și de distracții. Oricum, amândoi aveau familii bogate, la acest capitol fiind la egalitate. Însă Richard avea o stare de anxietate uitându-se la interviul generos cu „Șapcă Albastră”. Vechile rivalități ieșeau din nou la suprafață. Iar ipoteza că fostul lui adversar din școală ar fi putut comite cele trei crime originale îl deranja pe Richard și asta nu pentru că ar fi fost omul care să se sperie de asasini, ci pentru că prin otrăvirea victimelor vedea încă o dată semne ale unei inteligențe remarcabile. Dacă toate ipotezele lui s-ar fi confirmat, „Șapcă Albastră” ar fi putut fi *killer*-ul. Luă în calcul și varianta de a-și urmări fostul coleg, de a afla unde locuiește, de a-i supraveghea mișcările. Ar fi putut chiar să îl dea pe mâna Poliției. Își și imagină potențialele titluri de pe prima pagină a ziarelor: „Fostul premiant – asasin în serie”, „Un psiholog îl dă în vileag pe regele otrăvurilor” sau „Psihologul Richard Vagsin – eroul orașului”. Renunță la acest plan după ce realizează că ar fi fost o revanșă prea simplă și nu din cale afară de inteligentă. „Unei acțiuni geniale trebuie să îi răspunzi cu aceeași monedă”. Invidia îl făcu pe Richard să se schimonosească la față. Psihologul calm și relaxat din

urmă cu o jumătate de zi se transformase într-un munte de nervi. Făcu toate eforturile să se controleze, dar mintea îi lucra cu o viteză impresionantă. Erau prea multe coincidențe. Nu se putea înșela, și el era un bărbat deosebit de inteligent. Dacă „Șapcă Albastră” era într-adevăr criminalul, asta însemna că el conduce cu 3-0.

CAPITOLUL III

Stinse farurile și opri mașina pe partea dreaptă de pe Lily Street, parțial pe trotuar și lângă un tei, în direcția de mers spre Centru. Pe stânga, în diagonală, la aproximativ cincizeci de metri, prin gardul metalic înalt de doi metri, se vedea lumea chefuind de zor la terasa restaurantului „The Spaghetti Kingdom”. Era singura terasă din zonă și contrasta vizibil cu liniștea mormântală a caselor de pe dreapta și a blocurilor din josul străzii. Protejat de geamurile fumurii ale vehiculului, un Suzuki Swift negru second-hand model 2005, se putea uita afară fără să fie văzut. Își puse căciula găurită pe cap, își lăsă mâinile acoperite de mănuși să cadă ușor pe volan și așteptă. Doi tineri îndrăgostiți și înlănțuiți trecură agale pe partea opusă. Se opreau din doi în doi metri pentru câte un sărut cu prelungiri. Zâmbi. Nici el nu era presat de timp. Se întoarse spre bancheta din spate, scoase capacul cutiei lungi și impozante pe care scria „Anthurium”, dădu la o parte trei flori ce aveau fiole cu apă la capete, scoase arbaleta și o montă. Era un model Excalibur Ibex silențios, cu o viteză de 100 de metri pe secundă, echipată cu lunetă de ultimă generație și săgeți din carbon. Costa în magazinele de profil peste 1300 de dolari cu toate accesoriile, dar el o luase cu numai 600 de dolari și 15 săgeți bonus printr-un intermediar care la rândul lui o obținuse de la un hoț din vile de lux. Aflase de arbaletă de pe un site de cumpărături de pe internet unde puteai găsi orice, de la arme de vânătoare și mașini până la greble și cărți vechi. Îl contactase pe intermediar de la un *internet cafe*, de pe o adresă de mail făcută în cinci minute. Când finalizaseră tranzacția, acum o săptămână, își camuflase adevărata identitate cu o șapcă bleumarin, ochelari de soare, un tricou având pe fundal Brooklyn Bridge, o perucă șaten, o mustață falsă și, în plus, simulase că șchioapătă la un picior. De la același intermediar, un samsar care acționa în zona târgului săptămânal din sudul orașului, cumpăraseră după alte două zile mașina second-hand cu 3500 de dolari folosind o identitate falsă.

Înainte de a pleca la „vânătoare”, scosese numerele mașinii și pusese în loc niște numere de înmatriculare de la o mașină abandonată printre niște blocuri din cartierul Treeway. Apelase la un hoț profesionist pentru asta. Făcuse rost de numere în nici două ore. Era sub acoperire cap coadă. După cele două achiziții, își arsesese îmbrăcămintea purtată la 20 de kilometri de oraș, într-o poieniță, și îngropase apoi resturile pentru a nu lăsa nicio urmă.

Puse arbaleta pe scaunul din dreapta și așteptă. În jurul orei 23:30, de la terasă plecă un grup de patru cheflii care se suiră într-un Volkswagen Touareg alb și într-un BMW Z5, după care demarară în trombă spre Centru. Privi trotuarul de lângă terasă. Doar două mașini mai erau parcate acolo, în rest nimic nu îi obtura raza de acțiune. El aștepta un client amețit de băutură care să plece singur, nu avea nici cea mai mică intenție să vâneze grupuri, cupluri sau femei. O săgeată, o victimă, asta era „meniul” pe care îl schițase pentru acea noapte. Dormise câteva ore în cursul după-amiezii, așa că acum era cu mintea limpede și ochii ageri, precum o felină care așteaptă prada. La nici un sfert de oră după miezul nopții, văzu un client bine aghezmuit plecând în zig-zag de la terasă. Lumina puternică de la terasă lăsa să i se vadă bine fața. Era un bărbat grizonat, cu mușchi proeminenți care distorsionau liniile tricoului roz pe care îl purta și cu o ceafă atât de groasă încât părea că într-o viață anterioară a fost luptător de wrestling. Bărbatul din mașina neagră avea o plăcere deosebită în a citi oamenii, iar pe bețivul în roz îl „lecturase” de îndată ce îl văzuse ieșind de pe terasă: om de afaceri fără probleme financiare, oarecum lăudăros, cu posibile legături cu lumea interlopă și căruia îi plac distracțiile prelungite de week-end. Avea un aer cât se poate de dezorientat. Era o țintă bună, cu două condiții: să rămână pe trotuarul de vizavi și să se depărteze cel puțin cinci-șase metri de terasă.

Luă arbaleta și puse o săgeată cu multă precauție, având grijă să nu își atingă mâinile acoperite de mănuși de vârful otrăvit cu cucută. Bărbatul grizonat nu plecase din fața terasei, își scosese un celular din buzunarul stâng de la blugi și tot încerca să formeze un număr. Își coordona cu greu mișcările și era lesne de bănuț că îngurgitase un mic „regiment” de sticle de bere. În plus, degetele lui mari și groase aveau mari dificultăți în a

apăsă tastele minuscule ale telefonului. După ce izbuti într-un final să formeze numărul, începu să râdă zgomotos. Avu o tentativă de convorbire, după care înjură și scuipă cu putere. Probabil că i se închisese telefonul în nas. Se mai uită o dată spre terasă, se țină câteva clipe de gard, după care o luă în dreapta, în direcția care ducea spre calea ferată.

Bărbatul din Suzuki atât aștepta. Deschise geamul, așteptă ca bețivul grizonat să se mai depărteze puțin de terasă, își pregăti arbaleta și ochi. Distanța până la țintă era de 37,8 metri, ceea ce reprezenta o formalitate pentru o asemenea arbaletă performantă. Îl lăsă să treacă pe lângă un copac, ținti pieptul și trase. Săgeata sfâșie tricoul și se înfipse fulgerător în victimă, care dădu din mâini de două ori, scoase un strigăt și căzu apoi cu zgomot pe trotuar, precum un sac cu bolovani. Boxele de la terasă erau date atât de tare încât nimeni nu auzi nimic. Sunetul muzicii acoperea sunetul crimei, era un aliat fonic perfect pentru asasin.

Cel care trăsesse precum un Wilhelm Tell contemporan se uită circumspect de jur împrejur, porni încet mașina și plecă înainte ca cineva de la „The Spaghetti Kingdom” să iasă și să vadă victima. Merse 50 de metri, o luă la stânga pe Kingston Street, merse drept până ajunse la intersecția cu Saint Friday Street, făcu stânga și trecu pe lângă biserica Saint Friday. Se uită în treacăt la biserică și o mică undă de remușcare îl atinse. Tocmai comisese prima crimă din viața lui. Nu era el un om foarte religios, însă avea o credință interioară de la care nu abdicase niciodată și în niciun caz nu se putea spune că este ateu. Deși știa că e un antagonism puternic între fapta sa și credință, reduce viteza mașinii, se închină, apoi conduse mai departe, până ajunse în fața unei case bătrânești fără etaj și cu acoperiș verde, aflată la vreo trei sute de metri de Gara Sud, pe Old Factory Street – una dintre cele mai vechi străzi din Pitetson. Deschise poarta, parcă liniștit în curte sub un soi de copertină, înlocui numerele de înmatriculare furate cu cele originale, puse arbaleta la loc în cutie, pe care apoi o ascunse sub banchetă, acoperi mașina cu o prelată uzată, își puse căciula într-o borsetă elegantă și ieși. Aruncă mânușile la prima pubelă întâlnită în cale și își continuă drumul relaxat. Era îmbrăcat ca de discotecă, așa că prezența lui la acea oră târzie din noapte prin cartierul

Tudor nu avea cum să dea de bănuț. Făcu mai puțin de 10 minute până la stația de taxiuri de lângă Autogara Sud și la două dimineața ajunse acasă. Parfumul scump de pe cămașa lila Tommy Hilfiger încă persista.

Trecuse o lună de când ultima dintre cele trei femei otrăvite fusese găsită și în oraș nu mai avusese loc nicio crimă. Asasinul parcă se volatilizase, inspectorul Steven Barcelo și echipa sa nu găsiseră nicio probă, nici măcar un infim element de legătură. Degeaba îi mituiseră pe aurolaci cu baxuri de bere ieftină ca să supravegheze 50 de ghene, degeaba stătuseră de vorbă cu zeci de oameni din zonele crimelor, criminalul nu mai acționase. Și articolele din ziare pe această temă se redusese masiv comparativ cu primele zile.

Steven intrase într-o pasă proastă prelungită, iar acasă avea abonament constant la certuri cu Liz. Nu își pierduse entuziasmul profesional, însă își dorea rezultate în acest caz încâlcit. Știa că dacă va rezolva tripla otrăvire va avea toate șansele să fie avansat și, implicit, să-i crească salariul, ceea ce ar mai fi putut-o domoli pe Liz. Iar gândul unui potențial triumf îl motiva și mai mult.

În dimineața zilei de 28 septembrie, Steven ajunse mai devreme la birou. Se trezise cu mult înaintea lui Liz, se aranjase repede și plecase în grabă pentru a evita o nouă dispută conjugală.

Nu apucase să urce decât jumătate dintre trepte când îi văzu pe inspectorii James Matthewson și Eduard Zilberg trecând pe lângă el în viteză:

— Ce-i graba asta băieți?

— Un mort pe Lily Street, îi răspunse aproape răstit James Matthewson.

— Lily Street? Păi acolo stau eu.

Steven făcu ochii cât cepele. Cineva trecuse în lumea dreptilor chiar pe strada lui și presupuse că nu era vorba de o moarte naturală văzându-i pe cei doi colegi cum se precipită spre mașină. Ezită o clipă dacă să urce la birou sau să plece în urmărirea celor doi inspectori. Știa că în ultima vreme comisarul-șef era nemulțumit de el și că o abatere disciplinară urma fără îndoială să fie sancționată, dar curiozitatea fu mai mare. Se repezi la Golful lui argintiu, claxonă prelung pentru ca polițistul de

serviciu din gheretă să îi deschidă poarta și prinse repede din urmă mașina în care se aflau cei doi inspectori. Un gând începu să îl bântuie: „poate că asasinul misterios a lovit din nou”. Orice era posibil. Trase mașina lângă restaurantul „The Spaghetti Kingdom” și se duse să vadă victima. Văzu un vlăjgan întins pe jos cu o săgeată în piept, la nici o sută de metri de blocul unde locuia el. Îi veni să se frece la ochi. Avea senzația că a coborât în plin Ev Mediu, văzându-l pe bărbatul săgetat și întins pe asfalt. Un lucru îl înfricoșă: bărbatul murise aproape de locuința lui și poate că asta era un indiciu de la ucigaș. Sau poate că toate conexiunile astea erau în imaginația lui bogată. Se putea foarte bine ca locul crimei să nu aibă legătură cu nimic și să fi fost din nou ales aleatoriu.

Victima fusese descoperită de către doi clienți, la mai bine de o jumătate de oră de la comiterea crimei. Chelnerița care servise pe terasă spusese că i se păruse că auzise ceva, dar că se gândise că e vorba de un bețiv care strigă de nebun pe stradă. Oricum, muzica de la terasă era atât de tare încât ar fi acoperit și un urlet.

După câteva ore, atât el cât și comisarul-șef Alan Smith aflară că vârful săgeții fusese otrăvit cu cucută și că săgeata provenea dintr-o arbaletă cu lunetă model Excalibur Ibex. Având în vedere forța impactului, specialiștii ajunseră la concluzia că se trăsese de la cel mult 50 de metri, de undeva de vizavi, din josul străzii sau poate chiar dintr-o curte. Din nou otravă. Steven se aștepta să fie chemat în biroul șefului și chiar asta se întâmplă în scurt timp. Fața lui Alan Smith nu era una de natură să îl facă să se simtă în largul lui, avea o tentativă de zâmbet sadic:

— Steven, ai din nou un „capitol” la cazul tău. Îți repartizez și mortul ăsta pentru că sunt sigur că cele patru crime au un mare numitor comun. Asasinul tău a ieșit din bârlog, numai că de data asta s-a perfecționat și nu a mai acționat indirect ca la primele trei crime. Bărbatul ăla s-a prăpădit repede, cu doza de cucută din vârful săgeții nu i-a luat mai mult de două minute să moară. Știi care e marea problemă? Avem deja patru morți și tu nu ai niciun rezultat. Cât crezi că mai pot tolera asta? Presa e din nou cu ochii pe noi, iar tu și echipa ta vă învârtiți ca pisica în jurul cozii.

— Domnule comisar-șef, faptul că bărbatul a fost otrăvit indică la prima vedere faptul că ar fi vorba de

același asasin în serie. Dar nu pot să nu mă gândesc la un lucru...

— Care?

— Criminalul a schimbat și metoda, a schimbat și otrava, a schimbat și sexul victimelor. Dacă e vorba de alt criminal? Dacă avem un alt asasin?

Comisarul-șef strâmbă din nas. Nu luase în calcul varianta unui alt criminal. Însă se îndoia că în Pitetson ar putea fi doi criminali care folosesc otravă.

— Un alt asasin? Sincer, nu prea cred asta. E un criminal cu multe idei malefice, după părerea mea. Acum folosește alt tip de otravă. Dar de data asta suntem mai aproape de a-l prinde. Nu a mai acționat indirect și asta e bine. Trebuie verificați toți cei care locuiesc pe partea opusă restaurantului „The Spaghetti Kingdom”. Poate avem șansa ca cineva să fi văzut ceva. De interogat clienții restaurantului. Asasinul a folosit o arbaletă și asta ne poate duce mult mai ușor pe urmele lui. Cu siguranță că nu sunt mulți posesori de arbalete în Pitetson și în regiune – vreau să îi verifici pe toți cei care au permis pentru așa ceva. Cu arma asta poți vâna și cerbi și căprioare. Vreau să afli dacă s-a vândut vreun asemenea model în Pitetson în ultima vreme. Trebuie să îl găsim pe nebunul ăla. Dacă e nevoie, vom pune filtre la intrările în oraș.

În mai puțin de două ore, Steven obținuse lista cu toți posesorii de arbalete din Pitetson. Făcuse o documentare rapidă privind cele mai importante mărci și modele de arbalete de vânătoare. Lista cuprindea 14 nume, opt dintre posesori locuiau în Pitetson, unul în orașelul Culimson, doi în Bascow, doi în Budess și ultimul în Whiteland. Erau patru posesori de Barnett Wildcat C5, unul avea Barnett Buck Commander, doi dețineau câte un Horton Summit HD 150, erau și doi posesori de Parker Tornado HP 165. Cinci oameni aveau arbalete Excalibur: doi erau posesorii modelului Exomax, alți doi aveau Vixen II, iar ultimul de pe listă deținea o arbaletă Excalibur Ibex. „Bingo!”, își zise uitându-se la coada listei. Numele proprietarului îi suna extrem de cunoscut: Daniel Jesper. Scotoci rapid prin sertarele memoriei și dădu triumfător cu palma în masă: Daniel Jesper era președintele Asociației Oamenilor de Afaceri din Pitetson, pe scurt AOAP. Nu era singura personalitate locală de pe listă, însă era singurul cu arbaletă Ibex. Printre deținătorii

de arbalete se mai regăseau două VIP-uri locale: președintele Curții de Apel din Pitetson avea un model Parker Tornado HP 165, iar primarul din Whiteland era mândrul posesor al unei arbalete Vixen II. Însă Daniel Jesper era singurul care îl interesa în acel moment. Știa că președintele AOAP era un om cu o avere consistentă și un familist convins. Tocmai de aceea i se părea greu să creadă că acesta ar putea să fie asasinul. Steven începu să caute cu febrilitate prin arhivele Poliției și ale ziarelor, însă în zadar – Jesper nu avea cazier, doar vreo două amenzi pentru viteză.

Președintele AOAP era nelipsit de la evenimentele mondene și mereu deschis față de ziaristi, un răsfățat al presei locale. În ultimul „Top 500 cei mai bogați oameni din țară” ocupase locul 189, cu o avere estimată la 130 de milioane de dolari. Erau voci care ziceau că averea reală era dublă față de estimările jurnaliștilor. Avea două firme de construcții, un supermarket și o firmă de distribuție a băuturilor alcoolice. Consultând arhiva ziarului „Pitetson Daily News”, Steven mai află că Daniel Jesper avea 48 de ani, era căsătorit de 23 de ani cu fosta secretară a tatălui său și aveau împreună doi băieți, unul în vârstă de 19 ani și altul având 21 de ani, ambii studenți la Princeton.

În ediția din 14 mai 2010 a ziarului găsi un reportaj de două pagini despre o partidă de vânătoare cu arbalete la 65 de kilometri de oraș, în pădurea Crockwoods. Salvă cele două pagini în format PDF și le printă. Citi cu multă atenție reportajul după ce văzu că fusese o vânătoare de cerbi cu arbalete, iar Daniel Jesper obținuse cel mai frumos trofeu. I se păru că autorul articolului – Benjamin Pratt – se cam întrecuse în ditirambi vizavi de măiestria vânătoarească a lui Jesper. „Cu siguranță că l-au cinstit bine pe gazetarul ăsta. Are toate șansele să fie unul dintre acei jurnaliști-termită ahtiați după protocoale și inaugurări”, zâmbi Steven în timp ce termina de citit.

Când se uită la ceasul de la calculator, constată că pierduse mai bine de trei ore ca să se documenteze legat de viața și activitatea președintelui AOAP. Între timp aflase și identitatea victimei. Era vorba de un patron de 38 de ani care deținea două restaurante și un magazin care comercializa perdele și lenjerii de pat.

Se făcuse seară și ochii îl usturau de la atâta concentrare pe monitor. Își strânse notițele și paginile printate și puse mâna pe telefon. O cunoștea pe

directoarea de marketing de la AOAP – Jennifer Carlson – și era sigur că nu îi va fi greu deloc să obțină numărul șefului ei. Inspectorul avea un atu în mânecă: simțea că Jennifer are o afinitate pentru el. La 38 de ani, Jennifer era o femeie foarte îngrijită și cochetă și avea un corp care nu putea lăsa un reprezentant al sexului opus stană de piatră. Jennifer era divorțată de șase ani, locuia într-un apartament cu două camere și nu avea copii. Încercase de mai multe ori să-i facă avansuri lui Steven, dar de fiecare dată acesta o refuzase elegant, însă nu foarte hotărât. Nu îi era indiferentă Jennifer, însă ezita dacă să o înșele pe Liz sau nu, chiar dacă ea îi fusese deja infidelă.

— Bună seara Jennifer, Steven te deranjează, știu că e o oră nepotrivită, spuse protocolar și cu o voce pe care încercă să o păstreze neutră.

— Niciun deranj, Steven, chiar îmi face plăcere să te aud, că de văzut nu te-am mai văzut de mai bine de două luni.

— Da, așa e, din 8 iulie, de la botezul fetiței lui James Barney la „Colosseum”, își aduse aminte Steven, după care se încruntă, aducându-și aminte că se certase zdravăn cu Liz atunci. Deși știa de botez din iunie, Liz plecase la un seminar de patru zile chiar în dimineața botezului, spunându-i lui Steven că nu are cine să meargă în locul ei. Pumnalul geloziei îi sfredelise sufletul toată ziua, însă la botez se simțise foarte bine și uitase de necazuri.

— Wow, tu și memoria ta extraordinară! Da, chiar a fost frumos atunci. Ce ne-am mai dansat, parcă am și făcut un blues împreună.

— Da, pe melodia „Have I Told You Lately” a lui Rod Stewart. Era pe la unșpe noaptea.

— Aoleu, cred că mai ai un pic și îmi zici și cât a durat melodia, cred că și un computer de ultimă generație ar fi invidios pe tine, râse copilăros Jennifer. Conversația cu Steven îi făcea plăcere și nu intenționa deloc să o scurteze.

— Nu obișnuiesc să cronometrez melodiile atunci când mă simt bine, îi răspunse Steven cu o voce mult mai relaxată. Realizase subit că vocea lui Jennifer îl făcuse să se îmbujoreze în obraji.

— Și eu pierd noțiunea timpului atunci când petrec o seară agreabilă cu oameni de calitate și de viață.

— Era să și uit de ce te-am sunat cu atâtea complimente. Vrei să mă faci să roșesc, îi zise Steven cu un oftat abia perceptibil.

— Eu credeam că polițiștii nu roșesc niciodată.

— Ba roșesc și ei de nu se văd, dar numai în afara programului, spuse Steven poznaș.

— Și deștept și cu umor. Liz a dat lovitura cu un asemenea bărbat, își reluă Jennifer șirul complimentelor.

— Hai să-ți spun de ce te-am sunat până nu uit de tot. Știi că e o oră nepotrivită...

— Nu e deloc nepotrivită, ieșisem din duș cu cinci minute înainte să mă suni. Nici nu m-am îmbrăcat încă.

— Îmi cer scuze atunci. Vrei să închid și să sun în câteva minute ca să ai timp să îți pui ceva pe tine?

— Nu mă deranjează să vorbesc cu tine la telefon așa...

Steven tăcu preț de câteva secunde. Era perfect conștient că dialogul lor luase o nuanță mai fierbinte, știa că trebuie să obțină numărul de telefon al afaceristului dar conversația începea să-i producă fiori de plăcere. Alese să continue în aceeași tonalitate, ba chiar să apese un pic accelerația.

— Conversația cu tine e plăcută și cu haine și fără haine, îi răspunse în timp ce și-o imaginează nud.

— Ziceai că îmi spui de ce m-ai sunat, aproape că șopti Jennifer cu o voce senzuală.

Erotismul emanat de Jennifer se simțea și prin telefon, iar Steven făcea eforturi mari ca să nu fie copleșit.

— Da, te-am sunat pentru că...

— Pentru că?

— Aș avea mare nevoie de numărul de telefon al șefului tău.

— Of, și eu care credeam că... Tare vă mai pricepeți voi bărbații să faceți femeile din cuvinte...

— La ce te gândeai?

— E o seară de vară perfectă pentru o sticlă de vin în doi.

Replica ei îl făcu să tresară și să conștientizeze că era supus unui adevărat tir de avansuri.

— Serile de vară sunt perfecte pentru multe lucruri, se trezi că îl ia gura pe dinainte.

— Am în frigider un Chianti care nu are chef deloc să fie băut de o femeie singură.

„Și eu am o anchetă teribilă căreia încă nu îi dau de cap”, fu cât pe aci să rostească Steven într-un moment fulgerător de luciditate care dispăru la fel de repede precum o frunză inocentă luată cu putere de un vânt fără maniere. Își dădu seama că o asemenea replică... profesională ar fi făcut praf tot romantismul conversației. El sunase că să obțină un simplu număr de telefon, iar acum se trezea că o femeie apetisantă îi bate apropouri cât se poate de interesante. Avea o dilemă.

— E păcat ca o femeie singură și frumoasă să stea în casă cu un Chianti. E un vin pentru ocazii speciale.

— Ocaziile se pot crea...

— Și cum rămâne cu numărul?

— Îți pot da numărul dorit, rosti cu subînțeles Jennifer. Cu o condiție.

— Care ar fi aceea?

— Unde ești acum?

— La Poliție.

— Asta înseamnă 10 minute cu mașina până la mine. Am numărul în celular, dar nu prea mă descurc cu meniul. Mă gândeam că poate vii să mă ajuți...

— E destul de târziu, încercă Steven să se opună fără prea mare convingere.

— Niciodată nu e prea târziu pentru ceva ce îți dorești cu adevărat, îi răspunse Jennifer cu un glas suav.

— Eu am sunat pentru un simplu număr, spuse Steven cu o inocență care îi plăcu mult lui Jennifer.

— Ți-am zis eu că nu-ți dau numărul?

— Nu, dar...

— Te aștept într-o jumătate de oră la mine. Blocul Z44, scara A, apartamentul 29, replică Jennifer pe un ton care nu accepta niciun refuz.

Steven rămase perplex la telefon. Tocmai primise o ofertă pentru o seară cât se poate de tentantă și nu mai știa ce să spună. Ar fi putut să o repeadă și să-i zică să-i dea numărul de telefon și atât, dar nu era deloc genul care să vorbească brutal cu o femeie drăguță și cu atât mai mult cu cât era vorba de Jennifer. Se gândi pentru o fracțiune de secundă la Liz și la fața nesuferită 150% pe care o va face când îl va vedea că vine acasă în zori, însă realizează totodată că ancheta celor patru crime îi conferea un alibi impecabil. În plus, nu putea să uite că Liz îi fusese infidelă. Nu dorea să i-o plătească, însă gândul

unei aventuri cu Jennifer îl încânta cât se poate de mult. Era o ofertă de nerefuzat.

— Voi veni. Ce nu face omul pentru un număr... de telefon.

— Cine a zis că seara nu pot veni vești bune? Se auzi vocea vizibil încântată a lui Jennifer. Blocul Z44, scara A, apartamentul 29, vizavi de fosta fabrică de vinuri.

Steven își luă „la revedere” și, de îndată ce închise telefonul, se duse la baie să se aranjeze. Îi părea rău că cei care construiseră sediul Poliției din Pitetson nu făcuseră și ei câte un duș pe nivel. Își scoase o periută și o pastă de dinți din cel de-al doilea sertar din dreapta al biroului și plecă să se aranjeze. În ceea ce privește igiena personală, avea o adevărată obsesie să aibă mereu dinții albi.

Găsi fără probleme blocul Z44 și parcă mașina în spate destul de precipitat, fiind aproape să intre în coliziune cu o haită de maidanezi. Se mai uită o dată în oglinda retrovizoare precum o fată care se pregătește de măritiș, după care ieși și se îndreptă spre bloc. Când mai avea doar trei-patru pași până la interfon, simți că îi vibrează sacoul. Nu, emoția întâlnirii cu Jennifer nu atinsese paroxismul. Telefonul său mobil era sursa vibrațiilor. Iar apelul venea de la inspectorul James Barney:

— Steven, îți era dor de o noapte albă?

— De ce James, ai cumva vreo propunere indecentă?

— Nu, doar o propunere de plimbare romantică prin pădurea Treeway. Săgetătorul necunoscut a revenit și de data asta a făcut-o lată. Trei victime, două dintre ele găsite la vreo două sute de metri de restaurantul „Hunter's Delight”, înspre cartierul Treeway, iar a treia – puțin mai încolo, la intrarea pe drumul care unește cartierele Treeway și Gavon. Toți trei duhneau a alcool. Toți trei au primit câte o „porție” de săgeți otrăvite.

— Tipu' ăsta o avea vreo fobie față de bețivi. Vin acolo repede.

Seara romantică se dusesse naibii încă dinainte de a începe. Se decisese să sune totuși la interfon. Nu putea pleca pur și simplu fără nicio explicație. În plus, își dorea să-i mai audă o dată vocea.

— Bună seara, Jennifer.

— Ooo, bună seara domnule inspector. Puteți intra, auzi imediat glasul ei catifelat.

— Sper să nu te superi pe mine, dar din păcate nu mai pot intra în seara asta. A intervenit ceva neprevăzut. Serviciul ăsta...

— Lasă gluma și urcă.

— Vorbesc serios. Chiar acum două minute am fost sunat, trebuie să plec la un caz, e ceva ce chiar nu poate suporta amânare, spuse Steven.

— Voi bărbații ăștia, ce rar vă țineți de promisiuni, rosti Jennifer bosumflată.

— Promit să mă revanșez. Te sun mâine.

Inspectorul nu mai primi vreun răspuns. Jennifer închisese interfonul. Se întoarse în fugă la mașină și în câteva minute ajunse pe drumul care făcea legătura între cartierele Treeway și Gavon. Victima găsită aici era un bărbat la vreo 35-40 de ani, cu părul vâlvoi, nefiresc de slab, niște haine ponosite și o barbă dezordonată. Săgeata îi intrase în burtă, aproape de buric și îi ieșise prin spate, semn că asasinul trăsesese de la o distanță nu foarte mare.

— Tipul ăsta a ieșit croit să adune mult „vânat”, îl întâmpină James Barney pe Steven, care deja își scosese carnețelul și își nota ceva.

— Vreun martor, vreun indiciu?

— E două noaptea, pe la ora asta nu prea mai trece nimeni pe aici în afară de cheflirii noctambuli. Însă ăștia merg mai mult cu mașinile sau cu taxiul. Bețivii care merg *per pedes* în zona asta sunt o raritate. Pe amărâtu' ăsta l-a găsit un șofer acum o oră, iar ceilalți doi au fost văzuți de un taximetrist care era să dea peste ei.

— Cam când au fost ucise victimele?

— După ora zece.

— Deci au trecut mai puțin de două ore. Ce căuta șoferul ăla prin pădure la ora asta?

— A spus că se ducea acasă. I-am luat declarația și datele personale. Am dat telefon ca să fie verificat în baza de date. Taximetristul ducea doi clienți.

— Avem șapte victime. Nu e bine deloc. N-o să-i placă șefului „recolta” asta. Câte variante de ieșire sunt din zona asta?

— Ar fi trei. Prima – drumul care trece pe lângă Zoo și iese apoi în comuna Strawsett, a doua – drumul de legătură dintre cartierele Treeway și Gavon și a treia – strada care dă în capătul liniei de autobuz 88. Ar mai fi și varianta mersului pe jos pe aleea pietonală care taie pădurea Treeway și iese la Ocolul Silvic, dar nu cred că

asasinul e atât de prost încât să meargă patru kilometri pe jos și cu o arbaletă în mână. În plus, un Excalibur Ibex nu încape într-un rucsac.

Steven strâmbă din buze și își privi ceasul nervos.

— Atunci înseamnă că Wilhelm Tell ăsta trage cu arbaleta din mașină și apoi pleacă liniștit. E singura ipoteză care stă în picioare. Am putea pune filtre la cele trei drumuri, dar într-o oră asasinul a avut timp să se îndepărteze fără probleme. Ai vorbit cu locatarii de pe Lily Street?

— Da, analizând direcția săgeții, erau șase case și un bloc de unde s-ar fi putut trage. Plus ceainăria „Books&Tea”. Însă la ceainărie era atât de aglomerat încât asasinul nu ar fi putut trece neobservat. Iar ca să ajungă cineva pe acoperiș trebuie să ajungă la etajul unu, printre clienți.

— Vecinii nu au auzit nimic?

— În cele șase case locuiesc trei pensionari, patronul unei firme de construcții, un pompier și un preot. Patru dintre ei spun că nu au văzut sau auzit ceva suspect, iar pompierul a avut o misiune până la două dimineața. O doamnă de 71 de ani de la numărul 39 mi-a spus că nu prea a dormit bine în noaptea respectivă și că pe la miezul nopții a auzit zgomotul unei mașini care parca pe trotuar.

— Prima victimă săgetată a murit după miezul nopții. Doamna respectivă a văzut mașina?

— Nu, doar a auzit motorul.

— La ce distanță e casă de locul crimei?

— E în diagonală, la vreo 40 de metri.

— Un loc bun pentru un țintaș. S-au găsit urme de cauciucuri sau de frână în fața casei?

— Nu, chiar nimic.

— Înseamnă că asasinul nu s-a grăbit. Nebunu' ăsta chiar e inteligent.

— Sau nebunii ăștia...

— Și tu te gândești că ar putea fi vorba de doi asasini în serie?

— Ar fi culmea, dar orice e posibil. Și ar mai fi ceva: cei doi bărbați găsiți destul de aproape de „Hunter's Delight” au fost uciși în spate.

— Fir-ar să fie! Nicio urmă și șapte morți... Iar patru morți în nici 24 de ore e deja mult prea mult.

Numele lui Daniel Jesper îi reveni din nou în minte lui Steven. Era singurul care avea un Excalibur Ibex

înregistrat în baza de date. Însă părea cel puțin ciudat ca un asemenea afacerist să aibă și preocupări criminale.

Pe 29 septembrie, la ora 8:00 dimineața, Steven află și identitatea celor trei victime din noapte precedentă. Doi erau paznici la un depozit de cherestea, iar al treilea lucra cu ziua prin piețe și pe diferite șantiere. Săgeata provenea tot dintr-o arbaletă Excalibur Ibex. Se uită pe „Our City” și văzu un articol cu titlul „Om de afaceri ucis cu arbaleta”. Articolul în sine nu avea mai mult de 25 de rânduri și autorul scria printre altele că era posibil ca omul de afaceri respectiv să fi fost victima unor reglări de conturi. Steven luă receptorul și îi spuse inspectorului James Barney să îi verifice și pe apropiații omului de afaceri ucis lângă „The Spaghetti Kingdom” și să încerce să afle dacă acesta avea dușmani care să-i fi dorit moartea. Oricum, Steven nu prea credea în această variantă, cu atât mai mult cu cât alte trei persoane fuseseră ucise tot cu arbaleta: „E clar un criminal în serie. Nu poate fi altfel.”

După o jumătate de oră o sună pe Jennifer. Ea răspunde cu o voce care simula supărarea, însă, după ce Steven îi spuse că nu va lăsa sticla de Chianti să sufere singură în frigider, directoarea de Marketing de la AOAP reveni la sentimente mai bune. Nu era singură în birou, așa că îi trimise numărul de telefon prin SMS. La ora 9:45, după mai multe tentative nereușite de a-l contacta pe Daniel Jesper, președintele AOAP îi răspunde în sfârșit și, după ce își consultă agenda, îi spuse lui Steven că îi poate acorda o jumătate de oră între orele 11:15-11:45, la biroul său din Churchill Street.

La ora 11:05, Steven își parcă mașina lângă sediul AOAP, o clădire futuristă cu cinci etaje. Luă liftul transparent care mergea prin mijlocul clădirii și lăsa să se vadă holurile pătrate care îl înconjurau precum niște inele, coborî la etajul doi și o luă la stânga, unde văzu o ușă capitonată pe care scria „Secretariat”.

După ce spuse cine era, o doamnă cochetă în costum albastru îi făcu semn să intre în biroul președintelui. Daniel Jesper se ridică în clipa când îl văzu și îl salută cu căldură și cu niște gesturi largi, care păreau mai degrabă teatrale decât sincere. Era îmbrăcat după ultima modă, cu un costum Armani negru, purta o cămașă de un alb impecabil și o cravată albastră Christian Dior. Biroul președintelui AOAP nu era unul excesiv de luxos, ci mai

degrabă business, cu mobilier modern în alb și negru. Îi atraseră atenția un trofeu de cerb expus pe peretele din dreapta și o fotografie în care președintele AOAP apărea mândru alături de președintele țării. După ce luară loc în fotoliile moi din piele și secretara aduse două cafele și două sucuri naturale de portocale, Daniel Jesper deschise dialogul:

— Sper că nu am supărat Poliția din Pitetson cu ceva, domnule inspector.

— Nu, în niciun caz. Conduceți o companie respectabilă și sunteți o personalitate remarcabilă, încercă Steven să-i gâdile ego-ul și, în același timp, să nu dea un ton excesiv de sobru discuției.

— Cu ce v-aș putea fi de folos?

— Dețineți o arbaletă Excalibur Ibex, un model care – sincer să fiu – și mie îmi place mult, deși nu sunt specialist. Dumneavoastră sunteți un vânător cu experiență.

— Văd că ați venit informat. Da, recunosc că îmi place vânătoria și în mod special cea cu arbaleta. Însă sunt departe de a fi un vânător de top. Mai trag și eu în cerbi și căprioare în puținele momente de relax.

— Când ați folosit ultima oară arbaleta?

— În primul week-end din luna mai, la o partidă de vânătoare.

— Și de atunci ați atârnat-o în cui?

— Ați intuit aproape exact. Am „atârnat-o” în cutia ei în casa mea de vacanță de la țară, din Teypson, în caz că vă interesează și locul.

— Și nu ați mai folosit-o deloc de atunci?

— Nu, deloc. Dar spuneți-mi mai întâi care este scopul vizitei dumneavoastră.

— Patru bărbați au fost uciși în mai puțin de 24 de ore cu o arbaletă Excalibur Ibex. Este exact modelul pe care îl dețineți dumneavoastră, singurul din zonă.

— Nu știam asta. Vreți cumva să insinuați că aș putea avea vreo legătură cu aceste fapte abominabile? Sunt acuzații abracadabrante, chiar sună a calomnie.

— Nu insinuez și nu calomniez, pur și simplu fac cercetări, îmi fac meseria, rosti cât se poate de calm Steven, studiind chipul impasibil al lui Daniel Jesper.

Niciun mușchi nu se clinti de pe fața milionarului. Își păstrase aerul degajat de la început.

— Dacă vă interesează, arbaleta mea a fost furată acum câteva săptămâni împreună cu un CD player Panasonic și un LCD LG mai vechi, din casa de vacanță. Am reclamat furtul la Poliția din Teypson, iar doi dintre cei trei făptași au fost prinși. Însă nu mi-am mai recuperat arbaleta și nici celelalte două obiecte. Al treilea hoț apucase să le vândă, după cum au declarat complicii lui. Nu știau cui le-au dat. Ziceau că ei au primit câte 150 de dolari, partea lor. Tipul e dat în urmărire, însă nu am auzit să-l fi prins până acum. O să-mi iau altă arbaletă, nu este nicio problemă.

— Deci nu ați aflat cui a fost vândută arbaleta?

— Nu, și nici nu mă interesează. Îmi iau alta și gata. Nu-i un capăt de țară.

Daniel Jesper vorbea cu atâta lejeritate despre furt, încât dădea senzația că i s-ar fi furat o cratiță și două farfurii și nu o arbaletă de 1300 de dolari.

— Vă las cartea mea de vizită, îi spuse Steven ușor bosumflat. În caz că aveți noi amănunte, nu ezitați să mă sunați.

— Baftă la prinderea criminalului, rosti Daniel Jesper și se ridică în picioare. Întâlnirea se terminase.

— Aș mai avea o întrebare, mai adăugă Steven. Ce serie avea arbaleta dumneavoastră?

— Ce serie? Nu știu, să mă uit în acte. Nu mi-am făcut o pasiune din a reține seriile lucrurilor pe care le cumpăr. Așteptați puțin.

Omul de afaceri se îndreptă spre un dulap din stânga și scoase de acolo o mapă.

— Am găsit. MK 23738942 YSE în caz că vă e de folos cu ceva.

— Mulțumesc. Poate îmi va fi, replică Steven în timp ce își nota seria în carnețel. În caz că aveți și seria LCD-ului, aș putea-o nota și pe aceea. Niciodată nu se știe de unde sare iepurele sau mai bine zis... făptașul.

Fără să mai zică nimic, președintele AOAP se uită din nou în mapa cu șine, puse deoparte mai multe file și în cele din urmă găsi pe o factură și seria televizorului.

— Poftiți și seria de la LG. Este JSP 48235578-12 RS. Vă mai pot ajuta cu altceva? îi spuse lui Steven ușor iritat.

— Nu, pentru moment nu, mulțumesc. Asta e tot.

Părăsi biroul lui Daniel Jesper la 11:35, merse direct la birou și își deschise calculatorul. Conversația cu

președintele AOAP îi dăduse o idee, un gram de speranță. Nu era exclus ca individul care cumpărase arbaleta de la hoți să fi încercat să o comercializeze pe internet. Orice posibilitate trebuia verificată. Deschise motorul de căutare Google și tastă cuvintele „Vând arbaletă”. Găsi patru anunțuri de acest fel pe prima pagină, dar niciuna dintre arbalete nu era Excalibur Ibex. Își extinse căutarea pe cea de-a doua pagină și văzu că pe site-ul www.bestandcheapestbargains.com cineva scosese la vânzare cu câteva săptămâni în urmă o arbaletă Excalibur Ibex. Exact modelul căutat de el. Fără preț specificat pe internet. Un zâmbet îi apărură în colțul gurii. Avea o potențială pistă. Se miră cum de nu încercase Daniel Jesper să-și caute arbaleta pe internet. E drept că exista și riscul ca arbaleta scoasă la vânzare să nu fie cea folosită de asasin. „Nu se știe niciodată”, își zise Steven, aducându-și aminte de titlul unei piese a lui George Bernard Shaw. Căută mai multe date despre vânzător, însă descoperi că trebuia să-și facă un cont pentru a-i vedea datele de contact. Își făcu o adresă de e-mail nouă și se înregistrează pe bestandcheapbargains.com sub *nick-name*-ul johnhunter. În câteva minute, contul fu gata. Căută din nou anunțul care îl interesa atât de mult, dădu click pe *link*-ul „Date de contact vânzător” și găsi doar e-mail-ul acestuia: lamborghini1978@gmail.com. Nu era niciun telefon de contact afișat. Căută apoi toate anunțurile postate de acest utilizator și mai găsi la vânzare o bicicletă, două gece Adidas, trei telefoane mobile Nokia și un LCD LG second-hand. Pupilele i se dilatău. Arbaletă Excalibur Ibex, LCD LG. Două dintre obiectele furate din casa de vacanță a președintelui AOAP. Se gândi că ar putea fi vorba de o coincidență, însă, dacă era așa, era o coincidență a naibii de mare.

Dădu click pe „Mesaj nou” și îi scrisese vânzătorului:

„Bună ziua, mă numesc John Hunter și m-ar interesa să cumpăr arbaleta dumneavoastră. Aș dori să aflu care este prețul pe care îl solicitați”.

Închise apoi pagina de internet și plecă spre morgă. Dorea să mai stea de vorbă cu doctorul Stearsey.

Psihologul Richard Vagsin închise vesel ușa de la cabinet, după care se sui în Audi-ul său A3 și se îndreptă

spre o terasa „Clubbin' Time” din Centru. Simțea nevoia să se relaxeze singur, să rememoreze pe îndelete tot ceea ce făcuse în ultimul timp. În timp ce savura un *fresh* de kiwi cu banane, rememoră cât de mult se schimbase în ultimele săptămâni...

Rivalitatea renăscută cu „Șapcă Albastră” îi dăduse o motivație mare, îi crease o dublă personalitate, îl făcuse să aibă o concentrație imensă de ură împotriva fostului său inamic din școală. Socializa mai puțin, iar prietenilor le spusese că are de muncă la lucrarea de doctorat. Lipsise mai multe zile de la birou. Dar asta nu însemna că vegetase acasă în pat precum o legumă umană pesimistă. Dimpotrivă. Richard pusese la punct în cele mai mici detalii un plan infailibil prin care să îl învingă pe „Șapcă Albastră” și chiar reușise. Își urmărise fostul coleg timp de mai multe seri, îl văzuse cum dădea târcoale mai multor ghene cu Dodge-ul său Caliber grenă și cum, de fiecare dată, văzând niște aurolaci la ghețele respective, mersese mai departe. În altă seară îl urmărise de la distanță cum coboară cu un rucsac în spate și merge spre podul de cale ferată. Se uitase cu un binoclu când „Șapcă Albastră” coborâse sub pod prin stânga, atent să nu trezească atenția. După câteva minute, Richard văzuse ieșind de sub pod un bărbat purtând o mustață blondă, ochelari cu lentile mari, o pălărie pescărească decolorată, un tricou verde second-hand și niște blugi cârpiți. A așteptat ca respectivul să se depărteze mult, după care a coborât din mașină și, în scurt timp, a ajuns sub pod, uitându-se în jurul său la fel de circumspect ca și „Șapcă Albastră”. A luat la puricat tufișurile mari de pe marginea apei și în cele din urmă a găsit rucsacul lui „Șapcă Albastră”, ascuns bine sub crengi și frunze. L-a fotografiat cu telefonul mobil, după care s-a pitit la vreo 50 de metri de tufiș, ascuns de un pâlț de copaci și de mai multă vegetație crescută în exces, și a așteptat. După aproape o oră, l-a văzut pe bărbatul cu mustață blondă revenind supărat cu doi săculeți de dimensiuni liliputane. A rămas neclintit în adăpostul verde și a văzut uluit cum bărbatul respectiv își dă hainele jos și apoi ia altele din rucsac. A filmat tot cu telefonul mobil. Când s-a uitat mai bine la fața lui, și-a reprimat cu greu un strigăt: era chiar el, fostul lui coleg, „Șapcă Albastră”. Însă nicio dovadă clară că el este asasinul celor trei femei. Richard avea nevoie de mai multe probe. În dimineața următoare și-a

achiziționat o cameră video scumpă cu care putea filma pe timp de noapte. În serile următoare l-a supravegheat extrem de discret pe fostul său coleg. În prima seară, „Șapcă Albastră” a fost la mall să vadă un film cu un grup de prieteni, iar apoi s-au oprit pentru câteva ore la pub-ul „Garden Rose”, de lângă Biblioteca Municipală. În a doua seară, Richard a parcat mașina la peste 30 de metri de blocul unde stătea „Șapcă Albastră”, într-un loc de unde putea avea vizibilitate maximă asupra scării blocului. A ajuns la ora 18 acolo, iar timp de trei ore nu a văzut decât două femei care au intrat cu mai multe plase și un adolescent care se săruta pe furiș cu o fată. S-a gândit că poate „Șapcă Albastră” nu își va părăsi locuința în acea seară. După câteva clipe de ezitare, s-a decis să continue să supravegheze ieșirea din bloc. La ora 21:15, atenția i-a fost atrasă de un bărbat cu mustață blondă, pălărie pescărească, un tricou bleumarin mai vechi și niște pantaloni de camuflaj. Măinile îi erau acoperite de niște mănuși mulate care imitau foarte bine culoarea pielii. Doar un ochi foarte atent își putea da seama că, de fapt, sunt mănuși. Fostul lui coleg se deghizase direct de acasă și pe umărul stâng purta un rucsac gri ponosit. A trecut pe lângă Dodge-ul Caliber grenă ca pe lângă o mașină necunoscută, după care s-a îndreptat spre Expo Park. Richard, parțial camuflat sub o șapcă neagră, un hanorac maroniu și niște ochelari cu lentile dreptunghiulare și purta o barbă falsă, a ieșit ușor din mașină luând cu el o mică geantă în care se afla camera video. L-a lăsat pe „Șapcă Albastră” să ia un mic avans, după care s-a luat după el. L-a văzut cum o ia la dreapta intră pe Bucharest Avenue și se îndreaptă spre centru. „Șapcă Albastră” a depășit cinematograful „Bucharest” și a luat-o apoi printr-un gang. A ocolit clădirea cinematografului, a ajuns în spatele Primăriei, a traversat Wedding Street, s-a oprit pentru câteva clipe în fața vechii clădiri a Casei Căsătoriilor, după care a mers încet pe lângă fostul Teatru de Vară și și-a dat jos rucsacul aproape de gheana de gunoi de lângă zid, făcându-se că se uită după ceva. Richard a trecut aproape de el ca un trecător anonim, urmat apoi de trei tineri gălăgioși. „Șapcă Albastră” se uita cu febrilitate după ceva. În timpul ăsta, Richard ajunsese la clădirea Registrului Comerțului, o luase la dreapta, apoi la stânga, pe lângă parcare Hotelului „Kheops” și se făcuse că merge înspre Brooks

Boulevard. Însă nu a făcut mai mult de 10-15 pași. A scanat zona extrem de rapid și a întocmit planul de supraveghere într-o fracțiune de secundă. Minte îi lucra excepțional de repede.

A ocolit magazinul IT „Megabit”, s-a suit precum o pisică experimentată și silențioasă pe scara de incendiu a clădirii cu un singur etaj, a mers târâș pe terasă ca un infanterist, având grijă să nu facă zgomot și și-a găsit un post de observație ideal, de unde vizualiza și înregistra fără niciun fel de problemă locul unde se oprirea „Șapcă Albastră”. De acolo îl vedea perfect. Și-a deschis în liniște camera, i-a dat zoom și a început să își filmeze fostul coleg. L-a văzut cum se preface că bagă mâinile prin gunoaie. Simularea nu a durat mai mult de un minut. Apoi, precaut, „Șapcă Albastră” s-a uitat de jur împrejur și și-a desfăcut rucsacul, a scos de acolo ceva ce semăna cu un săculeț grena precum acelea în care se pun bijuterii cadou, l-a desfăcut și a turnat un praf peste o pereche de pantofi de damă care fuseseră abandonați lângă ghenă. A pus săculețul la loc în rucsac, a mai scanat o dată zona pentru a vedea dacă fusese observat de cineva, după care a plecat, luând-o spre Casa Căsătoriilor. Probabil că oricare alt om în locul lui Richard și-ar fi trădat cumva emoția, ar fi făcut vreo mișcare bruscă văzând toată această operațiune de plasare a otrăvii. Însă Richard avea un autocontrol de excepție, demn de un agent secret de elită. A mai rămas preț de câteva minute pe terasa magazinului, asigurându-se că „Șapcă Albastră” nu va reveni, a închis camera video și a coborât scara de incendiu la fel de discret precum o urcase. A ieșit în Brooks Boulevard, a traversat în fugă printre mașini și a oprit la un magazin non-stop, de unde a cumpărat o sacoșă de rafie având ca model imprimat niște trandafiri roz. S-a întors și a mers direct la ghenă unde „Șapcă Albastră” plasase praful. A răsuflat ușurat când a văzut că pantofii uzați erau la locul lor. Și-a scos niște mănuși de unică folosință, a pus cu atenție pantofii în sacoșă și s-a îndepărtat. Ideea de a lua pantofii otrăviți și de a sabota astfel o nouă crimă îi venise în timp ce filma. În plus, își și imagina furia și uriașa nedumerire a fostului său coleg când acesta va citi ziarul și, timp de mai multe zile, nu va mai găsi niciun articol legat de vreo victimă ucisă cu pantofi otrăviți. Perspectiva asta îl făcea să râdă în hohote singur în casă. Richard începuse deja să își pregătească

marea revanșă. Nu mai avea nicio îndoială. Dăduse de urma asasinului misterios. Fostul lui coleg de clasă, Michael Cromwell, era, profesional, un reputat profesor de istorie și, personal, un asasin foarte ingenios. Toate bănuielile lui fuseseră confirmate.

În noaptea care a urmat, Richard nu a putut închide un ochi de bucurie. Somnul devenise subit antonim cu el, însă insomnia temporară nu îi producea niciun fel de disconfort. Ar fi putut foarte bine suna la Poliție de la un telefon public și să spună celor de acolo să verifice locuința profesorului Michael Cromwell, unde ar fi găsit cu siguranță dovezi incriminatorii. Iar ca „bonus” le-ar fi putut da și filmarea, ca o ultimă lovitură dată lui „Șapcă Albastră”. Ar fi fost prea simplu, prea banal și Richard nu dorea asta. Nu vrea ca Michael să ajungă în închisoare. Vrea să își învingă rivalul. După ce a băut o sticlă de vin singur și s-a uitat în sacoșă la pantofii impregnați cu otravă, i-a venit ideea de a comite și el crime ingenioase, de a-l învinge pe Michael la victime. A lipit marginile sacoșei cu bandă adezivă și a ascuns-o în debaraua de pe hol, sub niște pături și niște cutii de pantofi mai vechi, ca să-l aibă la mână.

A doua zi i-a spus secretarei să-i anuleze toate consultațiile. Și-a petrecut restul zilei făcând tot felul de planuri și schițe de crime. Ideea folosirii arbaletei îi venise după ce urmărise un film istoric în cursul serii. Și-a făcut toate planurile în minte, nu a scris nimic nicăieri. Pentru a spori eficiența săgeților, a cumpărat cucută de pe internet folosind un card fals pe numele Anthony Fraser. În armată, fusese unul dintre cei mai bun țințași, iar în facultate participase și la câteva concursuri de tras cu arcul, unde obținuse un loc doi și un loc trei. Folosirea arbaletei nu îi ridica nicio problemă.

Richard îi omorâse pe cei patru fără nici cea mai mică remușcare, ba mai mult, ideea de vânătoare de oameni îi producea o plăcere sadică, îi scotea la lumină latura întunecată. Prima crimă a avut un efect stenic asupra lui, iar după ce l-a ucis pe bărbatul în tricou roz l-a cuprins un narcisism ciudat. Se gândea că ar putea concura oricând cu marii asasini cu sânge rece, careucid pe bani buni. Însă pe Richard nu îl interesa factorul pecuniar. Câștiga bine ca psiholog, plus că avea și un cont deschis pe numele său de către părinți, cont din care putea scoate până la 15.000 de dolari lunar. Competiția crimelor

îi producea o plăcere specială și intensă. Putea controla viețile altora, putea scurta la întâmplare durata de viață a oamenilor fără să fie detectat. Însă cea mai mare satisfacție a avut-o după ce l-a ucis pe cel de-al patrulea bărbat. Asta însemna că are 4-3 în disputa cu Michael Cromwell. Aflase că acesta va fi plecat pentru un scurt sejur la Paris în perioada 23-30 septembrie și alesese să comită crimele în absența lui „Șapcă Albastră”, urmând ca acesta să se enerveze cumplit când va afla că mai e cineva în oraș care comite crime inteligente și că aceeași persoană a subtilizat pantofii otrăviți destinați unei noi victime. Era un fin psiholog și nu se îndoia că cele patru crime îl vor stârni pe fostul său coleg, îl vor face să comită noi crime, poate și mai sadice. Richard se revanșase cu vârf și îndesat și era o revanșă cu săgeți pentru umilința de la bacalaureat. Sufletul și mintea lui Richard își făcuseră niște *upgrade-uri* criminale, însă inteligența lui cu mult peste medie îi permitea să fie un fel deameleon iar în societate să rămână același tip de gașcă și cuceritor de femei. Știa să își controleze toate sertarele minții. Devenise și el un urmaș al lui Dr. Jekyll și Mr. Hyde, precum fostul lui coleg de bancă.

Acum, pe 1 octombrie 2010, Richard Vagsin stătea pe terasa „Clubbin' Time” și îl încerca același sentiment de bucurie pe care îl avusese atunci când luase prima oară premiul 1 în clasa I și i se pusese o coroniță cu trandafiri pe cap, iar drept recompensă primise de la părinți o excursie în Turcia. Și acum tânjea după o recompensă. După ce își aprinse o țigară Benson&Hedges și își comandă un file de vită milanez, se decise: va mai sta cel mult o lună în oraș, după care își va lua o binemeritată vacanță de o săptămână la Amsterdam, nu înainte de a-l face pe Michael să afle cumva că el este cel care a preluat conducerea.

Pe 2 octombrie, Richard avu numai patru pacienți și la ora 13:00 își părăsi cabinetul. Revenise la viața normală și deocamdată nu avea chef de alte omoruri. Conducea în topul crimelor din Pitetson și asta era cel mai important.

După ce luă un prânz copios la „Medieval House” – cel mai select restaurant din oraș – se sui în mașină, dădu o tură prin oraș și, în cele din urmă, ajunse în Expo Park, aproape de blocul unde locuia Michael Cromwell. Dodge-ul Caliber grenă era acolo, iar el era cu siguranță

acasă. Așteptă peste o oră până ce îl văzu pe Michael ieșind cu o pungă, aruncând-o la pubelă și apoi suindu-se în mașină. Ardea de nerăbdare să îi spună în față că are 4-3 la crime, însă nu din prima. Își pregătise deja un set de replici acide.

Îl lăsa să demareze, porni și el motorul și se luă după el fără să accelereze prea mult. Parcă era o pisică diurnă în urmărirea unui șoarece pe care nu vrea să-l devoreze, ci doar să-l scoată din sărite.

Michael opri în cele din urmă în parcare la supermarketul „Tiny Price” din cartierul Gavon, parca mașina lângă un Ford Focus cam rablagit, se căută prin buzunarele blugilor de culoare cafenie, scoase o monedă și se duse să ia un cărucior. În clipa când vru să se întoarcă, cineva îl bătu amical pe umăr:

— Ce mai faci, „Șapcă Albastră”?

Michael era atât de adâncit în gânduri și părea atât de stresat încât tresări când simți că cineva îl atinge, iar pulsul îi creștea neferic de mult. Se întoarse și se uită mirat la bărbatul tuns scurt, cu ochi albaștri, care mirosea puternic a Bulgari și se uita la el cu o față amabilă. Michael nu îl recunoscuse. Numai foștii colegi de liceu îi știau porecla „Șapcă Albastră”, iar el nu izbutea să deslușească cine e bărbatul din fața lui. Se simțea ca un concurent la emisiunea „Ghicește-ți foștii colegi”. Se uită la trăsăturile bărbatului și trecu în revistă mental foștii colegi. Îi ținea minte pe toți, deși trecuseră 20 de ani de atunci, pe cinci dintre ei îi revăzuse în ultimii trei ani, însă niciunul dintre ei nu era străinul din fața lui.

— Nu știu de unde să te iau, spuse într-un târziu.

— Mai gândește-te puțin, îi răspunse Richard cât se poate de liniștit.

— Îmi știi porecla, deci ești unul dintre foștii mei colegi.

— Ești pe drumul cel bun, continuă enigmatic Richard.

— Suntem cumva la vreun concurs cu camera ascunsă?

— Nu, nu aș face asta. Când eram în liceu, erai un tip foarte deștept și expert în conexiuni, plus că aveai o memorie vizuală de excepție.

— Da, așa e, eram premiantul clasei, recunoscuse Michael fără nicio tentativă de falsă modestie. O mai ținem mult în indicii?

— OK, îți mai dau unul simplu: „Viața de fiecare zi la Florența pe vremea familiei Medici”. Cine a cumpărat primul cartea?

La auzul titlului cărții, chipul lui Michael se schimbă brusc, de parcă ar fi văzut-o pe mama lui Dracula. Nu îi venea să creadă că îl are în față pe fostul său mare rival din liceu, omul pe care îl învinsese detașat la bac. „Richard Vagsin? Nu poate fi posibil”, își zise în timp ce studie încă o dată fața interlocutorului său. Îi purtase mult timp pică pentru că fusese primul care își cumpărase acea carte.

Richard se schimbase mult. Nu mai avea ochelarii din liceu și nici părul mare. În plus, nu mai avea nici mâinile pipernicite de odinioară. Avea în schimb un corp bine lucrat.

— Richard? exclamă teatral.

— Doar nu oi vrea să fiu Obama, râse Richard. Da, sunt chiar eu, în carne și oase și în haine.

— Te-ai schimbat mult. Nu te-am mai recunoscut deloc. Îmi pare bine să te văd. Ce chestie, să ne reîntâlnim după 20 de ani în parcare a unui supermarket!

— Așa o fi scris în stele, rosti Richard ușor ironic. Am aflat că ești un profesor apreciat.

— De unde știi asta?

— Din ziare. Mai citesc și eu ocazional presa.

— Îmi fac meseria cu pasiune. Tu cu ce te ocupi?

— Psiholog. Citesc mințile oamenilor și încerc să le repar.

— Trebuie să am grijă atunci, că poate te apuci să îmi răsfoiești mintea, râse sănătos Michael. Dădea impresia că uitase de vechea lor rivalitate.

— Chiar acum îți răsfoiesc mintea, continuă Richard.

— Trebuia să mi-o răsfoiești înainte de bac, poate n-ar mai fi fost diferența aia atât de mare între noi, îl „înțepă” Michael. Brusc, îi venise chef să își atace fostul coleg. Rivalitatea ieșise de la hibernare.

— Eu cred că e mai bine că ți-o răsfoiesc acum. Am mai multe de aflat.

— Nu zău? Ia să vedem cât de bun cititor ești.

— Mintea ta îmi spune că... Îți plac pantofii uzați cu garnitură de nicotină, îi răspunse Richard atât de liniștit, de parcă ar fi vorbit de un fel de mâncare și nu de un „suport” al crimei.

Nici dacă i-ar fi aterizat un Boeing 747 pe cap, Michael nu ar fi fost mai șocat ca la auzul ultimei fraze. Fără să vrea, mâna stângă începu să îi tremure nervos.

— Ce... ce... ce... tot... zi..zi...zici acolo?

— Ce te speriași așa? Ce e rău în a avea o pasiune pentru pantofi uzați și pentru Lucreția Borgia și pentru... otrăvuri speciale? atacă în rafale Richard. Aș mai vrea să îți spun ceva: nu există asasini perfecți, ci asasini perfectibili.

Michael făcu eforturi supraomenești să se calmeze și să nu îl strângă de gât pe Richard, care își continua impasibil tirul verbal.

— Aveai 3-0 până să pleci la Paris, dar acum totul s-a schimbat. Conduc cu 4-3, cum s-ar zice la fotbal am preluat spectaculos conducerea, exclamă satisfăcut Richard.

— Nu.... nu... înțeleg. Cred că mă confunzi. Ce 4-3? întrebă intrigat Michael.

— Îți mai dau un indiciu: arbaletă.

Dacă ar fi avut un topor la îndemână, Michael l-ar fi hăcuit pe Richard după ce a pronunțat cuvântul „arbaletă”. Ochii îi aruncau flăcări, însă Richard nu era deloc impresionat, de parcă ar fi avut mintea ignifugată. Lui „Șapcă Albastră” îi păru rău că nu poate ucide cu puterea gândului, că nu poate dezintegra cu un deget acest coșmar pe două picioare din parcare de la „Tiny Price”. După ce revenise de la Paris citise presa locală și aflase cu mare mirare despre cele patru crime comise cu arbaleta. Articolele îl enervaseră și intrigaseră profund pentru că îl făcuseră să își dea seama că are un rival, un alt asasin în serie în Pitetson. Însă nicio clipă nu îi trecuse prin cap că ar putea fi vorba de Richard Vagsin.

— A, și mai e ceva... Citesc printre paginile minții tale că îți place al naibii de mult să te deghizezi, inclusiv sub pod.

Michael nu mai zicea nimic, ca și cum i s-ar fi cimentat deodată buzele. Avea aerul unui boxer năucit rău de tot și la un pas de a fi făcut KO. Se uită în parcare super-marketului și în jurul său, temându-se să nu fi fost auziți de către cineva. Din fericire nu era nimeni aproape de ei, nimeni care să le surprindă dialogul de gradul patru, dialogul asasinilor în serie.

— Nu ai cum. Doar nu ești Dumnezeu. Nu ai cum. Numai el le vede pe toate. Nu ai cum... Am avut grijă...

Nimeni nu știe. Ești nebun, izbuti să îngai „Șapcă Albastră”.

Michael Cromwell nu putea pricepe sub nicio formă cum fusese descoperit de către fostul lui coleg. Crezuse că își luase toate măsurile de precauție posibile, însă degeaba. Fusese descoperit.

— Poate că sunt nebun într-un fel, dar sunt un nebun mai inteligent ca tine. Îmi pare rău să ți-o spun, dar nu ai avut grijă. Exact ce ziceam eu. Nimeni nu e perfect. Am 4-3. Putea fi chiar 4-4, dacă nu recuperam eu niște pantofi. Măcar am salvat și eu o viață. După cum vezi, pot fi și înger și demon. De la caz la caz.

— Asta... asta nu va rămâne așa. Meciul continuă, te voi învinge, fu tot ce mai putu să articuleze Michael, după care îi aruncă lui Richard o privire de om profund tulburat și se îndreaptă spre supermarket. De-abia acum înțelegea de ce otrava plasată pe a patra pereche de pantofi nu făcuse nicio victimă. Era mai mult decât bulversat.

„Anunțul nu mai este valabil de aproape două săptămâni” citi Steven când își deschise e-mail-ul de pe www.bestandcheapestbargains.com. Răspunsul venea de la lamborghini1978@gmail.com și fusese trimis cu o jumătate de oră în urmă. Făcu un calcul sumar: arbaleta fusese vândută înainte de comiterea crimelor. Steven spuse în gând un „Yes” de bucurie. Avea un prim indiciu în cazul ultimelor patru victime. Nu putea pierde aceasta pistă. Ideea unui subterfugiu îi veni în scurt timp în minte. Își făcu un nou cont cu username-ul biker1972 și după un sfert de oră îl contactă din nou pe lamborghini1978, pretextând că este interesat să cumpere LCD-ul LG second-hand oferit la vânzare. Spre surprinderea lui, primi răspuns în mai puțin de 10 minute. Lamborghini1978 era Online și îi trimisese următorul mesaj: „Televizorul este aproape nou, a fost foarte puțin folosit. Prețul e de 400 de dolari, nenegociabil. Plătești cash sau cu cardul?”. Steven îi răspunse imediat: „Cash”. Iar după ce trimise mesajul îl căută pe unul dintre colegii de la departamentul Informatică pentru a afla IP-ul de unde veneau mesajele lui lamborghini1978. După alte câteva minute primi și răspuns pe e-mail privind LCD-ul

cerut: „Ești din Pitetson sau din altă localitate?” Răspunse în viteză că e din oraș, iar după ce apăsă „Trimite Mesajul” îl văzu pe colegul său de la Informatică în pragul biroului:

— Mesajele au fost trimise de pe un BlackBerry. L-am localizat în parcare de la mall, îi spuse acesta. Tipul încă nu a ieșit de pe net.

Steven îi mulțumi din gesturi, după care își verifică din nou contul biker1972. Avea mesaj: „Ne putem vedea astăzi sau mâine dacă dorești”. Îi dădu „Reply” spunându-i „Putem face tranzacția și astăzi”. După încă zece minute și încă trei schimburi de mesaje on-line, locul tranzacției fu stabilit: parcare de la mall, iar ca punct de reper user-ul lamborghini1978 îi preciză că are o mașină Seat Leon de culoare galbenă parcată aproape de ieșirea spre podul care duce spre Great Valley. Se înțelesesă să se vadă la 14:30. Steven mai avea o oră la dispoziție. După ce se căută în buzunare, scoase o înjurătură cu voce scăzută: avea la el doar 84 de dolari și 50 de cenți, iar asta nu îi convenea deloc. Își turnă cafea în cana lui crem pe care scria „One life. Live it or leave it”, bău câteva guri la foc automat, după care fugi pe hol să îl caute pe inspectorul James Barney. Îl găsi în ultimul birou de pe dreapta, cu o mână într-o pungă de chipsuri pusă pe masă între pistol și legitimație iar cu cealaltă mână răsfoind un dosar.

— Îmi pare rău că îți tulbur cina copioasă, glumi Steven. Trebuie să mergem la mall.

— Vrei să facem cumpărături în timpul serviciului? îi răspunse destins James.

— Da, să cumpărăm un LCD de la un hoț. Cred că am dat de cel care a vândut arbaleta. Dar am nevoie de bani ca să fim credibili. 400 de dolari.

— Oho, nu te încurci! Faci cumpărături pe banii mei?

— Colegul la nevoie se cunoaște, nu? îl bătu pe umăr amical Steven.

Era într-o dispoziție foarte bună pentru că simțea că în sfârșit a găsit ceva care are legătură cu crimele în serie.

— Și când plecam la... shopping? spuse inspectorul Barney.

— Într-o jumătate de oră. Însă o să mai avem nevoie de două mașini pentru asta. Ambele fără însemne, cu oameni în civil. Câte una la fiecare dintre cele două

intrări. Tu vei fi într-una dintre ele. Când aprind farurile, interveniți și blocați mașina cu orice preț. Pentru început trebuie să fiu văzut singur. Obiectivul e un Leon galben. Mă duc chiar acum la comisarul-șef să iau aprobare pentru cele două mașini.

— Bagă-te. Nu știu de ce, dar azi e în toane foarte bune.

— Poate i s-or fi înmulțit amantele, îi șopti Steven la ureche.

Râseră amândoi cu poftă. De altfel, Barney era omul cu care Steven se avea cel mai bine din toată Poliția din Pitetson. Aveau amândoi aceeași vârstă, destule pasiuni comune, singura diferență vizibilă dintre ei fiind gabaritul și cantitatea de păr de pe cap. Spre deosebire de Steven, care nu dădea bății de cap cântarului, la James burta era o problemă eternă. Era pofticios din naștere, iar în ultimii ani căpătase un pântec ce ar fi putut concura fără probleme cu cel al unei gravide în luna a șaptea.

Spre surprinderea sa, Steven obținuse imediat aprobarea lui Alan Smith pentru cele două mașini necesare operațiunii.

— Nu m-ar deranja deloc să îmi aduci criminalul într-o frigăruie, o banală execuție cu injecția letală ar fi mult prea ușoară pentru el, spuse jovial comisarul-șef în timp ce își mângâia cele două smartphone-uri ca pe doi pisoai.

Zâmbetul lui Alan Smith îl făcu pe Steven Barcelo să creadă că are cumva halucinații din pricina oboselii. Adevărul era că șeful Poliției din Pitetson zâmbea la birou cam „o dată pe fiecare anotimp”, după cum plastic se exprimase la un chef inspectorul James Barney.

La ora 14:05, Steven intră cu Golf-ul argintiu în parcare la mall-ul și opri mașina în zona din spatele benzinăriei OMV, cam la vreo 40-50 de metri de locul stabilit pentru întâlnire. Renunțase temporar la sacou și purta în schimb o jachetă neagră, un tricou portocaliu puțin cam mulat și o pereche de blugi negri, pentru a părea cât mai *casual*. Pistolul Heckler&Koch P2000 nu putea lipsi dintre accesorii. După alte câteva minute, două mașini parcară fiecare aproape de cele două ieșiri. Echipa era completă. După ce încuie automobilul, Steven se uită spre locurile de parcare situate aproape de podul care ducea la Great Valey. Nici urmă de vreun Seat Leon galben. Se îndreptă spre mall, în timp ce din boxele

amplasate în zeci de locuri se auzea „Empire State of Mind”. Avea o afinitate pentru melodia asta și ori de câte ori o auzea se „downloada” cu o energie pozitivă.

Intră în mall, își cumpără un pachet de Dunhill și ultimul număr din „Piterson Daily News” și reveni lângă mașină, punându-și niște căști la urechi. Ținuta vestimentară și cu căștile îi dădeau o alură de student și nicidecum de polițist care se apropie de „granița” celor 40 de ani de viață. Aproape jumătate din parcare era goală. Nici pe străzile adiacente mall-ului nu era un trafic ieșit din comun. „O oră tocmai bună de siestă”, își zise Steven, văzând un taximetrist dormind dus cu capul pe volan. Boxele de la mall erau date atât de tare încât puteau concura la decibeli și cu motorul unei mașini de curse.

La ora 14:25, Steven văzu – prin fumul celei de-a treia țigări – silueta elegantă a unui Seat Leon galben profilându-se în parcare și îndreptându-se apoi spre celălalt capăt, în zona podului. Șoferul opri mașina chiar în penultimul loc de parcare, ieși repede și se sprijini apoi de capotă, scrutând parcare cu privirea. Era un bărbat brunet care nu părea să aibă mai mult de 34-35 de ani, înalt de 1,90 metri și care îi atrase atenția lui Steven prin mustața proeminentă și o cicatrice urâtă de pe obrazul stâng. Bărbatul purta un tricou alb prin care se vedeau bicepsii și pectoralii bine lucrați – un indiciu clar că omul mergea la sală în mod constant. De cum îl văzu, Steven își stinse țigara, aruncă ziarul pe bancheta din spate și se îndreptă spre el.

— lamborghini1978? îl întrebă, întinzându-i mâna.

— Tu trebuie să fii biker1972, îi răspunse celălalt cu mâinile în buzunar și cu un aer puternic de băiat de cartier. Ai lovelele la tine?

— Doar nu veneam fără „muniție”, avu Steven o tentativă de glumă. Unde-i marfa?

— La „depozit”, replică bărbatul cu cicatrice.

— Ce „depozit”? Nu înțeleg. Păi nu am stabilit să facem tranzacția aici? făcu Steven pe naivul.

— Aici am stabilit să ne întâlnim, nu și să facem tranzacția.

— Nu e corect, eu am venit cu biștarii.

— Bă, tu ești șmecher? Vrei televizorul ăla sau nu? Nu stau după tine. Mai am și alți clienți, se răsti vânzătorul.

— Normal, că-l vreau, doar nu veneam până aici așa de nebun.

— Pentru tranzacție, tre' să mergem în altă parte. Aici e destulă lume.

— Păi da' nu vindem arme sau droguri.

— Îți vând un LCD fără acte și nu vreau să am probleme, *man*. Înțelegi? Mai fac și eu un ban, mai iei și tu un chilipir. Nou îl găsești la 800 și chiar mai mult în magazine. Vrei să ne salte?

— Normal că nu. Unde e marfa?

— Ți-am mai spus, la „depozit”.

— Și unde e „depozitul” ăsta?

— „Depozitul” e portbagajul meu, ce ești așa de greu de cap? Se irită străinul. Suie-te în mașină și vino după mine, spuse lamborghini1978 pe un ton superior.

— Să văd marfa, altfel cade *deal*-ul.

— Să văd lovelele.

Steven îi flutură pe la nas patru bancnote a câte 100 de dolari pe care le scosese de lângă pistol, iar bărbatul deschise portbagajul în care se afla cutia cu LCD-ul.

— Nu mergem departe, îi preciză lamborghini1978. Cel mult 10 minute de aici.

Bărbatul se sui în Seat și ieși din parcare. Semnaliză stânga, urmat îndeaproape de Steven, călcă accelerația cu răutate, merse mai puțin de două sute de metri, după care semnaliză dreapta, așteptă să treacă o coloană de mașini și tăie de-a latul drumul expres 203. Intrară apoi pe o stradă îngustă pe unde nu puteau trece două automobile unul pe lângă altul și, în scurt timp, ajunseră în spatele șantierului unui viitor mare magazin de mobilă, pe un drum neasfaltat care dădea într-un mic teren viran situat la liziera unui pâlc de copaci. Drumul se bloca acolo. lamborghini1978 puse o frână bruscă ce stârni un nor de praf în urma lui și îi obtură pentru câteva clipe vederea lui Steven. Parcă mașina pe terenul viran, paralel cu Seat-ul, și coborî. Norul de praf încă nu se domolise și îi lăsă urme vizibile pe haine. Se uită fugitiv în spate. De îndată ce ieșise din parcare de la mall, văzuse în oglinda retrovizoare una dintre mașinile cu doi colegi ai săi urmându-l fără să atragă atenția. După ce ajunsese pe strada îngustă nu îi mai văzuse în spate. Își montase un microfon sub jachetă pentru a înregistra dialogul cu vânzătorul, în rest nu avea o cale de comunicare directă cu ceilalți polițiști.

Bărbatul cu cicatrice deschise portbagajul și îi arătă încă o dată marfa.

— Acum poți să te uiți la LCD-ul ăsta pe îndelete.

Steven scoase cutia cu grijă și o puse pe capota Golfului său. De cum se uită la cutie începu să-și pună semne de întrebare. Era o cutie de LCD Samsung care conținea un LCD LG. Ridică puțin televizorul, făcându-se că verifică mufele din spate și se uită rapid la serie și număr. Deși eticheta nu mai era la prima tinerețe, reuși să deslușească literele și cifrele: JSP 48235578-12 RS. Corespundeau întocmai cu seria și numărul LCD-ului furat din casa de vacanță a familie Jesper. Steven nu schiță nicio urmă de mirare, mai analizează puțin televizorul, după care îl înclină ușor și închise cutia la loc emanând un aer de client satisfăcut.

Steven se îndepărta puțin de Golful său și de brunet, duse mâna la buzunarul jachetei și cu o mișcare neașteptat de relaxată scoase pistolul:

— Nu mișca! Mâinile sus! Poliția!

Bărbatul cu cicatrice se uită mirat și apoi enervat la cel care îi puse arma în față. Mâna lui dreaptă lovi cu o viteză fulgerătoare încheietura mâinii lui Steven înainte ca acesta să poată reacționa, făcând pistolul să cadă cât colo prin praful șantierului, iar în secunda următoare un picior rapid în burtă îl puse pe inspector în genunchi, lamborghini1978 avea o forță incredibilă pentru înălțimea lui, încât ai fi putut crede că provine din același arbore genealogic ca și Goliat. Steven nu era expert în lupta corp la corp, dar nici ageamiu. Se redresă cu agilitate, îl văzu pe brunet cum se repede spre pistolul său și în aceeași clipă îi aplică o lovitură de picior care făcu matahala să se dezechilibreze și să cadă pe spate, la numai câțiva pași de el. Lupta nu se terminase. Adversarul său se ridică foarte repede, de parcă ar fi avut arcuri pe spate, scoase un briceag și sări spre el cu gândul unic de a-i tăia gâtul, însă Steven făcu o eschivă, se aruncă în lateral pentru a-și recupera pistolul și ținti piciorul stâng al oponentului său. Trase un singur foc extrem de precis și bărbatul căzu în fața lui cu chipul schimonosit de durere. Glonțul nu îi produse o rană profundă, însă îl imobiliză și îi stopă orice tentativă de atac. Steven rămase cu pistolul îndreptat asupra atacatorului. Deodată, văzu un nou nor de praf pe drumul pe care venise. La fața locului sosiră și celelalte

două mașini ale colegilor săi, iar lamborghini1978 fu încătușat în scurt timp.

— Steven, păi ăsta-i George „Ciocan”, exclamă surprins inspectorul James Barney la vederea infractorului. A făcut câțiva ani de pârnaie, după ce s-a descoperit că vânduse mai multe mașini de lux furate. Acum ți-ai extins „firma”, ha? adăugă James luându-l de păr pe bărbat.

— Da, după cum se vede, spuse Steven trăgându-și sufletul. Și ar putea căpăta drept „premiu” alți ani buni la pârnaie. Comerț cu obiecte furate, atac asupra unui polițist, se adună, se adună...

— Șefu', da' n-am furat nimic, se țin tare George „Ciocan”. Mă jigniți, eu nu sunt hoț.

— Și televizorul ăsta de unde îl ai? îl interogă Steven.

— L-am primit de la o mătușă de treabă. Am vrut să fac și eu un ban, să îmi ajut și eu familia.

— Vai, ce emoționant. Dacă aș fi femeie, poate că aș și plânge. Și de ce m-ai atacat cu briceagul?

— Păi m-am speriat când am văzut pistolu' ăla șmecher.

— Dar slab de înger mai ești. Te face pe tine un pistol? LCD-ul ăla e furat, am recunoscut seria din spatele lui. Asta înseamnă trei ani de pușcărie cel puțin. Aaa, plus complicitate la crimă.

George „Ciocan” se uită cu o față confuză la Steven.

— Dar n-am omorât pe nimeni, șefu'. Eu nu omor oameni.

— N-ai omorât, dar ai ajutat pe cineva să omoare patru oameni.

— Cum să fac eu una ca asta? Mă confundați. Nu mă ocup cu d'astea.

— Ai vândut o arbaletă unui asasin.

Infractorul încerca din răspuțuri să își păstreze siguranța de sine, dar nu izbuti să își ascundă o ușoară expresie de mirare.

— Eu nu vând arbalete din alea sau cum le zice, șefu'. Sigur mă confundați.

— Și ce vinzi tu, mă? se repezi James la el dându-i un pumn în burtă.

— Televizoare, telefoane, mașini, mărunțișuri d'astea, răspunse „Ciocan”.

— Vinzi și arbalete, nu te mai ascunde, tu ești user-ul lamborghini1978, te-am înregistrat în timp ce vorbeam în parcare la mall. Lasă vrăjeala! îl repezi Steven.

— Șefu', sunt rănit la picior, nu aveți dreptul să mă interogați în starea asta, am dreptul la un avocat, se tângui „Ciocan”.

— La ce băiat mare ești tu, nu mori dintr-o zgârietură din asta, i-o tăie scurt James.

— Mai bine ai spune cui ai vândut arbaleta Excalibur Ibex, interveni Steven cu o voce domoală. Poate convingem și noi judecătorul să fie băiat de treabă... Depinde de tine. Noi nu ne supărăm dacă nu vorbești. E alegerea ta. Stai și tu 10-15 ani după gratii și apoi ieși. Nu-i mare scofală. Am putea chiar să vorbim cu viitorii tăi colegi de celulă și să le spunem că ești și violator. O să ai o viață drăguță în celulă. Epilat și cu perucă, cu puțin ruj roșu și fond de ten, ai putea fi o „fetiță” interesantă...

„Ciocan” începu să se agite precum o fiară capturată, se uită cu ochi firoși la Steven și în secunda următoare îi trase o flegmă drept în față inspectorului șuierând apoi:

— Am și eu relații în orașul ăsta. Poate vrei să nu-ți fie bine, polițai de rahat...

Nu apucă să își încheie fraza că primi o lovitură între picioare care îl făcu să urle și să se încovoie de durere. Steven fu cu greu potolit de James înainte de a mai expedia și un croșeu suplimentar de dreapta.

— Pe cine ameninți mă? Tot tu faci fente? Ți s-a urât cu binele? strigă Steven luându-l de tricou pe „Ciocan”. Noi vrem să-ți facem un bine și tu faci pe nebunu', adăugă apoi controlându-și tonul vocii. Colaborezi, primești o „superofertă” la închisoare. Ce e atât de greu de înțeles?

— Nu cunosc niciun criminal, izbuti să îngaime „Ciocan”, după ce își mai reveni din șocul loviturii.

— Cui ai vândut arbaleta? repetă Steven întrebarea, fixându-l pe infractor cu o privire neînduplecată. Omu' ăla a făcut patru victime cu arma aia. Nu pleci de aici până nu spui tot.

— Șefu', arbalete se vând în toată țara.

— Da, dar numai una face victime. Și a fost vândută de către tine în orașul ăsta. Nu mai ascunde fapta. Nu are niciun sens. Știm deja prea multe.

— Am vândut o arbaletă, spuse timid „Ciocan”. Prin septembrie.

— Pe cât septembrie?

— Pe 19 sau 20, nu mai știu bine. Tre' să mă uit pe contul de pe site.

— Vai, te-a lăsat memoria, îl ironiză Steven. Și cui ai vândut-o? Spune mai mult, doar nu ți-oi fi înghițit cuvintele. Mai devreme erai tare îndrăzneț.

— Arăta cam ciudat bărbatul ăla, dar avea bani, începu să vorbească brunetul. Avea părul șaten, ochelari de soare, o șapcă închisă la culoare și schiopăta la un picior. Mustața lui era cam aiurea, nu era prea dreaptă. Chiar mi-a venit să râd când i-am văzut fățul.

— Și altceva? Cam de ce vârstă părea? se interesă Steven în timp ce își nota detaliile în carnetel.

— Avea un tricou mișto, cu o poză din New York. Cu podu' ăla, cum naiba îi zice?

— Brooklyn Bridge.

— Da, da, așa e, șefu'.

— Ce vârstă avea tipul?

— Prima dată când l-am văzut, părea cam la 35-40 de ani.

— Prima dată? Așadar v-ați văzut de mai multe ori. E spre binele tău dacă vorbești.

„Ciocan” ezită câteva clipe, se uită neîncrezător la polițiștii din jurul său, după care își continuă destăinuirile. Era încolțit.

— V-am zis că omu' avea bani. A dat 600 de dolari pe arbaletă, eu îi cerusem 500. I-am mai dat și 15 săgeți pentru treaba asta. Zicea că îi place să vâneze cerbi.

— Te-a păcălit. Vâna oameni, îi zise Steven. Spuneai că te-ai văzut cu el de mai multe ori?

— Doar de două ori, șefu', să mor io. Tipu' a vrut și o mașină. M-am bucurat, că aveam și eu un client cu lovele.

— Ce mașină vroia să cumpere?

— Una mică și nu foarte scumpă. I-am dat un Swift negru din 2005, la trei miare jumate.

— Și actele unde le-ați făcut? Pe ce dată s-a făcut tranzacția?

— La una dintre rulotele alea din Târgul Săptămânal. Mă știe băieții. Am fost acolo la două zile după ce a luat arbaleta.

— Dacă ați făcut acte, înseamnă că îi ști și numele.

— O secundă, să îmi aduc aminte. Da, da, era Tony. Îl chema pe tip Anthony Fraser, eu îi ziceam Tony. E mai simplu. Parcă era născut în '68. A fost mișto că a venit cu banii cash. Să tot ai clienți din ăștia.

Steven îl ascultă atent și își notă ultimele informații cu febrilitate. În sfârșit avea niște date concrete. Însă „Ciocan” nu își terminase confesiunea.

— Șefu', mai e ceva.

— Ce mai e, mă?

— Tony ăsta nu a vrut arbaleta în cutia ei, ci într-o geantă de voiaj. Treaba lui, acu' mi-am adus aminte de asta. Mi-a zis clar pe e-mail asta.

— Și cu cutia ce ai făcut? îl chestionă Steven.

— Ce cutie șefu'?

— De la arbaletă, mă.

— Aaa, era o cutie bună și țeapănă, am dat-o la niște amărâți de strânge ambalaje și tot felul de cartoane și sticle de plastic într-un cărucior ruginit.

— Nu știam că ești și un suflet caritabil. Unde stau amărâții ăștia?

— Nu cred că mai găsiți cutia. Au trecut atâtea zile... Sigur au vândut-o la pachet cu alte ambalaje. Ei strâng mai multe zile și apoi vând pentru câțiva bănuți acolo. Îi mai ajut și eu cu ce pot.

— Nu se știe, poate că e cutia norocoasă și încă o mai au. Spune-mi unde îi pot găsi.

— Într-o dărăpănătură, pe dealul pe care cobori înspre cartierul Prundwood, aproape de drumul ăla de variantă. E aproape de Târgul Săptămânal. Întrebați de Jason „Carton” prin zonă și o să dați de ei. E un tip înalt, cu gura într-o parte și nasul coroiat. Are o față care pe unii îi bagă în sperieți, dar are suflet bun, suflet de om amărât.

— Bine, bine, dădu din cap Steven. Ziceai că ai vorbit cu Tony prin e-mail. Ce cont avea? Ai vorbit cu el și la telefon?

— Contul ăsta nu-l uiți cu una cu două. Era „excalibur-freak”. Nu prea memorez eu toți userii cu care vorbesc, însă p'ăsta l-am ținut minte. Nu am vorbit la telefon, numai pe internet. E mai mișto on-line. Clienții te găsește repede.

— Altceva ce mai ai de spus?

— Cu închisoarea cum rămâne? Nu s-ar putea să uitați de pârnaie? V-am ajutat și eu...

— Închisoarea rămâne la locul ei. Ce te grăbești așa? Dacă informațiile tale se vor confirma, o să avem noi grijă de tine, nu te teme, zise mulțumit Steven și le spuse celor doi polițiști care îl țineau să îl ducă în mașină și să cheme și un doctor de îndată ce ajung la sediu.

Rămase pe terenul viran împreună cu James Barney. După ce pleacă ceilalți, agită cu mândrie carnetul în aer și îl bătă amical pe spate pe colegul lui, bucurându-se ca un copil care a găsit o jucărie mult căutată.

— James, acum chiar avem ceva. Și chiar mai mult decât atât. Avem „material”. Să vedem ce hram poartă Anthony Fraser ăsta, iar apoi îl găsim pe „Carton” și poate și cutia de la Excalibur.

— Dar mai întâi să luăm și noi ceva de haleală, îl privi rugător James. În curând stomacul meu o să înceapă să lăcrimeze de foame și nu vreau să-l fac să sufere.

Deși ardea de nerăbdare să dea de urma celui Anthony Fraser, Steven acceptă să meargă la KFC-ul de la mall. Nu era un mare fan fast-food, însă foamea începuse să-i bată ușor la burtă. Bău repede o jumătate de pahar de *icetea* după ce mănca jumătate din porția de *crispy strips* și apoi puse mâna pe telefon.

— Îl sun pe Jim Lawrence de la Evidența Populației, îi spuse lui James care avea gura arhiplină de cartofi prăjiți și carne de pui și părea un fel de Gargantua modern și la costum.

Jim Lawrence răspunse de-abia la al patrulea apel.

— Salut, bătrâne. Am nevoie de ajutorul tău, zise Steven fără prea multe preambuluri. Se cunoștea cu Jim de la 14 ani, o vreme chiar stătuseră în același bloc.

— Salutare, Stevie. Cu ce te pot ajuta?

— Am un nume – Anthony Fraser și anul nașterii – 1968. Află-mi tot ce poți despre el. E ceva important.

— Mi-am notat, Stevie. M-ai prins la fix. Dacă mai întârzi ai o jumătate de oră, nu mă mai găseai la birou. Dai și tu un Samuel Adams pentru asta, nu? râse Jim.

— Dau și o ladă de Samuel Adams dacă iese afacerea.

— *Deal*. Îți dau de veste cum am ceva.

— S-a făcut, bătrâne.

Steven îi telefonă apoi unui amic de la Poliția Rutieră și îl rugă să îi facă rost de o listă cu toate mașinile Suzuki Swift de culoare neagră înmatriculate în Pitetson și în zonă.

Inspectorul James Barney își terminase porția de opt *crispy strips* și avea deja aerul unui om care tocmai a avut un triplu orgasm culinar. Steven se grăbea și nu îi mai ardea să mai stea și pentru un desert suplimentar, așa cum dorea James. Îi dădu înapoi banii împrumutați pentru tranzacția cu „Ciocan” și plecară.

Ajunseră în zona Târgului Săptămânal după ora 18:30. Opriră la intersecția cu drumul de variantă, coborâră din mașină și se uitară în față, încercând să vadă dărăpănătura de care le pomenise „Ciocan”. Intrarea de la Târgul Săptămânal era ferecată cu două porți metalice mari, iar în stânga se profitau zeci de siluete ale unor depozite din anii '80, mai mult sau mai puțin folosite. Nu se vedea nicio cocioabă. Plouase zdravăn înainte, iar dealul noroios nu era tocmai locul în care Steven să își dorească să calce cu noii lui mocasini crem. La baza depozitelor era o potecă ușor abruptă ce le înconjura precum un inel gigant. Steven văzu pe potecă un om cu o căciulă lunguiață ce trăgea de un cal slăbănog încărcat cu doi saci și un copil care ținea cu strășnicie de grumazul animalului. Nu puteau ajunge cu mașina până acolo, însă o puteau parca lângă intrarea în Târgul Săptămânal, iar de acolo mai aveau de mers pe jos cel puțin 100 de metri pe poteca plină de bălți.

Steven demară puternic făcându-l pe James să se țină de burtă și ajunseră lângă Târgul Săptămânal cât ai zice „Volkswagen Golf”. Omul cu calul mergea încet. Începură să alerge pe potecă către el și după câteva zeci de metri pantalonii lor se „împodobiră” cu zeci de urme de noroi, de parcă ar fi participat la un test de duranță. Mocasinii lui Steven deja căpătaseră un soi de culoare murdară de camuflaj, iar James începuse să gâfâie.

— Hai, hai, bagă tare, merge o alergare prin noroi după fast-food-ul ăla, îl încurajă Steven.

Strigară ca doi apucați după omul care trăgea de cal să se oprească și acesta se conformă după ce le aruncă o privire ciudată.

— Nu vă supărați, locuiți în zonă? îl căutam și noi pe „Carton”, cel care strânge ambalaje, zise cu voce tare Steven.

Interlocutorul lor era un bărbat trecut de mult de prima tinerețe, cu o față brăzdată de riduri generoase și mirosind a țigară ieftină. Îi privi pe cei doi ca pe doi marțieni și râse sănătos:

— Și ce treabă pot avea cu „Carton” doi domni în sacou care aleargă prin noroaie?

— Niște afaceri, răspunse inocent Steven.

— Nu păreți afaceriști. Oți fi polițiști sau inspectori sociali. Mie așa îmi miroase. Să nu-i faceți rău. Ar fi bine dacă l-ați putea ajuta cumva. Să stai cu trei copii în maghernița aia, e un chin... Au mai venit niște ziariști, au scris de el, au adus o pungă cu alimente de Paște, a trecut și unii de la Primărie astă-vară și a venit tot cu alimente și cu televiziuni, chipurile să vadă populația ce face Primăria pentru sărmani. Atât. În rest se descurcă și ei cum poate.

— Vrem să îl ajutăm pe „Carton”, replică diplomat Steven. Mata cu ce te ocupi?

— De ce vă interesează? Ce, vreți să mă ajutați și pe mine? Sper că nu sunteți din secte din alea cu credința care promet ajutor de la Dumnezeu dacă te bagi cu ei, spuse hâtru bătrânul.

— Nu, nu suntem sectanți din ăia cu ecusoane.

— Atunci m-am liniștit. Măi băieți, eu și cu nepotelul ăsta al meu de opt anișori mergem și vindem morcovi și varză pe unde apucăm și noi. E tare greu când n-ai o tarabă a ta. Unii dintre șefii din piețe e tare răi și ne cere bani ca să ne lase să vindem pe trotuar marfa.

Steven se emoționează fără să vrea văzând chipul obidit al celui cu care vorbea. Se caută în buzunare și îi întinse bătrânului o bancnotă de zece dolari, spunându-i:

— Să-i iei și lu' ăsta micu' ceva bun.

Ochii bătrânului se umeziră și nu se putu abține să nu îl strângă în brațe pe Steven.

— Să vă dea Dumnezeu noroc, le spuse pe un ton însuflețit.

— Mulțumim, o să avem nevoie, veni răspunsul lui Steven. Ziceați că îl știți pe „Carton”.

— Da, îl știu.

— Unde îl putem găsi?

— Vedeți valea asta care se cascadează între variantă și deal? Mai mergeți după mine încă vreo câteva minute și apoi o să vă arăt o pantă mai puțin abruptă. Coborâți pe acolo, mergeți prin vale drept în față nu foarte mult și o să vedeți un fel de adăpost din tablă în spatele unui copac. Acolo îl găsiți pe „Carton”. Cred că e acasă acum.

Coborârea dealul cu destulă dificultate și ajunseră într-o vale nu foarte largă, dar lungă de câteva sute bune

de metri și plină de vegetație crescută dezordonat, de ciulini, maci, buruieni și iarbă înaltă. Înaintarea nu era floare la ureche însă din fericire nu aveau tocmai mult de mers. După doi copaci cu crengi dezordonate și frunze răzlețe ce încercau să opună o palidă baricadă toamnei, dădură și de adăpostul unde locuia „Carton” cu familia sa. Nu era nici măcar o magherniță; semăna cu un fost grajd acoperit cu niște cartoane peste care fusese pusă tablă, apoi cărămizi ciuntite pentru ca intemperiile să nu dea peste cap acest acoperiș al nefericiților sorții. Nu se vedea niciun geam, iar de undeva din lateral, ieșea niște fum. Un placaj mai înalt stătea sprijinit de grajd pe post de ușă. În stânga, la câțiva pași mai încolo, legat cu sârmă de o buturugă subțire, era un cărucior plin cu bidoane din plastic, iar lângă el mai multe cratițe și oale stăteau direct pe pământul jilav. Din adăpost se auzi un plânset, iar apoi mai multe voci amestecate. Steven ciocăni ușor în placajul-ușă. Nu răspunse nimeni. A doua oară dădu în placaj puțin mai tare.

— Cine-i acolo? se auzi o voce groasă și, de îndată, placajul fu dat la o parte de două mâini puternice iar în prag își făcu apariția un bărbat cu față firoasă, cu capul mare, o barbă de sihastru, pantaloni rușiți din stofă și o cămașă bleu descheiată pe jumătate.

— Poliția. Sunt inspectorul Steven Barcelo, iar colegul meu este inspectorul James Barney. Nu vă temeți însă, nu am venit să vă facem rău, îi explică Steven, pe care adăpostul îl impresionase extrem de mult.

— Și ce vrea Poliția de la niște amărâți ca noi?

— Putem intra să vorbim înăuntru sau preferați să vorbim afară? îi zise puțin zgribulit Steven. Frigul serii de toamnă începea să își facă prezența, iar sacoul și tricoul erau departe de a fi un baraj împotriva zgârcitelor grade Celsius.

— De intrat, puteți intra, dar nu prea e loc la noi, răspunse bărbatul hirsut, dând la o parte un fel de cearșaf pus după placajul-ușă și lăsând să se vadă un spațiu deloc generos în care Steven zări o femeie cu batic pe cap, un băiat murdar pe gură și două fetițe blonde cu niște haine prea mari pentru vârsta lor.

Băiatul din adăpost se lupta de zor cu un colț de pâine plin de funingine și părea că nu i-a remarcat pe cei doi musafiri din prag, iar fetițele trăgeau de o păpușă din cârpe. Femeia gătea ceva într-un tuci pus pe un suport

improvizat și sub care se zăreau luminile unui foc mic. Steven și James intrară ușor jenați și se uitară în adăpostul sărăcăcios plini de compasiune. Pe jos erau puse mai multe mochete rupte, iar din loc în loc erau și câteva ziare. În jurul tuciului era pământ. În colțul din stânga fusese amenajat un fel de pat acoperit cu o plapumă găurită și cu mai multe geți, iar în fața lui erau două scaune mici și o măsuță pe care trei farfurii stăteau înghesuite unele într-altele. În dreapta era o deschizătură pe post de fereastră, care în loc de geam avea o folie lipită cu scotch. În dreapta, sub două geți ponosite de fâș se întrezăreau mai multe cutii voluminoase. Steven insistă cu privirea în acel loc, însă cum singura sursă de lumină venea de la focul de sub tuci nu izbuti să deslușească ce scria pe acele cutii și așa destul de murdare.

— Domnii sunt de la Poliție, îi spuse bărbatul soției lui.

Aceasta nu zise nimic și continuă să mestece mai departe în tuci. Mirosea din ce în ce mai puternic a ciorbă de legume. Adăpostul nu avea mai mult de 16 metri pătrați, iar acum spațiul util se redusese aproape de zero.

— Căutăm o cutie, zise cât se poate de serios Steven.

— O cutie? Întrebă extrem de mirat bărbatul.

— Da, o cutie care v-a fost dată de George „Ciocan”.

— Păi dânsu' ne dă multe cutii de carton și sticle. E om cu suflet. De ce vă interesează o cutie?

— Ne-ar putea fi utilă într-un caz.

— Noi ținem doar câteva cutii în casă ca să depozităm diferite lucruri, pe restul le adunăm și le vindem.

— Căutăm o cutie de arbaletă, ceva mai mare, scrie pe ea Excalibur și încă ceva.

— Jason, ia vezi, o fi cutia aia în care ai pus tu păturile și tricourile alea. Ia vezi colo jos, sub ălea două cutii mai mici, se auzi glasul tabagic al femeii care se întorsese cu fața spre ei.

Jason „Carton” nu spuse nimic și se duse să ridice cele două cutii, sub care era o a treia mai mare și mai lată. O ridică puțin mai greu și o puse pe patul improvizat.

— Veniți să vedeți dacă e asta, le zise polițiștilor. S-ar putea să aveți noroc.

Steven își făcu loc cu greu prin spațiul strâmt și uitându-se atent la cutie fu aproape să scoată un strigăt de bucurie. Într-adevăr, era o cutie de Excalibur Ibex. Pentru a-și spulbera și ultima îndoială, Steven se uită și pe lateralele cutiei și găsi în partea din spate seria și numărul. Își scoase carnețelul pentru a vedea dacă ele coincid și văzu că era vorba de aceeași serie și același număr: MK 23738942 YSE. Era exact ce căutau. Cutia de arbaletă, umplută acum cu pături și tricouri, devenea brusc probă la dosar. Steven puse mâna pe cutie și se uită spre Jason „Carton” cu o privire blândă:

— Puteți elibera cutia? Ne-ar fi foarte utilă.

— Și unde o să punem tot ce e în ea? Pentru noi, e o cutie foarte folositoare, se împotrivi „Carton”.

— O să aveți cu ce să o înlocuiți, replică Steven și scoase o bancnotă de 20 de dolari pe care i-o întinse bărbatului rămas fără reacție la vederea banilor.

De când văzuse adăpostul sărăcăcios, Steven dorise să le ofere niște bani celor dinăuntru, iar acum chiar găsisese pretextul. Nici James nu se lăsă mai prejos și le dădu și el o bancnotă cu chipul lui Andrew Jackson.

Parcă acționat de un motor instantaneu și înghiontit de nevasta care se luminase la față, „Carton” eliberă cutia în timp record.

— Nici nu mai știu de când n-am mai văzut o hârtie de 20 de dolari. Zău dacă mai știu, le spuse fericit în timp ce examina pe ambele fețe cele două bancnote la care se uita ca la un tezaur. E cea mai bună afacere pe anu' ăsta, se confesă emanând recunoștință prin toți porii. V-ați făcut o pomană cu noi. Cel de Sus v-a trimis pe vremea asta de mizerie.

Afară începuse să se întunece și drumul de întoarcere nu era unul cu covor roșu până la mașină. Îi lăsară pe cei cinci locatari și o luară încet prin iarba udă și apoi prin noroi.

— Știi ceva, Stevie? îl întrebă râzând James pe colegul lui.

— Ce să știu?

— Dacă ne vede cineva la ora asta prin valea asta mocirloasă, amândoi la sacou și murdari pe pantaloni, zice că am evadat de la vreun spital de nebuni.

Râseră amândoi cu poftă. Luna deja își căuta culcuș pe cerul de unde stelele lipseau nemotivat. Începea să se facă puțină lumină în ancheta crimelor în serie.

CAPITOLUL IV

Anthony Fraser. Inspectorul Steven Barcelo mai auzise undeva acest nume. Era singur în birou, apăsa mecanic un pix dolofan și își frământa mintea de câteva minute ca să își dea seama unde mai întâlnise acest nume. Dădu „Search” pe Google și realizează rapid: în iunie 2010 citise și el revoltat despre uciderea unui tânăr de 16 ani de către Poliția din Guyana. Pe tânăr îl chema Kelvin Anthony Fraser și fusese omorât în timp ce polițiștii încercau să facă niște arestări. Un caz care stârnise furia și nemulțumirea multor oameni.

Era singurul Anthony Fraser de care Steven auzise. În așteptarea telefonului lui Jim Lawrence de la Evidența Populației, își antrena mintea făcând tot felul de conexiuni. Era adâncit în gânduri și nici nu remarcă faptul că James Barney intrase în biroul său.

— La ce se gândește domnul polițist? spuse voios James. Aveți cumva vise erotice cu ochii deschiși?

— Ar fi bine să am timp de vise erotice, James, îi răspunse după ce ridică privirea. Deocamdată am șapte coșmaruri.

James ținea în mână un dosar subțire.

— Hai că o scoatem noi la capăt. Semne bune dimineța are, crede-mă. Începe să ne vină marfa, zise James. Cei de la Poliția Rutieră s-au mișcat repede și ne-au făcut rost de o listă cu toate mașinile Suzuki Swift din regiune.

— Ia să vedem marfa, răspunse Steven, după care îi ceru dosarul colegului său.

Dosarul conținea trei pagini cu date despre mașini și proprietarii lor. În zonă erau înmatriculate 34 de Suzuki Swift, dintre care doar patru erau de culoare neagră. Trei dintre cele patru mașini aveau proprietari din Pitetson, iar una din Budess. Când se uită cu mai multă atenție la datele privind mașina din comuna Budess, crezu că privirea îi joacă feste. Autoturismul fusese achiziționat pe 22 septembrie de un anume... Anthony Fraser. James deja jubila, uitându-se peste umărul lui Steven la datele din dosar:

— Gata, i-am dat de urmă! De data asta nu mai scapă nemernicul ăla! L-am prins!

Steven se luminează și el la față însă după câteva clipe redeveni concentrat. Nu împărtășea în totalitate entuziasmul colegului său, însă nici nu își putea reprimă o oarecare doză de optimism. Își notă pe carnetel toate detaliile tranzacției din 22 septembrie, după care îl sună pe Jim Lawrence:

— Ai aflat ceva despre omul meu?

— Da, chiar mă pregăteam să te sun, parcă mi-ai ghicit gândurile, îi răspunse Jim Lawrence.

— Chiar cred în telepatie, veni replica lui Steven.

— Îți trimit chiar acum ce am găsit pe fax.

— Mulțum fain, bătrâne. Trebuie să ne vedem neapărat în week-end la o bere sau chiar... la mai multe.

— O să mă păstrez până atunci, râse Jim Lawrence.

Nu așteptară mult până când sosi faxul de la Evidența Populației. Conținea aproape două pagini de informații despre Anthony Fraser, precum și copii după cartea de identitate și permisul de conducere al acestuia. Steven luă febril foile în mână și începu să citească datele furnizate.

— Ia să vedem ce avem aici, îi spuse lui James, care stătea lângă el plin de curiozitate. Anthony Fraser, născut pe 15 iunie 1968 în comuna Budess, domiciliat în comuna Budess, pe Beach Street la numărul 49. Ciudat, omul nostru nu are cazier. Din ce mi-a trimis Jim aici, tipu' e curat ca lacrima. Nici măcar un conflict acolo, nici măcar o amendă pentru depășirea vitezei. Ultimul loc de muncă: șef linie producție la firma de conserve de fructe „Yummy Fruits” din Budess. În afară de Suzuki Swift mai deține un Peugeot 206 de culoare gri. Pare un criminal sub acoperire perfectă, însă în același timp am senzația că a fost un asasin neglijent. Parcă totul e prea simplu. Ia să vedem și poza de pe buletin.

Cei doi se uitară cu atenție crescândă la fotografie, care înfățișa un bărbat cu părul șaten și cu o mustață destul de deasă. La prima vedere, corespundea cu ceea ce le spusese George „Ciocan”. Datele se legau din ce în ce mai bine și asta nu putea decât să-i bucure. Confruntară de îndată datele de la Evidența Populației cu cele de la Poliția Rutieră. Pe ambele documente erau aceleași serii la cartea de identitate și permisul de conducere.

— Țsta e! exclamă foarte entuziast James. Al nostru e, să mergem să-l „pescuim”.

După ce îl informă pe comisarul-șef Alan Smith asupra ultimelor descoperiri și primi inclusiv niște felicitări formale, Steven obține un mandat de percheziție de la tribunal și aprobarea să ia un echipaj de la intervenție rapidă și să descindă la domiciliul lui Anthony Fraser din Budess.

Își privi ceasul din reflex. Era 10:25. Se uită apoi cu atenție la sacou, să vadă dacă nu cumva are vreo cută, după care își aranjă părul și ieși după James.

Budess era la mai puțin de opt kilometri nord de Pitetson. Ajunseră extrem de repede la ieșirea din oraș, mai merșeră apoi încă 10 minute și făcură dreapta. Merșeră aproape un kilometru pe un drum asfaltat pe jumătate, după care urcară pe podul care trecea pe deasupra lacului Budess și intrară în comună lăsând în dreapta Centrul Național Sportiv Budess, unde cei mai buni canotori din țară veneau să se pregătească aici de fiecare dată înainte de Jocurile Olimpice și Campionatele Mondiale. Budess era comuna preferată a lui Steven. Îi plăceau peisajul de aici, casele elegante și pline de flori și pădurea umbroasă prin care, dacă mai mergeai vreo 10 minute cu mașina, ajungeai direct în drumul expres 203 și de acolo nu mai aveai decât vreo cinci minute de făcut până în Pitetson. Culorile comunei erau parcă împrumutate din peisajele de vis din Austria.

Beach Street era pe stânga de cum intrai în Budess, iar numărul 49 era pe aceeași parte cu Primăria, vizavi de cele trei plaje private care se intercalau printre mai multe case și un depozit de tractoare. Steven parcă mașina aproape de Primărie.

Până la casa de la numărul 49 erau mai puțin de 50 de metri. Steven și James merșeră agale, săriră un șanț lat și văzură în scurt timp locuința căutată. Era o casă fără etaj ce părea să aibă cel puțin 30-40 de ani vechime, vopsită într-un galben pai, cu geamuri mari din termopan – care erau un indiciu că fusese renovată recent – și ghivece de begonii și sporul casei peste tot. O curte largă în formă de „L” înconjura casa ce avea un gard maroniu, gard ce lui Steven îi venea până la umeri. James își prelungi privirea până în fundul curții și văzu o femeie în vârstă cu batic înflorat care pune mai multe rufe pe sârmă.

La poartă nu se zărea nicio sonerie, așa că Steven decise că prezența lor trebuia semnalată gestual. Femeia era însă cu spatele la ei și nu remarcase mâinile lor agitate. James, care nu era mereu un adept al diplomației și discreției, strigă direct și cu o voce răsunătoare, de parcă ar fi tranzacțional ceva la piață:

— Doamnăăăă! Doamnăăăă!

De-abia la a doua strigare femeia se întoarce și aruncă o privire mirată către cei doi străini de la poartă. Lăsa o bluză încă neîntinsă în lighean și veni să afle ce doreau. Era mică de statură, cu un chip oarecum angelic, purta o bluză roșie cu trei nasturi de culoarea fildeșului la gât și o fustă neagră de stofă ce contrasta vizibil cu papucii albi din plastic pe care îi purta în picioarele goale.

— Bună dimineața doamnă, deschise conversația Steven în timp ce o examină. Sunt inspectorul Steven Barcelo de la Poliția din Pitetson, iar el este colegul meu, inspector James Barney. Am putea să vă răpim câteva minute?

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă femeia cu o figură nedumerită.

— S-ar putea să intrăm puțin în curte? Nu vă reținem mult.

Femeia deschise poarta și îi invită pe cei doi în curte:

— Iertați-mă că vă primesc așa cu mânecile suflecate, dar așa e la țară, mereu ai ceva de muncă. Haideți în spatele casei, am un mic foișor acolo.

Steven și James o urmară mergând pe o alee cu dale. Foișorul din spate nu era prea mare și avea o masă dreptunghiulară cu o mușama verde, precum și patru scaune din lemn și o banchetă acoperită cu o pătură verde cu dungi portocalii subțiri. Puțin jenată, femeia șterse cu o cârpă scaunele, după care îi invită pe polițiști să se așeze.

— Doamnă, îl căutăm pe băiatul dumneavoastră, intră Steven direct în subiect. Sunteți doamna Fraser, nu-i așa?

— Da, eu sunt. Dar de ce îl căutați pe fiul meu? Tony nu e acasă.

— Unde l-am putea găsi? E la lucru?

— Păi... e în Noua Zeelandă. L-au trimis ăștia cu firma pentru trei luni acolo. Am un băiat tare harnic, păcat că încă nu și-a găsit și el o fată.

Atât James, cât și Steven făcură niște fețe foarte mirate când auziră unde era suspectul lor. Răspunsul li se părea cel puțin bizar.

— Ziceți că Anthony e plecat departe? Când a plecat?

— În cât suntem azi?

— Este 7 octombrie.

— A plecat în august, la începutul lui august.

— Mai țineți minte data?

— Păi era prima vineri din august.

Steven făcu un calcul mental rapid. Prima vineri din august picase pe 6. Asta însemna că Anthony Fraser plecase din țară înainte de comiterea celor șapte crime. Ceva nu se lega. Primise informații clare conform cărora Anthony Fraser din Budess cumpăraseră un Suzuki Swift pe 22 septembrie, iar mama acestuia tocmai le spusese că el era plecat din țară de două luni.

— Și a mai venit băiatul în țară de atunci? își reluă întrebările Steven.

— Nu, și e tare greu fără el, maică, scutură din cap doamna Fraser. Mi-a murit bărbatu' de 12 ani și de atunci Tony mă ajută la treburile casei. E un băiat tare bun. Bine că în noiembrie vine înapoi în țară.

— Doamnă, sunteți sigură că de când a plecat nu a mai venit în țară?

— Vai, dar se poate? Mă credeți bolândă? Oi avea eu 62 de ani, dar nu am probleme cu capu'. Am vorbit cu Tony doar la telefon. Mă sună o dată pe săptămână, în fiecare sâmbătă, seara. Când știu că e aproape ora de sunat, mă pun lângă telefon și de-abia aștept să-i aud vocea.

Cei doi polițiști nu mai înțelegeau nimic. Aveau sentimentul că discută pe frecvențe diferite.

— Dar ce a făcut băiatu' meu? se interesă doamna Fraser.

— Nu a făcut nimic, doamnă. Ne-ar putea ajuta într-un caz.

— În ce caz? Tony al meu e băiat serios și nu se bagă în scandaluri. Bag mâna-n foc pentru el.

— Nu vă pot spune deocamdată. Am dori să vedem camera lui Tony, dacă ne permiteți.

După ce făcu o mică grimasă, doamna Fraser consimți totuși să le arate celor doi camera lui Anthony.

— Haideți în casă.

Casa era construită în stil vagon. În stânga era baia, urmată de bucătărie și două dormitoare, iar în capăt venea sufrageria. Pe hol, pe pereții dintre camere, Steven numără nu mai puțin de 11 icoane. Mocheta pusă pe hol era mai veche, dar curată, iar toate geamurile aveau perdele crem. Dormitorul lui Anthony Fraser era situat chiar lângă sufragerie. Doamna Fraser deschise ușa și le făcu semn musafirilor neașteptați să intre. În partea opusă, un geam era deschis pe jumătate, ceea ce făcea ca în cameră să fie destul de răcoare. Era o încăpere foarte înaltă, dar care nu dezvăluia nimic interesant pentru anchetă. Patul era impecabil făcut și era acoperit cu o cuvertură galbenă, iar lângă geam era un birou cu un computer. Totul era așezat într-o ordine de invidiat. Singurul lucru care îl făcu pe Steven să strâmbă din nas fu un vag miros de naftalină. Ezită dacă să scotocească prin lucrurile lui sau să plece. În camera lui Anthony Fraser era mai ordine și ca la muzeu. În cele din urmă o întrebă pe doamna Fraser:

— Fiul dumneavoastră are două mașini, nu?

— Nu, are doar un Peugeot mai vechi. Acum e în capitală automobilul, la vărul lui, că l-a lăsat acolo când s-a dus la aeroport.

— Conform evidențelor noastre, Tony a mai cumpărat un Suzuki în septembrie. Avem și documente în acest sens.

— Nu are cum, vă înșelați. El are doar un Peugeot 206. Cum să cumpere Tony încă o mașină când el e plecat în Noua Zeelandă?

— Sunteți absolut sigură?

— Cum vă văd și cum mă vedeți. Mă jur pe toate icoanele din casă. Tony al meu nu își permite să aibă două mașini. Și așa îl costă destul întreținerea la mașina aia a lui. E drept că își face treaba cu ea, se duce la servicii, la cumpărături, mă mai plimbă.

— Doamnă Fraser, băiatului dumneavoastră îi place vreun sport? Îi place să tragă cu arcul sau cu arbaleta?

— Băiatul meu nu are nici în clin nici în mână cu sporturile astea cu săgeți și ventuze. Mai joacă și el fotbal cu băieții, în rest nu are vreun sport care să-i placă. A, se mai uită la tenis de fete, dar asta nu se pune.

— Când era mic ce materii îi plăceau?

— Eee, ce simpatic era când era mic... O bomboană era și a rămas băiatul meu. Țin minte că în loc de

„istorie” zicea „ițorie”, iar la „chimie” spunea „cimie”. Îi plăceau matematica și geografia. Până la urmă a făcut Facultatea de Inginerie. Asta i-a plăcut lui, ce să facem. Tac'su, îngerii să-l aibă în grijă, ar fi vrut ca Tony al nostru să fie profesor la noi, dar el nu și nu, ingineria avea în cap. Era hotărât din liceu ce să facă.

James avu o tentativă de a se uita în dulapul cu haine, însă Steven îi făcu semn discret să îl lase pe el să verifice, cu acordul doamnei Fraser. Nu dorea să îi răscolească lucrurile lui Anthony Fraser, să scotocească precum acei polițiști care atunci când caută ceva într-o locuință dau totul peste cap fără niciun fel de menajamente.

Invidios, privi hainele frumos aranjate în șifonier, pe categorii. Steven mai avea dimineți în care nu își găsea hainele, în care își dădea seama că are de făcut ordine în dulap. Se uită prin câteva cutii de pantofi, însă nu găsi nimic compromițător. Nici sub pat nu era ceva care să dea de bănuț. Privirea îi ajunsese și la calculator și se hotărî să îl deschidă; aici chiar mai avea o speranță. Apăsă tasta F3 și dădu căutare la „arbaletă” și după aceea la „pantofi uzați”. Nu găsi nici măcar vreun minuscul fișier Word care să conțină unul dintre cele trei cuvinte căutate. Anthony Fraser avea sute de documente privind munca, proiectele și sarcinile de la fabrică. Nu era în niciun caz genul care să își umple calculatorul cu jocuri, fotografii cu tipe dezbrăcate sau tone de muzică. Avea un singur fișier, care conținea 183 de mp3-uri. Atât. În rest, era un calculator enervant de banal pentru un anchetator. Dădu „Shut down” dezamăgit. Cazul se complicase din nou. Se hotărâră să plece fără să mai ceară și alte informații de la doamna Fraser. Pur și simplu nu le venea să creadă ce auziseră. Anthony Fraser din Budess cumpăraseră un Suzuki Swift în Pitetson, însă Anthony Fraser din Budess era plecat în Noua Zeelandă. Teleportarea încă nu se inventase, asta era cât se poate de cert. Datele lor se dădeau cap în cap cu informațiile oferite de doamna Fraser. În loc să se facă lumină în cazul ucigașului cu arbaletă, mai mult se făcuse ceață. Parcă era un blestem cu numele „Anthony Fraser”. Un băiat cu acest nume fusese ucis din greșală în Guyana, iar ei fuseseră foarte aproape de a acuza pe nedrept un tip pe care îl chema tot Anthony Fraser.

După ce reveni la birou nervos, Steven făcu rost de un număr de telefon de la aeroportul din Capitală și se interesă de zborul lui Anthony Fraser. Află de la un ofițer care era bun prieten cu James că, într-adevăr, Anthony Fraser plecase pe 6 august, ora 14:35, cu un zbor KLM în direcția Auckland, cu escale la Amsterdam și Singapore și că plecarea din Noua Zeelandă era prevăzută pentru 8 noiembrie, ora 8:15. Ofițerul din aeroport verifică în bazele de date ale companiilor aviatice și nu descoperi vreun avion aterizat în capitală în perioada 8 august – 6 octombrie care să aibă vreun pasager pe numele Anthony Fraser, născut pe 15 iunie 1968. Lui Steven parcă îi căzu cerul în cap.

— Tony ăsta are o clonă sau ce naiba se întâmplă aici? se uită la el James foarte confuz.

— Trebuie să fie ceva la mijloc. Mă tot gândesc la ceva de când am plecat la Budess. Poate că avem de-a face cu o identitate furată. Asta trebuie să fie. Altfel cred că o s-o luăm toți razna și o să ne cărăm pe altă galaxie să prindem criminali extratereștri.

James nu mai spunea nimic. Își desfăcu un sandwich cu pui și salată verde, mușcă cu poftă din el și se uită la Steven, așteptând ca acesta să vină cu o idee. Era o tăcere grea. Știau amândoi foarte bine că Alan Smith nu va fi deloc fericit când îi vor spune ce aflaseră la Budess.

— Băi, dar prost mai sunt! rupse tăcerea temporară Steven și își dădu o palmă peste față. Noi mai avem o pistă.

— Care naiba pistă? rosti James cu gura plină.

— Mașina. Suzuki Swift negru cumpărat pe 22 septembrie, cu numărul de înmatriculare PIT 29 RSX, citi Steven din dosarul de pe birou. Mașina asta a fost achiziționată de o persoană reală, nu de o fantomă sau cine știe ce zombie. Asasinul există, e palpabil. Doar n-o fi și mașina plecată peste hotare.

— Dar unde? spuse James mângâindu-și cu plăcere burta. Sandwich-ul îi mersese la suflet și îl reîncărcase cu energie.

— O să găsim blestemata aia de mașină. O dăm în urmărire. Trebuie să o găsim. Nu avem altă soluție.

În după-amiaza zilei de 7 octombrie, toți agenții de la Poliția Rutieră care se aflau pe teren primiseră datele mașinii Suzuki de culoare neagră. Trebuia găsită cu orice preț.

De aproape o săptămână, de fiecare dată când ajungea acasă după cursuri, profesorul de istorie Michael Cromwell era cuprins de o stare de anxietate teribilă, stare care ținea de fiecare dată cel puțin o oră. Întâlnirea neașteptată cu Richard Vagsin îl tulburase și îl dăduse peste cap mai mult decât și-ar fi putut imagina. Tocmai el, vechiul lui rival din adolescență, îi făcuse praf bucuria celor trei crime pe care le crezuse perfecte. Îi trecuse prin cap de mai multe ori să se sinucidă, să ia și el o doză din otrava cu nicotină, însă de fiecare dată realizase că îi place de 1001 de ori mai mult să fie viu decât mort. Se autosugestionase, se uitase în oglindă și își spusese că nu arată deloc rău și că se va găsi și pentru el o femeie care să îl scoată din Zodia Pasei Proaste.

Cursurile de la facultate îl tonificau, îi creau o stare de beatitudine temporară. Însă, când ajungea acasă, își aducea aminte de Richard. Nu s-ar fi supărat niciun pic dacă ar fi auzit că Richard a murit întâmplător, chiar și-l imaginase cu satisfacție călcat de mașină și cu organele și membrele împrăștiate pe zeci de metri, ca într-un tablou suprarealist. În noaptea de 3 spre 4 octombrie visase că o pisică îi despica pieptul lui Richard și un câine înfuleca plin de poftă din membrele sale inferioare pline de sânge. Îl ura pe Richard, își canaliza toată energia negativă împotriva lui. Îi trecuse prin minte chiar să împungă o păpușă vodoo cu poza lui Richard lipită pe ea. Pe de altă parte, știa prea bine că Richard este un adversar rasat și nu un oponent de duzină căruia să-i arunci o piatră în cap și să-l lichidezi simplu. Își dorea să îl vadă mort, dar cel mai mult își dorea să egaleze scorul victimelor și apoi să îl învingă. O dată pentru totdeauna. Toate replicile date de Richard în parcare de la „Tiny Price” i se întipăriseră în minte. Simțea nevoia să ucidă din nou, dar de data asta vrea să ucidă în alt stil, mai dur și mai personalizat, să omoare direct, să chinuie victima într-un mod original și să-l facă pe Richard să afle că el este cel mai tare. Trebuia să pună alte planuri la cale. Însă nu îl grăbea nimic și se hotărâse să acționeze și mai meticulos ca prima dată. În același timp, se tot întreba dacă Richard va continua să ucidă cu arbaleta sau va aștepta să facă el primul pas.

Pentru a evita stările de anxietate prelungite, Michael nu mai asculta deloc muzică acasă, ajunsese chiar să își scoată din grila de programe TV toate posturile muzicale. Își promisese că nu va mai asculta niciodată singur muzică pentru a nu își aduce aminte de fostele iubite și că nu va mai pune niciun CD la combină până ce nu va avea din nou o parteneră.

Se uită într-un calendar dintr-o agendă albastră pe care o primise cu ocazia Zilelor Universității din Pitetson. Era sâmbătă, 9 octombrie și la fila cu ziua respectivă scrisese cu pixul și sublimase că echipa lui favorită – Schalke 04 – are meci cu Bayer Leverkusen în deplasare. Ținea cu ei din 1991, însă nu fusese niciodată la Gelsenkirchen și nici în Germania. Michael se exterioriza mereu când era un meci de fotbal important și nici de data asta nu avea de gând să facă rabat de la entuziasm.

Era aproape 11. Începuse week-end-ul cu un somn cu prelungiri și se trezise pe la nouă și jumătate. De obicei, sâmbăta, cel mult la ora opt era în picioare, dar de data asta își acordase singur un bonus de somn.

Faptul că peste mai puțin de nouă ore urma să înceapă meciul celor de la Schalke îi dădu o preocupare importantă, îl făcu să uite pentru moment de ideile ucigăse. După ce devoră rapid două felii de pâine cu unt și dulceață de gutui și bău o cană plină de ceai verde fără zahăr puse mâna pe telefon și îi sună pe Julien și Mike, doi dintre cei mai buni prieteni, și ei microbiști ca și el. Stabiliră să se întâlnească în fața pub-ului „Old Malt”, la șapte și zece. Își aduse aminte și de Benjamin „Cocktail” Pratt, ziaristul care scrisese despre crimele lui fără să știe autorul. Îl sună și pe Ben pentru a îl chema să vadă meciul în gașcă. Ben nu refuza niciodată o ieșire în week-end și nu îi displăcea deloc să se amețească, să danseze și să agațe tipe prin pub-uri, chiar dacă la capitolul „agățat” nu prea era în top în ultimul timp.

După o scurtă ședință de shopping alimentar, Michael simți nevoia să mai tragă un pui de somn. Lipsa de activitate îi crea mereu poftă de dormit. Spre deosebire de alte după-amiezi în care adormea mai greu, de data asta ajunsese în lumea viselor la scurt timp după ce puse capul pe perna voluminoasă din dormitor. Dar, în loc să aibă un vis frumos ca o noapte de primăvară, coșmarurile îl torturară. Richard Vagsin se întorsese în mintea lui și ținea o cupă aurie mănjită cu sânge stând triumfător cu

picioarele pe un podium construit din cadavre care aveau săgeți în loc de ochi. Gurile cadavrelor aveau picioare și veneau spre Michael, spunându-i iar și iar: „Ai pierdut! Ești un *loser*! Ai pierdut! Richard te-a învins!” Michael încerca să scape și să fugă, dar din spate veneau zeci de femei cu pantofi uzați din care curgeau râuri de sânge. Tocurile se desprindeau de pantofi și i se înfîgeau în picioare precum niște bormașini în miniatură, iar gurile cadavrelor începeau să-i muște din burtă și să-i facă o gaură mare în stomac, iar el nu putea face nimic decât să se uite și să sufere teribil. Iar Richard venea și îi umplea gaura din stomac cu mai multe lopeți cu pământ, în timp ce organele interne îl părăseau unul câte unul și se suiau într-un autobuz plin de pantofi uzați și cu un șofer cu trei ochi din capul căruia țâșnea o mică fântână arteziană. Golit de toate organele, Michael mergea pe jos și ajungea la Muzeul Pantofilor Uzați Purtați de către Vedete, iar muzeografa Barbara Anderson lua o foarfecă de lângă teancul cu bilete de intrare și îi tăia degetele unul câte unul, după care i le punea pe post de indicatoare pe toți pereții muzeului...

Michael se trezi țipând și ud learcă de sudoare, ca și cum ar fi stat peste măsură într-o saună. Se uită în jurul lui terifiat, căutând gurile din coșmar și tocurile-bormașină, dar nu văzu nimic. Își ridică tricoul și răsuflă ușurat când văzu că burta lui nu avea nici cea mai mică urmă de leziune și nicio gaură. Era întreg, nimeni nu îi descompletase părțile corpului. Coșmarul fusese atât de intens încât se trezise cu inima bătându-i cu putere. Era amețit și speriat. Se uită prin toate camerele pentru a fi sigur că în apartament nu e ceva care îl urmărește și vrea să-i facă felul.

După ce privi ceasul deșteptător constată că dormise aproape două ore. „Dormise” era mai degrabă un eufemism. Petrecuse două ore aievea în regatul unor coșmaruri de neimaginat.

Dacă de dimineață fusese cât se poate de binedispus, acum totul se schimbase. Era agitat, nu avea stare și se gândea iar la competiția cu Richard Vagsin.

I se părea pur și simplu ciudat că o visase pe muzeografa Barbara Anderson, tipa aia de 64 de ani, cu părul creț, bust mare și ochi mici ce dădeau mereu senzația că sunt închiși. Îi plăcea la Muzeul Pantofilor Uzați Purtați de către Vedete, dar nu o înghițea pe

muzeografă sub nicio formă. Era o femeie excesiv de scrupuloasă și sobră și care nu avea zâmbete incluse în meniul sufletului.

Michael Cromwell mergea de trei-patru ori pe an la muzeul unde lucra Barbara Anderson. După ce comisese cele trei crime, mai fusese o dată pe acolo, chiar înainte de a pleca la Paris. Barbara Anderson îi era pur și simplu antipatică, deși nu îi făcuse nimic vreodată. Michael îi împărțea întotdeauna în trei categorii pe oamenii cu care se intersecta: simpatici, neutri și antipatici.

Coșmarul care îi tăiase brusc somnul de sâmbătă după-amiază i-o readusese în atenție pe doamna Anderson. Nu știa cum să interpreteze ceea ce visase, însă în orice caz figura mai rece ca un iceberg a Barbarei Anderson nu putea fi uitată. Sub nicio formă.

După ce se dezmetici mai bine și își făcu un duș prelungit, Michael fu cuprins din nou de o nevoie viscerală de a ucide. Jeturile de apă care îi loviseră corpul avuseseră darul și de a-i limpezi gândurile, de a-i face ordine în sertarele minții.

Michael Cromwell avea nevoie de o nouă „doză” de crimă. Însă acum nu mai avea de gând să omoare la întâmplare și să mai folosească pantofi uzați otrăviți. „Voi schimba metoda!”, reflectă cinic în timp ce desfăcea capacul unei sticle de bere. Îi venea să își reproșeze că uneori era hipersensibil, ba chiar simți deodată un chef de a se autoflagela. Luă capacul de bere de pe masă, își ridică tricoul și își produse mai multe zgârieturi pe burtă. Marginile capacului metalic tăiau destul de bine și deja mai multe firicele de sânge își făceau drum pe pântecul lui. Își propusese să fie stoic, să se autoeduce. Sângele care i se scurgea nu îl deranja deloc.

Luă câteva picături de sânge, le puse pe mână după care le sorbi și dădu peste cap o gură zdravănă de bere. Unii beau un *shot* de tequila cu sare, el tocmai luase un *shot* de bere cu sânge. Se simțea revigorat, reîncărcat. Se ridică de pe canapea și se duse să se privească în oglinda de pe hol. Era cât se poate de încântat de *look*-ul său de burlac de 39 de ani. Fără să vrea, își aduse aminte de ceea ce îi spusese mama lui de mai multe ori: „Trebuie să vină și fata potrivită pentru tine, sigur e rezervată o fată bună pe lumea asta”.

Seara, la meci, fu și mai entuziast decât de obicei, gesticulând și comentând toate fazele importante cu un

patos exacerbat. Bău patru beri fără să se amețească câtuși de puțin. În pauză, văzând o reclamă la un nou magazin de pantofi, avu pe loc revelația viitoarei crime. Muzeografa Barbara Anderson avea să fie „aleasa”, iar cum Muzeul Pantofilor Uzați Purtați de către Vedete avea program și duminica, între orele 10-18, putea să treacă la fapte chiar a doua zi. Avea toată noaptea la dispoziție pentru a elabora o schiță ca la carte a următoarei crime. Luă ca pe un semn bun faptul că era un muzeu de... pantofi uzați. Un semn că trebuia să ucidă din nou.

Schalke 04 câștigase meciul și asta îl bucura nespus de mult. „O bucurie nu trebuie niciodată lăsată singură”, își zise după ce îi lăsă pe Julien și Mike la stația de taxiuri din fața cinematografului „Bucharest”, iar el își continuă drumul pe jos. Deși era o noapte de octombrie, încă nu fugiseră toate gradele Celsius, astfel încât afară era o vreme plăcută.

Merse pe Bucharest Avenue și pe drum nu se intersectă decât cu trei persoane: doi adolescenți slăbănogi cu părul în stil emo și o doamnă care mergea apăsât și ținea cu strășnicie o sacoșă veche. Când o văzu pe femeia cu sacoșa la mai puțin de zece metri de el, băgă mâna instinctiv în buzunarul drept al gecii. Nu avea acolo decât cheile. Îl încercă gândul de a-i străpunge gâtul femeii cu cheia de la mașină, dar în secunda următoare își reconsideră ideea, spunându-și că un țipăt la acea oră înaintată din noapte ar putea trezi oamenii de la numeroasele blocuri din jur. Trecu impasibil pe lângă femeie ca pe lângă un om invizibil, iar după ce depăși salonul de coafură „Gorgeous Style” o luă la stânga și intră pe Gregorian Street, o mică arteră mărginită de case pe ambele părți. Nu era nici țipenie de om, nici măcar un câine șchiop ori vreo pisică insomniacă. Putea să își lase mintea să îi lucreze în voie, fără să fie tulburat de nicio prezență nocturnă inopinată ori de vreun zgomot neașteptat.

Avea o țintă: Barbara Anderson, iar de data asta mintea îi lucra și mai sadic ca de obicei. Muzeografa cea nesuferită îl băgase la idei ucigașe.

— Șase fără douăzeci, zise cu voce tare Barbara Anderson, uitându-se la ceasul pătrat plasat în spatele

ghișeului de la intrare.

Prin fațada din sticlă și aluminiu a muzeului, blocul de patru etaje de vizavi se vedea mai cenușiu ca de obicei și asta era probabil și din cauza vremii. Soarele refuzase cu obstinație să dea prea multe raze pe parcursul zilei. Însă aspectul ăsta nu o interesa prea mult pe doamna Anderson. Nu făcea parte din categoria aceea de oameni care sunt într-o dispoziție bună sau într-una proastă în funcție de cât de frumos sau cât de mohorât e afară. Barbara Anderson era o angajată conștiincioasă, mereu punctuală, introvertită, genul de om care își face meseria ca la carte. În ciuda vârstei, era un fel de *workaholică*. Avea în grijă 84 de perechi de pantofi. Alături de ea, mai erau angajați un director și o femeie de serviciu, cu jumătate de normă.

Barbara era muzeograf, dar avea și sarcina de a vinde bilete. Muzeul fusese deschis în urmă cu cinci ani pe Republic Avenue de către un milionar excentric și, în primul an, peste 170.000 de vizitatori îi trecuseră pragul. La parter, după holul de la intrare, lângă un mic birou încuiat și o toaletă de serviciu, se deschidea o sală mare în stânga, iar în dreapta erau niște scări care urcau la etaj, unde erau două săli mai mici, biroul directorului, o cameră în care se stocau înregistrările de pe camerele de supraveghere, un vestiar, o debara și o toaletă. Proprietarul cheltuisese mai bine de 10.000 de dolari pentru instalarea sistemelor de alarmă, precum și pentru cele patru camere de supraveghere de la intrare, însă nu dorise sub nicio formă să angajeze și un paznic. În fond, înăuntru nu erau cine știe ce valori tentante, cum ar fi tablourile sau bijuteriile – cine să dea o spargere într-un muzeu cu pantofi ai vedetelor, culeși de pe la licitațiile din toată lumea.

Doamna Anderson avea exponatele ei preferate: o pereche de pantofi ai lui Audrey Hepburn – care se aflau în cea de-a doua sală de la etaj și o altă pereche care îi aparținuse lui George Clooney, puși într-un cub transparent la parter, mai în spate.

După ce verifică ceasul, doamna Anderson verifică numărul de bilete vândute. De când venise, își scria cu conștiinciozitate într-un caiet numărul de vizitatori pe zile. Îi plăceau statisticile la nebunie. Și de această dată își luă caietul și scrisese „10 octombrie 2010 – 134 de vizitatori”. Nu era rău, însă avusese și duminici mai bune.

Știa pe de rost recordurile pozitive și negative. Oricine era interesat, putea să afle de la ea că pe 24 iunie 2007 fuseseră cei mai mulți – 847, iar pe 29 decembrie 2009 – cei mai puțini, doar 72.

În muzeu mai erau opt vizitatori cu un sfert de oră înainte de închidere. Doamna Anderson avea o memorie vizuală nealterată. La capitolul „defecte” putea fi trecut și faptul că era dură și morocănoasă și îi repezea pe cei care mai întârziu în fața exponatelor atunci când venea ora închiderii.

Când observă că mai erau cinci minute, se ridică și se duse mai întâi în sala mare de la parter. O femeie cu doi copii se uita încântată la o pereche de pantofi ce îi aparținuseră lui Mel Ferrer, iar soțul ei – aflat la doi metri în lateral – contempla niște pantofi ai lui Kim Basinger. Tot la parter mai era un tânăr ce își săruta cu mult foc partenera. Doamna Anderson nu putea tolera asemenea efuziuni sentimentale în muzeul unde lucra:

— Hei, aici nu e loc de pupat, dacă vreți să vă iubiți ieșiți afară. Sunteți la muzeu, ce Dumnezeu! Păstrați o ținută decentă! Și vedeți că în curând închidem. Pregătiți-vă de plecare, le spuse pe un ton aproape inchizitorial, după care urcă la etaj pentru a face și inventarul vizitatorilor de acolo.

În prima sală de la etaj, unde erau 18 perechi, o femeie între două vârste și îmbrăcată strident zăbovea în fața unor pantofi ai lui George W. Bush. Era singura din sală și părea că savurează foarte mult această intimitate cu încălțăminte președintelui. Vocea muzeografei o făcu să tresară:

— Închidem în cinci minute.

Chicoti fără să fie văzută. Glasul doamnei Anderson semăna cu cel din gări care zice „Trenul numărul 414 ajunge la linia a patra” sau „Acceleratul 183 pleacă peste cinci minute”.

Doamna Anderson merse apoi în ultima sală, aflată lângă biroul directorului. Și acolo mai era doar o persoană, un bătrânel cu ochelari, purtând un pardesiou și o pălărie cam ponosite și având o geantă de umăr din care ieșeau niște foi. Ușor cocoșat, bătrânelul se uita cu multă atenție la exponate, părea foarte absorbit de ceea ce vedea. Însă pe Barbara Anderson nu o interesau prea mult pasiunile și sentimentele oamenilor. Niciodată nu făcuse parte din Clubul Pasionaților de Îmbrățișări Călduroase. Îi

spuse și bătrânelului să se pregătească să părăsească muzeul, după care coborî mulțumită la parter și se duse să se spele pe mâini. Era unul dintre tabieturile ei. Întotdeauna se spăla pe mâini după ce se deschidea muzeul și înainte de închiderea acestuia.

Când se făcu ora 18, se mai uită o dată înspre sala de la parter și văzu șase vizitatori îndreptându-se spre ieșire fără mult zgomot. Disciplina lor o bucura. Își mută privirea spre scări și o zări și pe femeia îmbrăcată strident coborând agale treptele. Nu îl văzu însă pe bătrânel. Oricum, nu remarcase ca acesta să fi coborât în ultimul sfert de oră. Asta nu-i plăcea. Nu putea pricepe sub nicio formă de ce unii oameni nu au acel spirit nemțesc al ordinii, respectului și punctualității. Așteptă ca cei șapte vizitatori să iasă pe ușa muzeului și după aceea urcă la etaj, pregătită să-i facă morală vizitatorului întârziat. În zadar se uită în cele două săli, nu era nici urmă de bătrânel. Mai rămânea varianta toaletei. Bătu la ușă tare:

— E cineva acolo?

— Numai puțin, lăsați-mă numai un pic, am probleme cu stomacul, se auzi glasul bătrânului.

— Mai repede, mai repede, trebuie se închid îi replică iritată.

Așteptă două minute în fața ușii, însă bătrânul nu ieși. Răbdarea ei începea să dea în clocot. Nu îl mai strigă și intră direct la toaletă. Nu apucă să facă mai mult de trei-patru pași că îl văzu pe bătrânel venind fulgerător spre ea, luând-o cu forță de gât și punându-i o batistă cu cloroform pe față. Era cu un cap mai mare decât ea și o luase total prin surprindere, așa că nu avu timp nici de cea mai mică rezistență. După câteva secunde, se prelinse pe zidul din fața chiuvetei cu robinetul deschis și căzu în fund adormită. Cloroformul își făcuse efectul. Distanța dintre chiuvetă și zidul opus era de peste doi metri, așa că bătrânelul avusese spațiu de manevră din belșug.

Michael Cromwell zâmbi cât se poate de satisfăcut. Deghizarea funcționase impecabil și toată lumea îl luase drept un om în vârstă. O privi pe muzeografa căzută, sări peste picioarele ei întinse pe jos, deschise ușa și se uită la etaj. Nu mai era nimeni. Mai făcu vreo câțiva metri și ajunse lângă balustrada de unde putea vedea sala de la parter. Și acolo era pustiu. Planul lui ticluit în noaptea precedentă își urma cursul fără niciun fel de impediment. Reveni la toaletă și se uită la muzeografă. Încă nu se

trezise. Lăsă geanta pe gresia rece și o deschise foarte calm. Scoase de acolo o seringă, o umplu cu o doză mică din otrava lui specială și o injectă pe Barbara Anderson. Puse apoi seringă la loc în geantă și începu să îi dea palme puternice femeii pentru a o trezi. Doza de otravă urma să își facă efectul letal în cel mult cinci minute, însă el dorea ca femeia să își vadă asasinul înainte de a-și da ultima suflare. Își calculase cu exactitate cantitățile de cloroform și otravă. După câteva palme peste obraji, Barbara Anderson deschise ochii buimacă. Își simțea corpul greu, de parcă cineva i-ar fi turnat ciment prin toți porii. Avu o tentativă de a deschide gura văzându-l terifiată pe bătrânelul care stătea liniștit în fața ei cu un cuțit zdravăn de bucătărie în mână, însă buzele îi erau înțeleștate. Doar ochii i se mai mișcau. Erau ultimele ei mișcări. După nici 30 de secunde începu să aibă convulsii teribile. Spasmele creșteau în intensitate cu o viteză incredibilă. Moartea se pregătea să o bage în bagajele ei, iar bătrânelul cu pardesiu ponosit stătea nemișcat și o privea cu o plăcere maladivă. Michael nu se putea totuși abține să nu îi spună ceva:

— Știi ceva? Ești tare nesuferită. Ești o babă ursuză și nesuferită. Bine că te prăpădești. Un om antipatic în minus nu-i deloc mare pagubă. Femeile sunt niște proaste.

Barbara Anderson se stinse cu ochii ațintiți spre asasinul ei.

După ce constată că nu mai are puls, Michael Cromwell puse cuțitul pe burta ei și apoi scoase din geantă un halat bine împăturit pe care îl puse peste pardesiu. Avea mai mult de lucru și nu dorea să se murdărească sub nicio formă. Puse din nou mâna pe cuțit și începu să-i taie victimei degetele de la mâna stângă cu la fel de multă dexteritate ca și un măcelar versat. După ce își termină treaba la cele două mâini își privi mânușile. Nu avea prea mult sânge și asta îl încânta cât se poate de mult. Puse cele zece degete în chiuvetă și apoi își descălță victima și în scurt timp o lăsă și fără degetele de la picioare. Era sadic cât cuprinde însă, văzând cele 20 de degete în chiuvetă îl apucă brusc o senzație cumplită de greață. Se abținu cu greu și își băgă fața sub chiuvetă pentru a se răcori. Rămase câteva minute sprijinit de perete pentru a se odihni. Nu luase în calcul greața, nu se

gândise cătuși de puțin la ea, iar acest fapt îi dădea chef să se autoflageleze.

De îndată ce își reveni deschise din nou geanta și scoase de acolo o rolă de scotch și un marker roz. Luă pe rând degetele și le lipi cu bandă adezivă sub câte un exponat, iar pe fiecare deget desenă câte o săgeată care direcționa spre toaletă. Nu putea pleca fără să își semneze fapta, așa că scrise pe fruntea muzeografei doar atât: „4-4”. Își privi „opera” criminală și strâmbă din nas. Vrea mai mult, nu doar o semnătură efemeră care să poată fi ștearsă ușor. Desfăcu cele două bluze ale victimei și îi scrijeli pe pântec același „4-4”, după care făcu și o poză pentru posteritate cu telefonul mobil. Își puse halatul, cuțitul, markerul și banda adezivă la loc în geantă și ieși din toaletă. Se duse apoi în camera în care se stocau înregistrările de pe camere. Mai venise la muzeu sub adevărata identitate în dimineața aceleiași zile și găsisese fără mare efort camera, care avea o plăcuță cu „ACCESUL STRICT INTERZIS”.

Deschise ușa cu un mic șperaclu, se uită zâmbind la monitorul unde se vedeau imagini din săli și de la intrare, după care se aplecă și scoase din unitate DVD-ul pe care scria „10 octombrie 2010”. Îl puse atent în geantă, scoase calculatorul din priză, trase ușa după el și părăsi încăperea. Coborî treptele fără grabă și ieși apoi din muzeu foarte degajat.

Un banal bătrânel puțin cocoșat nu avea cum să atragă atenția cuiva, așa că Michael Cromwell putu părăsi zona fără probleme. Merse pe jos mai bine de trei kilometri până ce ajunse lângă o clădire abandonată. Își lăsă acolo pardesiul și pălăria, se șterse de machiaj uitându-se într-o oglindă de buzunar, iar apoi aruncă cu precauție geanta și mănușile într-un coș de gunoi din apropiere. Putea pleca acasă.

„Am egalat spectaculos scorul. Să vedem acum ce-o mai zice boul ăla de Richard”, își zise de îndată ce intră în apartamentul său de lângă Expo Park, cuprins de un narcisism puternic. Acum chiar avea motive de sărbătoare. Își luă o sticlă de șampanie, se duse cu ea în jacuzzi și dădu drumul la apă. Adormi după miezul nopții cu gândul la degetele împrăștiate ale Barbarei Anderson și la fața pe care Richard o va face când va afla din ziare de odioasa crimă.

— Oh, ce degete ai, iubitele! Sunt mai fine decât cea mai scumpă catifea, îi spuse Jennifer lui Steven dându-și ochii pe spate pe canapeaua neagră din living. Era aproape de culmea extazului.

Ajunsesese la ea acasă în urmă cu aproape o oră. De cum o văzuse în pragul ușii, îmbrăcată cu o bluză albastră puțin decoltată și o fustă de blugi suficient de scurtă, sărise să o sărute atât de pasional de parcă ar fi ținut post, iar ea nu schițase nici cea mai mică tentativă de rezistență. Buzele lui mureau de curiozitate să afle gustul buzelor ei. Tunsă scurt și având niște ochi de un exotism aparte, Jennifer emana supradoze de erotism în lumina difuză a apartamentului său mobilat extrem de elegant în alb și negru.

Sticla de Chianti pusă în frapieră pe masă nu mai era băgată în seamă de cei doi și era un martor mut al trupurilor care se îngemănau, draperiile trase cu grijă țineau pasiunea departe de ochii curioșilor, iar spoturile de pe perete parcă se autoreglaseră pentru a oferi lumina perfectă pentru o noapte de magie și gesturi necenzurate. Totul era voluptate.

Steven avea senzația că trecând pragul ușii intrase într-un vis atemporal, că Jennifer trăia într-un Rai cu două camere.

Și Jennifer îi răspundea cu zeci și zeci de atingeri și săruturi, era extrovertită cât cuprinde, era pe aceeași lungime de undă de senzualitate cu el. Ajunseră simultan în vârful muntelui fericirii, de parcă ar fi fost dintotdeauna împreună, de parcă ar fi avut corpurile setate unul pentru celălalt.

Rămaseră îmbrățișați mai multe minute, iar după ce își reveniră și dușul șterse și ultimele urme ale păcatului lor miraculos, Steven deschise sticla de Chianti și umplu cele două pahare.

Era îndrăgostit. Era dragoste la primul sărut, buzele lui Jennifer îi scosese din hibernare toată iubirea și chiar mai mult decât atât. Nu i se mai întâmplase niciodată asta. Fusese îndrăgostit și de Liz, dar vremurile acelea i se păreau acum departe, departe. Seara incredibilă cu Jennifer era cel mai frumos lucru care i se întâmplase în ultimii ani.

Se uită la corpul femeii și se simți în al 1001-lea cer. Era a lui, era al ei și nimic altceva nu mai conta. Adormiră pe canapea, acoperiți doar de lumina plăcută a spoturilor.

Pe la șase dimineața, Steven se trezi brusc, cu inima bătându-i cu putere. Soneria telefonului mobil îi tăiase somnul, fără preaviz. Se ridică un pic amețit și încercă să descopere de unde suna. Hainele îi erau împrăștiate prin living. Căuta din priviri celularul și îl zări în cele din urmă în spatele ficusului de lângă ușă. Îi căzuse la mai bine de un metru de sacou. Apelul era de la James. Colegul lui îi spuse, aproape bâlbâindu-se, că la Muzeul Pantofilor Uzați Purtați de către Vedete fusese comisă o crimă oribilă.

Își strânse hainele și se echipă mai rapid ca un soldat în termen căruia i s-a dat deșteptarea. Se uită la Jennifer, care dormea profund, cu o față liniștită și luminoasă. În clipa aceea chiar îi păru rău că nu se putea clona, astfel încât un Steven să meargă pe teren și un Steven să stea în brațele ei. O sărută ușor pe obraji și plecă, închizând încet ușa de la intrare.

Pe trotuarul din fața Muzeului Pantofilor Uzați Purtați de către Vedete erau deja trei mașini de Poliție, iar o Ambulanță parcase în lateral, lângă clădire. Zeci de curioși erau ținuti la distanță de un cordon de forțe de ordine.

— O crimă ca asta nu cred că ai văzut vreodată, e ceva foarte ciudat, chiar foarte ciudat, îi zise James în timp ce urca scările muzeului.

Când o văzu pe femeia moartă în toaletă, fără degete la mâini și la picioare, Steven se cutremură fără să vrea. James avea perfectă dreptate. Era ceva de un sadism nemaivăzut. Pieptul victimei era dezvelit, iar pe pântec asasinul scrijelise „4-4”. Tot „4-4” era scris și pe fruntea ei, dar cu un marker roz. Steven își puse mănuși din latex și începu să examineze trupul inert. În afară de numerele scrijelite nu se mai zăreau alte semne de violență pe corp sau vreo posibilă urmă de strangulare pe gât. Dacă inițial acel „4-4” îl făcu să se gândească la un soi de cod, după ce rememoră toate crimele petrecute până atunci în oraș și văzu nuanța albastruie de pe buzele moartei avu un declic:

— James, câte crime avem cu asta?

— Păi sunt trei cu pantofi uzați, patru cu arbaleta și asta, care încă nu știm cum a fost comisă, deci în total sunt opt.

— Vezi acel 4-4 de pe burtă și frunte?

— Da, ce-i cu el?

— Hai, că nu-i așa greu. Patru cu patru fac opt, adică exact numărul crimelor comise până acum. Dar nu scrie „4+4”, ci „4-4”. Iar asta mă duce cu gândul la...

— ...la un meci de fotbal? își dădu James cu presupusul.

— Ești pe-aproape. Mă gândesc la o competiție, deși ideea asta mă sperie și pe mine.

— Vrei să zici o competiție între asasini?

— Da, iar de data asta cel care a ucis-o pe biata muzeografă a vrut să lase clar un indiciu, arată Steven spre pântecul muzeografei.

— Da, dar e altă metodă. Nu mai e cu pantofi uzați sau arbaletă. Biata femeie a fost chinuită oribil.

Steven îl contrazise dând din mână. James era cu mult mai bun la capitolul „culegere de date și informații” decât la „deducție și intuiție”.

— Uită-te la buzele ei. Muzeografa a fost otrăvită și apoi criminalul i-a tăiat degetele și i-a scrijelit burta. Și să nu uităm că în acest muzeu exponatele sunt... pantofi uzați. Nu am altă idee. Oricum, aștept și concluziile doctorului Stearsey. Dacă nu m-aș fi uitat la buze și eu aș fi fost înclinat să cred că a fost torturată și apoi ucisă. Un om căruia i se taie degetele pe viu ar fi urlat de-ar fi trezit un cartier întreg. Uită-te la picioarele și mâinile ei. Nu a fost legată. Are și pantalonii pe ea, ipoteza violului e aproape imposibilă. Cel care a ucis-o nu a fost interesat de altceva. A vrut doar să comită o crimă extrem de personalizată. Măcar acum știm că avem doi criminali.

— Ești sigur de asta?

— Am mai avut asasini care lăsau indicii. Sunt destui psihopați geniali care pun mintea polițiștilor la contribuție prin tot soiul de indicii lăsate intenționat. Uită-te și tu. Scrie cât se poate de clar „4-4” în ambele locuri. Asasinul a vrut în primul rând ca rivalul său la crime să afle că a egalat scorul.

— Sună cam ciudat, nu știu ce să zic...

— Cine a găsit victima?

— Femeia de serviciu a venit pe la cinci și ceva să facă curățenie la toalete și a făcut macabra descoperire.

Victima se numește Barbara Anderson, era muzeografă și avea 64 de ani. Cea care a găsit-o zicea că înainte să vină aici a lucrat mai mulți ani la Muzeul de Artă.

— Muzeul ăsta nu are și el un paznic?

— Nu știu, din câte se vede nu are, răspunse distrat James.

În timp ce James apela un număr, Steven fu chemat într-una dintre sălile de la etaj de către un polițist. Sala era la câțiva metri de toaletă. Era obișnuit cu crimele, văzuse zeci și zeci de victime mai mult sau mai puțin mutilate, însă ceea ce văzu în sala respectivă îl înfioră. Sub fiecare expонат era lipit câte un deget pe care fusese desenată o săgeată. Degetele tăiate fuseseră transformate în niște indicatoare ale morții. Numără și degetele. Erau exact 20. Criminaliștii începuseră deja să caute amprente.

Zăbovi la muzeu mai bine de o oră, culegând date și căutând indicii suplimentare. Văzu că avea două apeluri de la Liz pe telefon, dar nu o sună. Nu avea nici cel mai mic chef să vorbească cu ea. Nu se îndoia că va avea parte de o ceartă de gradul IV, mai ales că lipsea de acasă de duminică seara. Mersese la Jennifer acasă, iar soției îi spusese că are de lucru la caz, o mințise, lucru care se întâmpla pentru prima dată de când erau căsătoriți.

Puțin după ora 11, în timp ce conducea spre birou, Liz îl sună din nou. Era nervos, așa că respinse apelul și își văzu de drum. Peste numai câteva minute, auzi un beep care îl avertiza că are un SMS nou. Mai avea doar vreo două sute de metri până la sediul Poliției și se decise să vadă de la cine e mesajul după ce va intra în birou și se va așeza în scaunul său ergonomic.

Când în sfârșit își verifică mesageria, simți un gol în stomac. SMS-ul primit venea de la Liz și era cât se poate de dur și cinic: „Divorțez. Săptămâna asta depun actele. Nu m-ar deranja dacă ți-ai căra naibii bagajele mai repede. O să-ți cumpăr partea ta din locuință. Vreau ca viitorul meu soț să vină cât mai repede în apartament”.

Steven avu pentru câteva clipe sentimentul că cineva complotază din umbră împotriva lui, atât personal cât și profesional. Era cât se poate de conștient că relația cu Liz era pe o pantă cât se poate de descendentă, fuseseră la un pas de divorț atunci când ea îl înșelase, dar nu dorea să se despartă de ea. Orgoliul lui masculin era lovit în temelii. Liz îl înșelase din nou, Liz cerea divorțul. Își puse mâinile pe față parcă pentru a se proteja de conținutul

extrem de acid al SMS-ului primit. „Înșelat și părăsit” – cuvintele astea îi reveniră în cap de mai multe ori. Era debusolat. Avea chef să fie singur, să rumege la rece acest anunț neașteptat. Opt crime nerezolvate și o nevastă care cerea divorțul. Viitorul apropiat avea un gust amar.

CAPITOLUL V

— **M**ike, să vezi cum îi ieșeau mațele babei ăleia din burtă ca niște șerpi, a fost chiar mișto faza, îi spuse ziaristul Ben Pratt lui Michael Cromwell, savurând o tartă cu struguri, preferata lui.

Michael Cromwell râse cu poftă. Cazurile de crime sadice despre care Ben scrisese de-a lungul anilor și pe care le povestea savuros nu îi produceau nici cea mai mică repulsie. Ba dimpotrivă. Ben avea un dar aparte de a vorbi cu gura plină despre crime scârboase.

Ajunseseră de două ore la Galeria de Artă, la vernisajul pictorului și istoricului francez Gustave Marlet. Fuseseră amândoi invitați de către Departamentul pentru Cultură. Era un mare eveniment pentru Pitetson, iar autoritățile doriseră să invite o „legiune” de personalități, cu o mediatizare pe măsură. Pentru Ben Pratt era prilej pentru un nou articol, dar mai ales pentru o agapă. Își notase mai multe fraze din discursurile invitaților și criticilor, aruncând din când în când un ochi la masa lungă și îmbelșugată care se pregătea pe holul de la etaj.

Construită în stil neoclasic în urmă cu 144 de ani, clădirea servise inițial ca sediu al Primăriei. Holul de la parter, scara principală, fosta mare sala de consiliu și fostul cabinet al primarului păstraseră valoroasele decorațiuni inițiale.

Mereu tuns scurt, cu niște ochi albaștri care făceau mereu furori printre colegele de breaslă, Ben Pratt avea o propensiune pentru artă și o și mai mare „propensiune” pentru petreceri mondene, de unde i se trăsese și porecla de „Cocktail”. Avea condei fin, dar avea și un nas la fel de fin când era vorba de protocoale.

Îl zărise în primul rând și pe profesorul Michael Cromwell, îl salutase amical și, după partea oficială și admiratul protocolar al tablourilor, începuseră să converseze în fața bufetului suedez extrem de apetisant. Ben avea un obicei ciudat: ori de câte ori era la un bufet suedez începea cu dulciurile și apoi trecea la celelalte feluri. Nici acum nu făcea excepție. Avea chef să se simtă bine cât cuprinde, iar în Michael Cromwell avea un companion foarte bun și plin de viață.

Ben Pratt era un ziarist elegant și de această dată purta un sacou verde deschis peste o cămașă albă, o pereche de blugi negri și pantofi de aceeași culoare. Singurul element care făcea notă discordantă cu vestimentația era borseta lui roșie în care își ținea o agendă, mai multe pixuri, un reportofon digital, legitimația de presă și un suport argintiu cu două compartimente pentru cărți de vizită. Era borseta lui fetiș, cu care participase la toate evenimentele majore din cariera de jurnalist.

Stăteau sprijiniți de una dintre mesele înalte cu picior instalate de către firma de catering. Acum aveau timp și de taclale și de bârfe, mai ales că la vernisaj veniseră multe VIP-uri locale care puteau fi analizate. Pe masă își făcură loc două pahare de Jack Daniel's, care fură umplute de trei ori în doar o jumătate de oră.

— A venit și milionara Elena Sady, îl informă Ben cu atâta înflăcărare pe profesorul Cromwell de parcă ar fi văzut o vedetă de cinema.

Acesta părea să nu aibă nici cea mai vagă idee despre respectiva doamnă și se uită întrebător la amicul său de pahar. Tot Ben fu cel care îi făcu o prezentare succintă.

— E tipa aia cu ruj puternic, machiaj verde pe la ochi și față de femeie dură. Se ține bine la 62 de ani, doar mâinile ei mi se par cam mari pentru o damă. Mereu are părul umflat de la surplusul de fixativ. Împreună cu bărba'su are afaceri imobiliare, firme de construcții și *showroom*-uri de zeci de milioane de dolari în toată țara. Ea a sponsorizat evenimentul din seara asta. Sunt oameni grei ăștia, îi preciză arătând în direcția unei femei care socializa cu senatorul Jimmy Kramer.

— Milionară, miliardară, eu n-am auzit de ea, dădu din umeri Michael, privind-o totuși cu mai multă atenție.

Fără să vrea, privirea îi coborî la pantofii ei foarte colorați și eleganți în același timp.

— O fi ea bogată, dar are pantofi ciudați, comentă Michael, după care se opri brusc și surâse. Nu putu să nu își aducă aminte de victimele sale cu pantofi uzați.

— Dom' profesor, nu sunt pantofi ciudați, sunt foști pantofi *vintage* transformați de către artistul parizian Mathieu Missiaen în adevărate opere de artă. Tipa se duce la Paris de trei-patru ori pe an și nu face cumpărături de la magazinele din cartier precum muritorii de noi.

— Sincer, n-am auzit de el, spuse Michael.

— Păcat. E un artist foarte original. Caută pantofi vechi prin târguri și garderobe, după care îi pictează folosind culori pe bază de ulei, lăcuite. O pereche e cel puțin 1200 de dolari. Să cauți pe net să vezi. Meserie.

Michael Cromwell bău două înghițituri de Jack Daniel's și o privi cu o curiozitate crescândă pe Elena Sady. Uitându-se la chipul ei, se duse cu gândul instantaneu la contesa Bathory.

— Doamna asta s-o hrăni și spăla cu sângele fecioarelor, de se ține așa bine, glumi el.

Ben începuse să se ametească, iar replica lui Michael îi stârni chef de confesiuni. Se aplecă la urechea lui și îi zise:

— Vrei să știi ceva? Am uneori fantezii cu ea. Ce bucurie ar fi un bici pe spate de la doamna Sady. Nu m-ar supăra nici dacă m-ar pune în genunchi în fața ei. Ehe, câte lucruri deloc cuminți îmi inspiră doamna cu pantofi colorați...

— Văd că ai o minte foarte jucăușă, se mulțumi să-i spună Michael surâzând.

— Ce să fac, asta-i viața, nu pot să nu am imaginație, întotdeauna am avut un cult pentru femeile puternice, indiferent de vârsta lor. Mă incită rău treaba asta, oftă Ben uitându-se cu o privire galeșă spre Elena Sady.

— Ca o primă impresie, dă senzația că știe să pună piciorul în prag, știe să-și impună punctele de vedere.

— Nu te înșeli deloc. Are o figură de femeie care știe ce vrea de la viață. Și se aude că vrea și mai mult. Elena Sady va candida la Senat și – am aflat de la colegii mei de la politic – își va anunța candidatura la începutul lunii decembrie.

— Cu ce partid e?

— Nu vezi cât de amical vorbește cu senatorul Kramer? E democrată de mai bine de șase ani. Are relații și printre republicani, dar idealurile ei au fost întotdeauna democratice. A făcut donații generoase pentru partid. Dincolo de asta trebuie să recunosc că doamna Sady stăpânește impecabil arta conversației și a discursurilor. Am auzit-o de câteva ori vorbind la acțiuni caritabile și era atât de persuasivă încât dacă mai vorbea mult începeam să plâng și mă mai și înscriam în partid. Este o personalitate cu adevărat specială. În ciuda aparenței de

om dur, are un suflet mare. Sponsorizează anual premiul pentru cel mai bun tânăr pictor din oraș. Îi plac copiii. Are un ONG intitulat „Un milion de suflete, un milion de inimi” prin care donează anual peste 300.000 de dolari familiilor sărace care au mai mult de doi copii în întreținere.

Fără să își dea seama de ce, Michael își concentrează privirea asupra Elenei Sady. Probabil și din cauza aburilor bahici, privirea i se prelungi peste limitele demne de un gentleman și se încrucișă pe neașteptate cu cea a milionarei. În mod curios, aceasta nu schiță nicio grimasă de repulsie vizavi de cei doi bărbați veseli care se uitau cu insistență la ea. Îi spuse ceva la ureche senatorului Jimmy Kramer și se apropie de ei cu îndrăzneală.

— Bună seara, domnilor! Încă nu am avut onoarea de a vă cunoaște, le spuse ea direct.

Ben și Michael roșiră, precum doi școlari care au fost prinși copiind de către doamna învățătoare. După un moment de uluială, Ben izbuti totuși să deschidă gura:

— Bună seara, doamnă Sady. Sunt Benjamin Pratt, jurnalist la „Piteton Daily News”, iar domnul este Michael Cromwell, profesor de istorie la Universitatea din Piteton.

— Deci dumneata ești Benjamin Pratt, cel care scrie articole atât de inspirate pe artă și cultură. Chiar eram curioasă cine e omul din spatele semnăturii.

— Da, eu sunt... vinovatul, izbuti să îngaime Ben.

Avea o față de om fugit de pe Marte. Era mai mult decât impresionat de faptul că Elena Sady venise direct la masă ca să îi abordeze. Niciodată nu avusese ocazia să vorbească cu ea față în față, deși în ultimii ani o văzuse *live* la mai multe evenimente.

— Atât de tânăr și deja profesor la universitate? își continuă Elena Sady laudele foarte convingătoare, de această dată fixându-l cu privirea pe Michael, care o privea cu un aer oarecum șocat.

Nu se așteptase ca el și Ben să fie băgați în seamă de către această femeie, iar când o văzuse venind spre ei se gândise că le va taxa privirile insistente și, când colo, ea îi lauda pe amândoi, de parcă ar fi avut de-a face cu doi lorzi și nu cu doi invitați aghezmuți. Îi era rușine că depășise destul de repede limitele alcoolemiei.

— Doamnă, nu sunt chiar atât de tânăr, dar mulțumesc pentru compliment.

— Dar câți ani ai?

— 39, la iarnă voi trece „granița” celor 40 de ani, rosti cu timiditate Michael Cromwell.

— Și la 39 de ani spui că nu mai ești atât de tânăr? Ai atât de multă viață înaintea cum nici nu gândești. Unul dintre băieții mei are aceeași vârstă cu tine, spuse doamna Sady, după care adăugă: bine că mai avem parte și de lucruri frumoase în orașul ăsta, că în ultima vreme evenimentele negative au fost majoritare.

— Vă referiți la cele opt crime? o întrebă Ben Pratt.

— Da, și mi se pare chiar ciudat că poliția nu a reușit deocamdată să îi prindă pe cei doi asasini. În general, nu citesc articolele de pe „infracțional”, dar având în vedere amploarea cazului, m-am interesat și eu. Ultima crimă de la muzeu chiar a fost ceva nemaivăzut.

Michael Cromwell strânse puternic de paharul de whisky pentru a-și ascunde tremurul instantaneu care îi cuprinsese mâinile. Și-ar fi dorit enorm ca lumea întreagă să afle că el este autorul crimei „nemaivăzute” și să-i fie decernate toate onorurile pentru ingeniozitate, însă știa prea bine că trăiește într-un oraș în care personajele negative, fie ele și geniale, nu erau câtuși de puțin apreciate.

— Ce părere aveți despre aceste crime teribile, domnule profesor? îl chestionă Elena Sady, tăindu-i fără niciun preambul reveria cu ochii deschiși.

— Părerea mea sinceră e că Poliția din Pitetson nu prea are oameni competenți. Nu e posibil ca în mai puțin de două luni opt oameni nevinovați să fie omorâți într-un mod atât de... atât de...

Michael fu cât pe-acum să spună „într-un mod atât de interesant și de ingenios”, însă se abținu în ultima clipă. Căuta rapid un calificativ pentru crime.

— Într-un mod atât de sadic, îl completă Ben. Până la crima de la muzeu și eu eram înclinat să cred că e vorba de un singur și teribil criminal. Dar, acum, indiciile de pe corpul Barbarei Anderson converg spre concluzia că avem de-a face cu doi criminali și, chiar mai mult decât atât, cu o competiție între doi criminali. Pentru mine, ca ziarist, e un subiect cât se poate de bun.

— Da, ai de unde mânca o pâine, îl bătu amical pe umăr Michael.

— Dacă ar fi să fiu cinic, aș spune că cei doi asasini au înviorat viața orașului și au dat de lucru polițiștilor și

ziariștilor, surâse Ben.

Cuvintele lui îi sporiră deodată starea de bună dispoziție a lui Michael.

— Orice s-ar zice, criminalii ăștia nu sunt deloc proști, își dădu cu părerea Elena Sady. Eu i-aș defini ca niște oameni inteligenți în slujba răului. Domnilor, aș mai sta de vorbă cu dumneavoastră, dar statutul de sponsor al expoziției mă obligă să am conversații și cu personalitățile de vază ale orașului, indiferent cât de plictisitoare sau interesante ar fi ele, le făcu subtil cu ochiul celor doi.

Mai aruncară câteva priviri în jur, după care reveniră la paharele lor cu tărie pe care le goliră cu atâta ușurință, de parcă ar fi fost alăptați de mici cu whisky. Deși împreună băuseră aproape o sticlă întreagă, fețele lor trădau prea puțină euforie. Erau rezistenți din naștere.

În jurul orei 22:30, la Galeria de Artă mai rămăseseră aproximativ 20 de invitați. Michael simți nevoia să iasă puțin pe balconul care dădea spre Piața Primăriei. Îl lăsă pe Ben să se converseze cu doi colegi de breaslă și ieși. Avea chef să fie singur, fie și numai pentru un minut, două. Întâlnirea neașteptată cu Elena Sady, pe care o văzuse prima oară în viața lui, îl tulburase într-un mod pe care nici el nu îl putea desluși prea bine. În două rânduri, privirea milionarei îl țintuise locului. Chipul ei îi dădea o senzație ciudată de *deja vu*.

Ajuns pe balcon, se uită de jur împrejur. Era aproape pustiu. Fântâna arteziană din față își trimisese jeturile la culcare, iar gardianul de pe scările Primăriei căuta din priviri un punct de reper care să-i mai taie temporar plictiseala. Nu putu să nu se gândească la cât de mult i se schimbase viața în ultimele luni. Toate cele patru crime comise îi treziseră niște plăceri ascunse, mai ales ultima, iar întâlnirea cu fostul lui coleg și, mai ales, cele patru victime ucise cu arbaleta de către Richard Vagsin îi puseseră și mai mult mintea la contribuție. Vechea rivalitate de odinioară se întorsese, însă de data asta într-un mod cât se poate de dur.

Michael văzu un grup de trei fete trecând vesele pe lângă Primărie și oftă. Apariția lor îl excită. Avea bani, își putea permite multe, s-ar fi putut duce oricând la unul dintre cele patru bordeluri din oraș, însă nu își dorea asta. Niciodată nu plătise pentru sex. Omorurile bine ticluite îl scosese în mare parte din starea de depresie cauzată de

faptul că nu mai avusese o parteneră de câteva luni. Nu era în niciun caz erotoman. Pur și simplu îi plăceau femeile, pentru el reprezentau cel mai bun și plăcut antidot al singurătății.

Cele trei fete care treceau prin centru la acea oră destul de târzie îi creară fantezii în rafale. Și le imagină făcând amor cu el într-un alcov cu nuanțe de roșu și portocaliu, adorându-l într-o atmosferă orientală cu parfum de magnolie și liliac, cu brațele lor zgâriindu-l la sânge și sporindu-i plăcerea. Imaginația lui lucra la intensitate maximă. Simțurile îi erau teribil de agitate. Le văzu pe fete cum se depărtează încet-încet, precum trei nimfe care tocmai trecuseră prin câmpul lui vizual ca să-i facă în ciudă. Minte îi fugi și mai departe și avu o viziune stranie în care cele trei erau legate, fără haine, de trei copaci în pădurea Treeway, iar el le poseda pe rând ca un animal biped și tot pe rând le înțepa cu otrava lui specială, simțind astfel ultimii lor fiori în timp ce se contopea cu ele, iar apoi le ducea într-un mausoleu secret în care odihneau toate victimele lui, fiecare având o plăcuță pe care scria în detaliu modul în care au fost ucise.

Creierul lui Michael Cromwell devenise malefic pe de-a-ntregul și această latură întunecată nu îi producea nici cea mai mică jenă, ba chiar îl bucura. Se simțea nespus de mândru de intelectul lui cu IQ ridicat. Două dorințe se luptau în sufletul lui. Pe de o parte, își dorea mult să comită încă o crimă în acea noapte prin care se preia conducerea în meciul cu Richard, iar pe de altă parte îi era dor să aibă o fată în brațele lui, să facă dragoste cu ea fără limită de timp, fără stres, fără gânduri negative, iar apoi să o chinuie, să o domine, să îi arate că se poate juca la aceeași intensitate și cu dragostea și cu moartea...

— Ce faci acolo, stai la taclale cu luna plină?

Vocea foarte sonoră a lui Ben îl scoase cu forcepsul din lumea viselor și a ideilor macabre. Nici nu sesizase că pe cer era lună plină. Stătuse pe balcon mai puțin de zece minute, însă scurtul timp i se păruse lung cât un an. Se întoarse spre amicul său și fața i se învioră instantaneu, ca și cum ar fi văzut curcubeul în plină noapte. Ben venise pe balcon însoțit de două tinere tunse scurt și ambele machiate strident.

— Dom' profesor, hai să îți fac cunoștință cu două... muze, pardon, cu două studente încântătoare, îl luă de gât Ben.

Fetele aveau în mână câte un pahar de Cuba Libre și, după expresia lor, nici ele nu aveau de gând să se înscrie prea curând în Liga Antialcoolicilor. Se uitară la Michael și la Ben și își zâmbiră complice.

— Domnișoara cu bluză vernil este Eva King iar domnișoara în pulovăr alb, pur și imaculat este Sofia Craig amândouă sunt studente la Arte Plastice, secția Pictură, făcu Ben prezentările ca un autentic maestru de ceremonii.

Michael își luă de îndată cel mai elegant zâmbet pe care l-ar fi putut exhiba în acea noapte. Ben o luase deja pe Sofia de mijloc și îi făcu semn discret cu ochiul lui Michael să se „bage” la conversații cu Eva.

În timpul în care Michael stătuse pe balcon, Ben Pratt nu pierduse timpul. Intrase în vorbă cu ele fără prea multe preambuluri, le lăsase câte o carte de vizită și – după ce aflase unde sunt studente – îi venise pe loc ideea de a le spune că ar dori să facă un articol mai amplu cu ele, legat de „viziunea tinerei generații de artiști asupra picturii moderne sub toate aspectele ei”. Extrem de afabil, le oferise apoi fetelor deja binedispuse câte un pahar de Cuba Libre și plecaseră toți trei după Michael, pe care Ben îl descrisese în absență ca fiind „un profesor simpatic și cu mult șarm”.

„Studentă”. Cuvântul ăsta îi reveni în minte lui Michael când reîntră în Galeria de Artă, precum o durere ascunsă și trezită din nou la viață. Își aduse aminte fulgerător de ultima lui iubită, cea de care se îndrăgostise încă de pe vremea când îi era studentă. Avea o predilecție pentru studente și mai avusese relații pasagere cu o studentă de la Drept și cu o alta de la Limbi Străine. Iar acum avea șanse bune să își treacă pe lista cuceririlor și o studentă de la Arte Plastice. Când o privi pe Eva King în față îi dispărură toate amintirile romantice nefaste. Tipa nu arăta deloc rău, avea niște ochi adânci și foarte expresivi, buzele îi erau cât se poate de bine conturate și de tentante, iar corpului ei nu i se putea găsi nicio hibă. Stătură de vorbă vreo câteva minute pe teme artistice, după care Michael luă brusc inițiativa și îi spuse cu subînțeles că are niște albume de artă foarte rare acasă și că le-ar putea „asezona” cu un pahar de șampanie

Mumm, chiar dacă era aproape miezul nopții. Michael simțise că interlocutoarea sa e abordabilă și era decis să încheie vernisajul cu un „desert” feminin.

Eva surâse șăgalnic la propunerea lui și o refuză dând din cap.

— Nu obișnuiesc să merg acasă la bărbați necunoscuți, îi spuse ea veselă.

— Dar nu sunt necunoscut, dacă vrei îți arăt și cartea de identitate, ți-o pot lăsa drept garanție, schiță Michael o glumă. Nu putea accepta un refuz, asta i-ar fi făcut KO moralul și era hotărât să apeleze la toate atuurile lui pentru a nu o rata pe studentă.

— Am spus că nu obișnuiesc să merg acasă la bărbați necunoscuți. Prefer să joc pe teren propriu. Apartamentul în care stau cu Sofia e la 10 minute de mers cu taxiul de aici, în spatele discotecii „Dance Fever”, blocul R20, apartamentul 4. Plec eu înainte cu Sofia, nu am chef să ne vadă cineva împreună, voi mai rămâneți aici cel mult un sfert de oră și apoi veniți. Ușa de la intrare va fi deschisă, îi zise ea încet, după care îi mușcă urechea dreaptă în fugă.

Instinctiv, Michael își ciupi mâna dreaptă pentru a se asigura că simțurile nu îi joacă feste. Îi plăceau fetele cu inițiativă, iar Eva chiar îl lăsase mască. O văzu cum se îndepărtează și coboară treptele împreună cu Sofia. Ben se sprijinea extrem de sigur de ușa de la balcon și avea aerul unui om care tocmai câștigase un *jackpot* cu plata în natură. „Cocktail” își mai turnă singur o „doză” de whisky și o bău cu voluptate. Michael radia de bucurie.

— Vezi ce atractiv poate fi un vernisaj? îl chestionă Ben.

— Până ajung în patul ei mă abțin de la alte comentarii suplimentare, se mulțumi să spună Michael cu un surâs în colțul buzelor.

— O să ajungi în patul ei după cum și eu o să ajung în patul Sofiei, undeva tot o să ajungem cu fetele astea, îl bătu Ben amical pe spate.

Așa cum precizase Eva, ușa de la intrare era deschisă. Pe holul de la parter era beznă, semn că becul din tavan își dăduse duhul și mai servea doar ca decor. Cu sprijinul luminii intermitente de la celular, Ben dibui și apartamentul fetelor. Nu trebui să bată decât o dată că ușa se și deschise precum peștera lui Ali Baba și lăsă să se vadă o lumină albastră, ușor difuză, pe post de fundal și –

în chip de personaje principale – cele două fete echipate fiecare în tricou și pantaloni scurți, precum două majorete aflate în afara programului de lucru.

Cu excepția ușilor de interior, care emanau un aer puțin vetust, apartamentul cu două camere avea un *look* cât se poate de modern. În sufragerie, pe o măsuță cu rotile, fuseseră deja puse patru pahare ce flancau o sticlă de vin roșu, iar din calculatorul instalat lângă o canapea gălbuie se auzeau acordurile unui blues din anii '70.

Corpul lui Michael atinsese deja temperatura de fierbere. Intră decis pe hol și – fără să spună măcar un prozaic „Bună seara” – se duse să o sărute pe Eva precum un soldat care știe că misiunea lui nu poate da greș. Alcoolul consumat din belșug îi făcuse un *upgrade* la îndrăzneală.

Studenta nu îi respinse gestul, ba mai mult chiar, își încolăci brațele în jurul gâtului său și îi mușcă buzele la sânge. Puțin mai în spatele lor, între cuierul din colț și ușa de la bucătărie, Ben trecuse la capitolul „preludii” cu Sofia. Era ora promiscuității.

Pe Michael nu îl interesau propriile-i buze sângerânde, gestul ei de felină agresivă îl stârni și mai mult. Simțea cum e cuprins de instincte neobișnuite. Ar fi vrut să o muște la sânge pe tot corpul, chiar l-ar fi incitat peste măsură să o vadă plină de răni. Își controlează cu dificultate pornirile „speciale” și încercă să își păstreze doar latura romantică drept acționar majoritar în comportament.

După câteva reprize de buze împreunate luă deodată sticla de vin de pe măsuță și o turnă peste Eva, impregnându-i atât părul, cât și gâtul și tricoul cu parfum de Merlot. Vinul care se prelingea haotic nu îi tăie fetei apetitul spre voluptate. Noaptea continua să fie trăită la o intensitate neobișnuită în apartamentul 4 din blocul R20...

Pe la șapte dimineața, Michael se trezi brusc în niște așternuturi cu modele de iepurași. Încercă să se ridice din pat, însă capul refuză să-i asculte comanda. Simțea un gust amar în gură și i se părea că cineva mișcă patul, că e într-un fel de tangaj pe care nu îl poate controla deloc. La tâmpla dreaptă simțea o durere pulsatilă care nu voia sub nicio formă să-i dea pace. Băuse mult, își aduse aminte că golise cu Ben și fetele două sticle de vin roșu.

Izbuti cu ceva efort să își întoarcă privirea spre stânga și o văzu pe Eva dormind dusă doar cu tricoul pătat de vin pe ea.

Nu mai știa de cât timp era în pat, dar instinctul lui și starea de spirit îi spuneau că nu apucase să doarmă mai mult de două ore. Pentru el, baremul minim de odihnă era de șapte ore. Atât îi trebuia ca să funcționeze ca nou.

Se uită din nou la studenta de lângă el, de această dată cu o încărcătură puternică de afecțiune pe care nici el nu și-o putea explica sau controla. Inima era stăpâna minții sale. Se îndrăgostise de Eva King după nici 12 ore petrecute în compania ei, în ciuda faptului că își promisese că va face tot posibilul să fie cât mai cerebral posibil în relațiile cu sexul opus. Însă Eva parcă îi vrăjise sufletul. Închise ochii și începu să se gândească la clipele frumoase care ar putea funcționa pe post de antidot la durerea sâcâitoare de cap.

Fusese chiar o noapte nebună. Deși nu părea să aibă mai mult de 21-22 de ani, Eva era atât de versată în arta amorului carnal încât ar fi meritat cu brio un doctorat în materie. Michael chiar își aminti că la un moment dat, în timp ce ea stătea dominatoare deasupra lui, o zgâriase cu putere pe spate și o întrebase:

— Tu ești studentă la Arte Plastice sau la Arte Erotice?

Primise aproape instantaneu un răspuns non-verbal, sub forma unor zvâcniri senzuale din coapse.

Când o văzuse prima oară la Galeria de Artă, avusese deopotrivă gânduri criminale și sexuale față de ea. Totul se schimbă în budoarul ei. Dragoste la primele atingeri, dragoste la primul contact, și la al doilea, și la al treilea... Eva King avea resurse de energie mai mari decât o centrală nucleară.

Fața i se luminează când o privi din nou adormită. Nici nu mai conta că era mahmur.

De-abia după un sfert de oră izbuti să ducă la îndeplinire planul de a se ridica din pat. Nu avea curs la facultate în ziua aceea, dar nu mai avea nici chef să stea în pat.

Trebuia neapărat să bea un pahar de suc de mere și coacăze. Era singurul remediu care funcționa cu succes împotriva efectelor negative ale surplusului de alcool din sânge.

Hainele îi erau împrăștiate prin dormitor precum piesele unui puzzle vestimentar. Se îmbracă încet și se duse în sufragerie, unde Ben și Sofia dormeau înlănțuiți precum doi prunci fără niciun fel de griji.

Frigiderul fetelor nu era deloc aglomerat și conținutul său se rezuma la o sticlă de vin, una de apă minerală, câteva ouă, un borcan cu gem, o cutie de lapte degresat, două portocale rahitice și câteva felii de șuncă de Praga. Nici urmă de suc de mere și coacăze, lichidul pe care și-l dorea mai mult decât orice.

Când se uită pe geam, o ușoară undă de depresie îl cuprinse. Zona adiacentă blocului nu îi plăcea, i se părea gri și la propriu și la figurat.

O sărută pe obraz pe Eva și părăsi apartamentul mai discret decât un spion cu ani buni de experiență.

Deși un taxi i-ar fi scurtat mult drumul până acasă, alese să parcurgă pe jos distanța de aproape șase kilometri până la locuința sa de lângă Expo Park. Avea și un motiv întemeiat pentru alegerea sa: aerul răcoros al dimineții îi făcea bine.

La ora nouă ajunsese în fața Dodge-ului Caliber pe care îl parcase cu o zi înainte paralel cu blocul. Își băgă mâinile în sacou ca să își caute cheile și avu o tresărire. Într-unul dintre buzunare avea o pereche de mănuși chirurgicale pe care le luase pentru orice eventualitate în cazul în care i s-ar fi făcut poftă de o crimă. Stătu câteva minute în mașină fără să pornească motorul și trecu în revistă cele mai plăcute momente din ultima vreme. Începu să râdă de unul singur când se gândi, cinic, că bucuriile maxime îi fuseseră oferite de cinci femei: patru moarte și o a cincea vie cât cuprinde.

Apăsă accelerația mai tare ca de obicei și merse direct la supermarketul „Tiny Price”. Făcu un rictus oribil când opri în parcare. Amintirea întâlnirii neașteptate cu Richard Vagsin îi reveni în memorie, ca și dialogul și dezvăluirile care îl șocaseră. Richard era singurul care știa că el e autorul crimelor cu pantofi uzați și otrăviți. Era un adversar redutabil, chiar teribil. Însă Michael se binedispuse din nou când se gândi că el reușise să egaleze scorul la omoruri într-o manieră cât se poate de oripilantă.

Se uită circumspect în parcare, temându-se să nu fie cumva monitorizat din umbră de Richard. Nu văzu nimic dubios și intră în supermarket. La acea oră matinală, clienții de la raioane se puteau număra cu ușurință pe

degetele de la două mâini. Michael se avântă cu căruciorul printre standuri, având drept primă oprire zona dulciurilor. După câteva clipe de nehotărâre, se decide asupra a două batoane de Snickers.

Un plânset de copil ce venea de la mică distanță din spatele său îl făcu să întoarcă privirea. O doamnă îmbrăcată într-un costum bleu elegant ținea strâns de mână o fetiță blondă de vreo trei-patru ani care plângea cu sughituri și repeta printre lacrimi:

— Vreau ciocolata aia! Vreau ciocolata aia!

Femeia nu remarcase că aproape de ea se mai află un alt client și îi dădu fetei o palmă ușoară peste față. Michael nu izbuti să vadă chipul femeii. Gestul ei îl enervă la culme. Detesta corecțiile aplicate copiilor, nu putea rămâne un martor mut și impasibil. Lăsă căruciorul și se îndreptă spre femeie decis să îi dea câteva replici de ținut minte pe termen lung.

De abia făcuse doi pași când femeia se întoarse spre el, de parcă ar fi avut senzori de mișcare în ceafă. Michael făcu ochii cât cepele și rămase ținut locului. Recunoscă într-o clipă chipul Elenei Sady. Și ea îl ținuse minte de la vernisajul din seara precedentă:

— Ne întâlnim din nou, domnule profesor. Tot la cumpărături matinale? îl întreabă cu o voce foarte caldă și uitându-se fix în ochii lui.

Ca prin farmec, lui Michael îi dispăru orice gând negativ și răspunse parcă hipnotizat:

— Tot la dulciuri, doamnă Sady.

— Nu strică deloc să începi ziua cu ceva... dulce, veni replica milionarei, „asortată” cu un mini-zâmbet pe care Michael nu izbuti să îl decodeze și să realizeze dacă era fals sau veritabil.

Elena Sady o luă pe fetiță de mână, de această dată cu o mină de bunică iubitoare, alege o ciocolată cu alune într-un ambalaj verde și alb de pe rândul de jos, o pune în cărucior cu atenție, îl salută pe Michael și se îndreptă spre alte raioane fără să se mai uite în urma ei.

De îndată ce ea se îndepărtă, Michael avu sentimentul că s-a trezit dintr-o ședință intensivă de control vizual și mental. Cât timp Elena Sady fusese în fața lui, nu fusese în stare să schițeze nici cea mai mică critică, de parcă ar fi fost setat temporar exclusiv pe gândire pozitivă. Acum, că milionara era în altă zonă, îi

reveni în memorie ceea ce văzuse în urmă cu câteva minute, pe Elena Sady agresând-o pe fetiță.

Îi veni să se ia singur la palme că nu a certat-o puțin pe Elena Sady. Nici el nu înțelesese cum de a rămas fără reacție atunci când milionara s-a întors cu fața spre el. Și el știa de puterea minții, dar nu își închipuise că va fi „cobaiul” Elenei Sady preț de aproximativ două minute.

Nici după ce ieși din supermarket și reveni acasă, nu izbuti să își scoată din cap scena cu fetița palmuită. Imaginile îl obsedau, erau pe cale să devină pentru el o marotă. Încerca să nu își mai încarce mintea cu imagini negative, dar nu putea uita ceea ce văzuse. I se părea pur și simplu un antagonism incredibil între Elena Sady de la vernisaj și Elena Sady de la „Tiny Price”.

Chiar îi mergea bine. Pentru el, toamna fusese mereu anotimpul cel mai fecund și nici 2010 nu părea să facă excepție. La două zile de la vernisajul de la Galeria de Artă, a fost sunat de Eva King. Așteptase telefonul ei, tot așa cum un matelot așteaptă soarele după furtună.

Prima lor conversație telefonică a durat până când a trebuit să își bage celularele la încărcat. Mai apoi s-au decis să nu tulbure procesul de încărcare al telefoanelor și să se vadă *live*. Și din nou Michael a „jucat” în deplasare, tot în budoarul ei.

Michael era din nou cu inima în al nouălea cer. Nu uitase de cele patru crime comise, însă se gândea la ele cu detașare. Chiar își spusese în gând într-o seară: „Dacă relația cu Eva va continua să meargă tot așa de bine, în curând voi fi un banal criminal în rezervă”.

Se mai gândea din când în când la Richard Vagsin, citea ziarele locale aproape zilnic și constata de fiecare dată că Poliția din Pitetson nu are indicii în cazul celor opt crime comise în mai puțin de două luni. Din 10 octombrie, data la care el o ucisese pe muzeografa Barbara Anderson, nicio crimă nu mai fusese comisă în oraș. Și de atunci trecuseră exact două săptămâni. Richard nu mai avusese reacție și asta îl mira puțin pe Michael. Rămăsese 4-4. Ucigașii nu fuseseră prinși.

Pe 25 octombrie, un articol apărut în toate ziarele locale îl făcu din nou pe Michael să își aducă aminte și de lucruri negative. Toată presa scria pe spații mari despre faptul că „Elena Sady a donat 200.000 de dolari pentru construirea unui adăpost pentru copiii orfani”. Imaginea milionarei care pocnise o fetiță îi reveni în memorie, ca

un coșmar nesolicitat. Încercă să se tempereze, închise ziarele, însă nu izbuti să stea liniștit decât preț de vreo cinci minute. În noaptea următoare, după ce reveni acasă de la Eva King, avu un vis teribil în care Elena Sady era un canibal feroce și puneă copii în frigărui, iar el era legat de un palmier și trebuia să urmărească fără să poată interveni tot acest festin atroce.

De cum se trezi, deschise calculatorul cu un gest reflex și începu să caute tot ce se putea găsi despre Elena Sady. În aproape două ore frunzări mai bine de 80 de articole scrise despre ea și în niciunul dintre ele nu găsi vreo critică ori vreo dezvăluire care să o pună într-o situație jenantă. Dacă s-ar fi luat după ce scriau ziarele, ar fi putut jura că Elena Sady e o sfântă sub acoperire. Îl încercă o undă de regret că nu filmase pe telefonul mobil scena deloc tandă la care fusese martor în „Tiny Price”. Nu fusese inspirat și nu avea niciun mijloc de a se întoarce în timp. Făcu o pauză de calculator și avu o tentativă de a se calma, zicându-și că sunt zeci de mii de cazuri pe lumea asta în care bunicile își mai pălmuiesc nepoțele sau nepoțelele.

Avu mai multe momente de ezitare înainte de a se hotărî să-l sune pe Ben Pratt și să-i ceară mai multe informații despre milionară și *background*-ul ei, motivând faptul că ar dori să o atragă ca sponsor la o conferință internațională despre marile momente ale Renașterii. Ben îi trimise informațiile pe e-mail în seara aceleiași zile. Trecu repede de la informațiile profesionale la cele personale. Într-adevăr, așa cum îi spusese Ben la vernisaj, femeia avea trei copii: două fete, de 30 și respectiv 36 de ani și un băiat de 38 de ani. Michael avu instantaneu un *flashback* când citi „un băiat de 38 de ani”. Reținuse perfect momentul când Elena Sady îi spusese la vernisaj că „unul dintre” băieții ei e de-o seamă cu el. Michael băuse mai mult în seara aceea, însă memoria nu îi fusese deloc alterată ori virusată. I se păru bizar acest detaliu. Se opri puțin din lectura e-mail-ului, după care continuă. Elena Sady avea doi nepoți și o nepoțică, toți trei provenind de la băiat. „Nepoțica nu poate să fie alta decât fetița aceea adorabilă din supermarket”, se gândi Michael, parcă pentru a-și mai șterge din cap diversele conexiuni deloc favorabile despre Elena Sady. Oricum, devenise pasionat de subiect, de parcă ar fi fost un detectiv amator. Printă e-mail-ul de la Ben și puse foile într-o mapă roșie

pe care o marcă cu eticheta „Bunicuța sadică”. Ceva sau poate chiar mai mult îl intriga la femeia asta despre care tot orașul avea numai cuvinte laudative.

Își reluă căutările pe internet, de această dată cu scopul de a găsi o adresă a cel puțin uneia dintre firmele deținute de către milionara generoasă. Găsi în total patru adrese din Pitetson și le notă pe toate într-o agendă, unde scrise și faptul că Elena Sady conducea o mașină Nissan Primera de culoare neagră.

În zilele următoare pândi din mașină de mai multe ori cele patru sedii, însă nu izbuti să o zărească ieșind sau intrând.

În dimineața zilei de 1 noiembrie, în timp ce se întorcea acasă după încă o noapte deloc cuminte cu Eva King, i se păru că o vede pe Elena Sady și opri mașina aproape de Teatrul Orășenesc. Își puse o șapcă albastră pe cap, coborî și se luă după femeia care semăna cu milionara. Se gândi că e de-a dreptul nebunesc ce face, dar cu toate astea nu renunță la urmărire. La câțiva metri de Primărie, în fața farmaciei „Fortissima”, femeia se opri și își scoase telefonul mobil din geanta cu imprimeu multicolor pe care o ținea pe umăr. Michael reduse viteza, o luă înspre fântâna arteziană, mai parcurse vreo 20 de metri și se opri lângă un copac de care frunzele divorțaseră de mult. Din acel loc o putea vedea bine pe femeie fără să fie văzut, mai ales că la acea oră, aproape 9 dimineața, Centrul era destul de animat. Își focaliză privirea asupra personajului din fața farmaciei și – când se uită mai bine – fu la un pas să scoată un strigăt de bucurie. Da, era chiar ea, ochii nu îi jucau feste. Elena Sady vorbea la telefon cu un aer preocupat. Așteptă foarte calm să își termine conversația, după care traversă Piața Primăriei și se luă din nou după ea. Elena Sady merse prin spatele cinematografului „Bucharest”, iar apoi o luă la dreapta, pe lângă magazinul de antichități „Julio's Treasures” și ieși în Brooks Boulevard, traversă pe la trecerea de pietoni, merse pe lângă Liceul de Industrie Ușoară și, după mai puțin de 50 de metri, făcu stânga, pe Independence Street, o arteră care dădea în Școala 1. Însă femeia nu avea nici cea mai mică intenție să meargă la școală. Parcurse cu pași repezi jumătate din distanța până la școală, după care coti la stânga pe Rose Street, traversă strada și se opri în fața unei mașini. Michael tresări. Era un Nissan Primera negru. Fără să aibă nici cea mai mică

idee că cineva e pe urmele ei, Elena Sady intră în autoturism, moment în care urmăritorul ei crezu că o va pierde din raza de observație. Însă nu plecă, ci rămase vizavi pe loc, simulând că vorbește la celular. Nu trebui să aștepte mult. Elena Sady ieși din mașină după mai puțin de cinci minute, de această dată având în mână și o mapă de culoare albastru deschis. Reveni în Independence Street și începu să coboare panta care se termina în fața Școlii 1. Michael trecu în revistă zona. Pe partea stângă erau două vile, urmate de cafeneaua „Magic Flavour” și de un soi de parcare improvizată. Pe dreapta, prima casă găzduia o stomatologie, avea lângă ea o vilă cocheta cu un gard metalic înalt, iar mai jos puțin era casa în care se afla grădinița privată „Kinder's Joys”.

Elena Sady traversă strada cu multă atenție, sună la poarta de la grădiniță, care era monitorizată cu o camera video, și în scurt timp i se deschise. Era ora 9:55.

Michael se gândi, din nou, că o urmărește degeaba. Își spuse că femeia a intrat cu siguranță ca să își ia unul dintre nepoți de-acolo. „Kinder's Joys” avea reputația unei grădinițe exclusiviste, iar o bogătașă precum Elena Sady nu avea cum să nu își ducă nepoțelii acolo. Michael ezita dacă să mai continue supravegherea sau nu. Avea o vagă senzație că toată această urmărire la care s-a dedat nu e decât rodul imaginației lui bolnave. Curiozitatea lui nativă îl împiedica însă să plece, așa că intră la „Magic Flavour”, își comandă un *frappe* cu vanilie, luă un ziar de lângă teighea și se așeză la una dintre cochetele măsuțe din lemn de unde avea o vedere foarte bună asupra grădiniței. Nu se zărea nicio mișcare, ca și cum „Kinder's Joys” ar fi fost un mic regat al liniștii și discreției.

În jurul orei 12:30, ochii lui făcură un *zoom* instantaneu. Era mișcare în față la „Kinder's Joys”. Un Opel Zafira de culoare gri oprise în față, la nici doi metri de poartă. Michael își notă numărul mașinii în agendă, deși nici el nu știa prea bine la ce i-ar putea fi util. Din el ieși un bărbat corpulent, tuns scurt și îmbrăcat într-un costum crem. Deschise portiera din spate și, în scurt timp, din mașină ieșiră trei copii, doi băieței și o fetiță, fiecare ținând în mână câte o jucărie din pluș. Niciunul dintre ei nu părea să fi depășit granița celor cinci ani. Cu o privire zâmbitoare și fermă în același timp, bărbatul apăsă soneria și poarta i se deschise foarte repede. Le făcu semn copiilor să intre, după care îi urmă.

Inițial, Michael îl privi pe bărbat cu admirație și spuse: „Uite un bărbat care are grijă de copii ca la carte”. Când își aduse aminte că el nu era nici măcar căsătorit și cu atât mai puțin tată la 39 de ani, un pui de depresie i se strecură în inimă. Nu reușea să își împiedice un anumit fel de labilitate care îl încerca destul de des, încă din vremea copilăriei, deși viața și părinții nu îi dăduseră motive să fie pesimist.

Când își consultă din nou ceasul de la mână, mintea îi făcu un mic declic. 12:40. Asta nu era oră de dus copiii la grădiniță, i se părea chiar un lucru bizar. Apelă la memoria recentă și revizualiză mental fețele și ținutele copiilor. Cu toții erau îmbrăcați bine: băiețelul purta o geacă bleumarin închis, blugi de aceeași culoare și adidași albi, una dintre fetițe avea o geacă roșie pe sub care se vedea o rochiță mov cu floricele multicolore, iar cealaltă era îmbrăcată cu o geacă vișinie și avea în jurul gâtului un fular verde destul de lung pentru vârsta ei. Copiii păreau să provină dintr-o familie fără grija zilei de mâine. Chipurile lor îi produceau unele semne de întrebare. Păreau mai degrabă niște copii de la țară îmbrăcați în haine de oraș. Asta era senzația pe care i-o dăduseră lui Michael cei trei și acest paradox îi crescuse neliniștea. El venise să o urmărească pe Elena Sady și, când colo, descoperea niște lucruri cel puțin ciudate.

De abia la ora 13:15 văzu silueta Elenei Sady ieșind din clădire și îndreptându-se spre poartă. Stătuse înăuntru mai bine de trei ore. Prins în lianele gândurilor, nu avu reacție rapidă când femeia ieși în grabă pe poartă și se îndreptă spre mașina ei. Ușor încurcat și stângace, Michael lăsă *frappe*-ul neterminat și ieși pe ușă. Auzi un zgomot de motor ambalat și iuți pașii. Când ajunse pe Rose Street, văzu mașina Nissan Primera semnalizând dreapta și luând-o pe Strada Pieței. Îi pierdu urma în secunda următoare. Nu se impacientă foarte mult. Își scoase agenda din buzunar și scrise acolo mai multe rânduri, ca un detectiv conștiincios ce era. Bănuielile lui căpătaseră câteva mici încurajări însă, deocamdată, asta nu însemna sub nicio formă că CV-ul impecabil al Elenei Sady ar putea fi pus la îndoială. Îl sună pe Ben Pratt și îl rugă ca atunci când va avea timp să afle mai multe despre „Kinder's Joys” și orice legătură pe care ar putea-o avea cu Elena Sady. Michael îi preciză că ar dori să afle și dacă cei trei nepoți ai ei sunt la această grădiniță.

CAPITOLUL VI

O geantă Givenchy, un colier de aur, o sticlă de Chivas Regal de 18 ani și un buchet de 15 trandafiri roșii proaspăt îmbobociți. Toate astea stăteau pe biroul lui precum un balast nedorit, iar el se tot învârtea în spațiul de 24 de metri pătrați și, din când în când, își cenzura câte o tentativă de a lua sticla de whisky și de a o sparge de toți pereții. Steven Barcelo era nervos, de mult timp nu i se mai întâmplase să aibă nervii atât de întinși. În disputa dintre plăceri și neplăceri cele din urmă preluaseră conducerea.

Liz deja înaintase divorțul, iar totul urma să se termine în cel mult o lună. Însă nu era asta lucrul care îl deranja cel mai mult, chiar dacă trebuia să își care tot calabalâcul LUI din apartamentul LOR și care urma să rămână apartamentul EI. Nici nu îl mai interesa că Liz îi propusese să cumpere jumătate din apartament. El dorea doar să își ia hainele, cărțile și celelalte obiecte personale. Pentru prima dată în viața lui, Steven era ferm decis să nu privească înapoi nici cu mânie, nici cu nostalgie, ci doar obiectiv. Deocamdată nu reușea să se detașeze de problemele care mișunau în jurul lui și care îl afectau direct.

Ce îl stresa cel mai mult pe Steven era faptul că încă nu dăduse de urma celor doi criminali în serie care se duelau în victime. Mașina Suzuki Swift cu numărul PIT 29 RSX nu fusese încă găsită, deși o căutaseră în toate parcurile din oraș. La locurile celor opt crime nu fusese găsită nici cea mai mică amprentă. Era cea mai dificilă „ecuație” din cariera lui.

Calendarul de pe perete ajunsese la „borna” 5 din luna noiembrie. Asta însemna 26 de zile de când muzeografa Barbara Anderson fusese ucisă. Nici vremea de afară nu îi dădea prea multe motive de bucurie. Ploua mărunț și des, iar soarele era sechestrat de nori. Steven nu se dădea deloc în vânt după anotimpul ploilor. Își trase jaluzelele pentru a nu mai fi nevoit să vadă privirile ironice ale inspectorilor Ralph Stewart și Andrew Mitchell. Ralph chiar îi aruncase, când văzuse buchetul de trandafiri:

— Căruia băiețel i-ai căzut cu tronc, domn inspector?

Fusese cât pe aci să-i dea un pumn în față nesuferitului ăla, însă până la urmă se mulțumise doar cu o replică:

— Asta e, se mai schimbă moda, mai dau și femeile flori bărbaților. Ești invidios?

Trecuseră aproape două ore de când primise punga cu geanta Givenchy, colierul, sticla de whisky și buchetul de trandafiri, împreună cu un bilețel de la un curier. Toate veneau de la judecătoria Pamela Turner, mătușa lui Liz, o ființă care se mai băgase de câteva ori în relația lor. Era o femeie complexă, complicată, controversată și care avea uneori momente de exaltare subită. Ținea la Steven în felul ei și nu dorea cu niciun chip să îl vadă divorțat de Liz, deși știa și ea prea bine că nepoata ei îi fusese infidelă. Pamelei Turner îi plăceau, însă, aparențele și considera căsătoria o instituție sacră, ce nu poate fi profanată cu un divorț, cu atât mai mult atunci când era vorba de o rudă de-a ei. În ultimele zile, jucase cu îndârjire rolul de mediator, îl chemase pe Steven la ea acasă și îi spusese că ar fi ceva șanse să o convingă pe Liz să renunțe la divorț. Steven nu mai dorea însă acest lucru, nu mai putea tolera încă un adulter, iar SMS-ul prin care Liz îl anunțase că divorțează și că vrea să se mute cu viitorul soț în apartament îi era încă viu în memorie. Curiozitatea nu îi dăduse pace și îl făcuse să se intereseze cine va fi „succesorul” său în patul conjugal. Era vorba de managerul unei companii IT, un bărbat cu șase ani mai mare decât Liz și cu mult mai înstărit decât el.

Avusese impulsul de a șterge SMS-ul veninos de la Liz, dar nu izbutise să își ducă planul la îndeplinire, deși din două-trei apăsări de taste ar fi rezolvat problema. În prima săptămână după SMS dormise în sufragerie, iar apoi vorbise cu Jennifer și ea acceptase să se mute la ea și să își aducă o mică parte din lucruri.

Jennifer Carlson era cel mai bun și plăcut lucru care i se întâmplase în ultima vreme și nu avea nici cel mai mic gând să renunțe la ea. Tocmai în acest context, eforturile insistente ale Pamelei de a îl împăca cu Liz i se păreau penibile. Iar judecătoria întrecuse limita cu acele cadouri pe care i le trimisese la birou, cadouri destinate, de fapt, lui Liz. Bilețelul pe care îl trimisese alături de ele îl enervase teribil. „Du-te în după-amiaza asta acasă la Liz cu geanta, colierul și trandafirii și împăcați-vă naibii

odată. Sunteți doi oameni frumoși și deștepți și nu suport să vă văd despărțiți. E singură, amantul ei e plecat patru zile într-o delegație. Sunt sigură că meritați să vă mai dați o șansă unul altuia. Sticla de whisky e pentru tine, așa ca o mică atenție”. Biletul era semnat cu inițialele P.T. frumos caligrafiate. Steven nu contesta faptul că judecătoarea are și „doze” de intenții bune, dar modul în care „ambala” intențiile era bizar, penibil și umilitor. Practic, ea cumpăraseră cadouri scumpe pe care el trebuia să i le dea lui Liz, iar faptul ăsta i se părea de-a dreptul jenant pentru el, ca bărbat. În plus, penultima frază din bilețel îl revoltase la culme: „E singură, amantul ei e plecat patru zile într-o delegație”.

— Țștia mă iau drept cãrpã ori roatã de rezervã ori unul cu care poți șterge pe jos de cãte ori vrei, își zise în timp ce recitea bilețelul.

Puse cadourile într-un colț al camerei și buchetul de trandafiri deasupra și după câteva clipe se hotărî: de îndată ce va termina lucrul va merge cu toate „atențiile” la firma de curierat și le va returna judecătoarei fără niciun cuvânt.

Se așeză pe scaun și reîncepu să se uite prin cele opt dosare cu crimele comise între 14 august și 10 octombrie. Poliția din Pitetson se mobilizase mai mult ca niciodată pentru aceste cazuri, apelase inclusiv la Serviciul Local de Informații, însă rezultatele întârziiau să apară. La ideea comisarului-șef Alan Smith se oferise o recompensă de 10.000 de dolari pentru orice informație care ar fi putut duce la prinderea asasinilor. Nici așa nu izbutiseră să găsească vreo pistă, ci doar niște glumeți puși pe șotii care le dăduseră prin telefon niște informații abracadabrante, cum ar fi aceea că autorul tuturor crimelor ar fi un câine maidanez cu suflet de om. Mai mulți nebuni sunaseră de la telefoane publice ori trimiseseră scrisori la Poliție în care ziceau ba că ar fi văzut marțieni la periferia orașului cu seringi pline cu otravă, ba că forțe oculte și invizibile de pe Saturn vor decima populația orașului, după care vor strânge în niște containere gigant toate creierele oamenilor sărmani pentru a le oferi drept ofrandă zeilor saturnieni.

Oricât era de încordat, Steven Barcelo nu putea să nu se amuze citind toate aceste elucubrații. Pitetson nu ducea lipsă de oameni bine duși cu pluta.

Își făcuse un dosar de presă cu toate articolele apărute în ziarele locale referitor la cele opt crime cu autori necunoscuți. Majoritatea materialelor aveau cam aceeași structură: declarații de la Poliție, declarații ale oamenilor din zonele unde fuseseră comise crimele plus păreri personale. Se mai găsiseră și vreo doi jurnaliști care ceruseră demisia șefilor Poliției însă, după două-trei articole mai caustice, și vocile lor se redusese din intensitate. În general, tonul presei față de cele opt crime nesoluționate era unul negativ. Steven avea o mapă și cu transcrierile câtorva emisiuni TV pe parcursul cărora tot felul de analiști și specialiști mai mult sau mai puțin avizați și mai mult sau mai puțin fanteziști își dăduseră cu părerile privind potențialii criminali.

Cele opt crime continuau să suscite interesul mass-media. Din august și până pe 29 octombrie, conform monitorizării realizate de către o firmă de specialitate care lucra cu Ministerul de Interne, apăruseră nu mai puțin de 172 articole și interviuri despre crime, plus 34 de emisiuni. În total, numele „Steven Barcelo” fusese menționat de 36 de ori, iar cel al comisarului-șef de 84 de ori.

Steven apreciasse cel mai mult articolele semnate de către Ben Pratt, de la „Piteton Daily News”. Din ceea ce citise, avea sentimentul că Ben Pratt este un jurnalist imparțial și care nu trage concluzii pripite. Ben chiar făcuse o analiză foarte documentată privind criminalii în serie din istoria de 381 de ani a orașului Piteton. Materialul apăruse pe 6 octombrie. Steven reciti cu atenție această analiză, în care ziaristul spunea că în total au fost găsiți în arhive șase criminali în serie, iar ultimul dintre ei fusese împușcat în 1932. 29 de persoane căzuseră victime celor șase asasini între anii 1815-1932, iar cel mai sadic dintre ei fusese un anume David Plant, care omorâse șapte femei între 1908-1911 prin aceeași metodă: le cucerea cu manierele sale, după care le ducea acasă, le adormea cu cloroform și apoi le transporta în afara orașului, le lega de copaci cu un căluș în gură și le lua la țintă cu arcul punându-le câte un măr pe cap. Într-una dintre femei fuseseră găsite nu mai puțin de șapte săgeți.

Istoria cazului David Plant îl făcu pe Steven să se gândească la ucigașul contemporan cu arbaletă Excalibur Ibex. Singurul lucru comun erau săgețile. Atât. Niciunul

dintre asasinii din trecut nu utilizase vreo otravă pentru a lăsa victimele fără suflare.

Pentru a nu avea nicio urmă de îndoială, Steven chiar ceruse arborii genealogici ai celor șase criminali în serie împreună cu scurte CV-uri ale descendenților și date privind orice infracțiune comisă de către aceștia. După ce puse deoparte materialele de presă, începu să lectureze raportul descendenții celor șase criminali în serie. Raportul avea în total 177 de pagini xeroxate, multe dintre ele îngălbenite de patina timpului și cu diferite adnotări pe ele, iar la el lucraseră patru oameni timp de opt zile. În subconștientul său, Steven avea mari îndoieli că arborii genealogici ar putea avea vreo conexiune cu cei doi criminali din 2010, însă nu putea sta liniștit până ce nu va fi verificat toate pistele posibile și imposibile.

Se uită mai întâi la cât trăiseră cei șase asasini. Trei dintre ei muriseră spânzurați înainte de a împlini 30 de ani și de a lăsa moștenitori, un al patrulea ucigaș fusese căsătorit opt ani, avea doi copii, se sinucisese în închisoare la 49 de ani iar ultimul urmaș al său se stinsese din viață în 1971 singur și sărac. Doi dintre ucigași aveau descendenți în viață. Steven descoperise că un străstrănepot al lui David Plant – care fusese executat în 1911 la 37 de ani – avea acum 51 de ani și doi copii și lucra ca muncitor la fabrica de cauciucuri din oraș. Omul nu avea cazier și nimeni nu auzise ca el să fi comis vreodată o faptă reprobabilă. În fine, cel de-al șaselea asasin în serie – un anume Robert Zbansko, împușcat într-o ambuscadă la 54 de ani în 1908 – avea doi descendenți în Pitetson. Primul – Andrew Prados – tocmai ieșise la pensie după ce lucrase 38 de ani ca inginer agronom. Fusese căsătorit de două ori, nu avea moștenitori și locuia singur într-un apartament cu două camere de la etajul opt al unui bloc bătrân din cartierul Gavon. Cel de-al doilea descendent al lui Robert Zbansko se numea Bryan Perry și murise în 1998. Acesta avusese nu mai puțin de patru neveste, iar trei dintre ele îi dăduseră șase copii. La Bryan Perry era cea mai bogată încrengătură și despre el și familia lui erau cele mai multe pagini – opt. Însă, pe măsură ce citea și întorcea paginile, Steven era tot mai convins că este o lectură mai mult de dragul culturii criminalistice decât al utilității efective.

Bryan Perry avusese o viață tumultuoasă și o carieră pe măsură. Fusese un om cunoscut în societate, ajunsese

chiar la un moment dat să dețină patru fabrici de confecții și 10 benzinării. Evoluția lui profesională era prezentată pe o pagină și jumătate. După ce trecu în revistă toate bornele evoluției lui Bryan Perry, ochii lui Steven se opriră asupra unui detaliu interesant. Pe un paragraf ce ocupa aproape un sfert de pagină era descris un incident care avusese loc în 1946, pe când Bryan Perry avea 25 de ani, iar puțin mai jos era și copia unei știri care apăruse în ziar. Proaspăt absolvent de facultate, Bryan avusese un chef prelungit împreună cu trei prieteni într-un local din Washington, iar apoi își petrecuseră noaptea cu niște fete. A doua zi, în fața apartamentului unde chefuiseră au fost găsiți trei câini otrăviți, iar Bryan și amicii lui au fost identificați de către un vecin ca fiind cei care au pus otravă în niște bucăți de carne. În știre se preciza că cei patru au fost amendați cu 200 de dolari pentru cruzime față de animale și 48 de ore de muncă în folosul comunității.

Din ce în ce mai curios, Steven dădu pagina mai departe și mai citi și despre faptul că Bryan Perry fusese acuzat de către prima soție că are un comportament violent, însă în cele din urmă consoarta și-a retras plângerea, totul s-a soluționat pe cale foarte amiabilă și el a ieșit din toată povestea asta mai curat decât un teanc de rufe peste care s-a turnat o tonă de detergent de cea mai bună calitate. Acest al doilea incident se întâmplase în 1966, iar de atunci și până în 1998 – anul morții lui Perry – Steven nu mai găsi nimic negativ legat de acesta în raportul întocmit de către colegii săi.

În ultima vreme se odihni destul de puțin și, după ce termină de citit capitolul consacrat lui Bryan Perry, avu o tentativă de a închide raportul. Nu aflase absolut nimic care să-i fie de folos în ancheta sa atât de alambicată. Curiozitatea nativă îi birui totuși oboseala și continuă se lectureze datele despre cei șase copii ai lui Bryan Perry.

Țârâitul prelung al telefonului de pe birou îi întrerupse temporar lectura. Se uită pe afișaj și văzu că apelul venea de la poartă. Ofițerul de serviciu îi comunică scurt și cazon:

— Să trăiți dom' inspector, îmi cer scuze că vă deranjez, vă caută un cerșetor la poartă.

Dacă nu ar fi văzut numărul, Steven ar fi putut paria că cineva vrea să îi joace o farsă. Însă vocea ofițerului nu

avea nici măcar un miligram de ironie în ea. Nu prea era în toane bune așa că răspunse cam în doi peri:

— Cine e și ce vrea acest cerșetor?

— Zice că se numește Ben James, mi-a arătat cartea dumneavoastră de vizită. Zice că vrea să vorbească numai cu dumneavoastră.

„Ben James”. Pentru o clipă, Steven nu izbuti să realizeze despre cine era vorba. Nedumerirea lui nu dură mai mult de câteva secunde. Realiză de unde avea cerșetorul cartea lui de vizită. După moartea „Bibliotecarei” – prima victimă din seria de opt – dăduse cărți de vizită mai multor aurolaci, precum și unui cerșetor. Își aminti și porecla sa – „Aristocratul”. Zâmbi, gândindu-se că de obicei polițiștii erau cei care îi căutau pe cerșetori și nu invers.

Ofițerul de serviciu aștepta în telefon fără să spună nimic. Steven îi spuse că va coborî la poartă, după care închise telefonul. Nu se aștepta la o asemenea vizită la Poliție, dar nici nu era deranjat de oaspetele inopinat, mai ales că avea o nevoie acută de informații. Închise grijuliu dosarul cu raportul despre urmașii celor șase criminali în serie, își puse sacoul grena pe el și ieși fără să grăbească pasul, încercând să-și controleze nerăbdarea. Ajunse în mai puțin de două minute în sala de așteptare de la poartă. Plouat cât cuprinde și cu hainele parcă proaspăt scoase din ocean, „Aristocratul” avea o figură de cățel jigărit, mustața-i dezordonată îi mustea de apă, iar picioarele aveau un ușor tremur. Două cârje stăteau sprijinite de scaunul aflat lângă el. Steven nu era genul care să rămână imun la o asemenea imagine, desprinsă parcă din „Mizerabili” lui Hugo. Scoase două fise din buzunar, le introduse în automatul de băuturi calde, luă de acolo un ceai aburind și i-l întinse „Aristocratului”.

— Hai bea o gură, să-ți mai fugă frigul din oase.

Ben James se uită la el mirat, luă paharul și își încălzi mâinile pe marginile de plastic. Stătu așa mai multe zeci de secunde, de parcă ar fi vrut să își transfere în corp toată căldura ceaiului. Luă apoi câteva înghițituri mici din lichidul fierbinte și își deschise ușor buzele:

— Domnu' polițist, cred că am găsit ceva care vă interesează.

Fără să îl întrebe deocamdată ceva, Steven îi făcu semn să continue. Însă Ben avea o față ezitantă, ca și cum i-ar fi fost teamă să vorbească.

— Nu cred că ai venit până aici prin toată ploaia asta păcătoasă ca să taci, îi zise Steven.

— Cred că e ceva important, izbuti să îngaime „Aristocratul”. Dar...

— Dar ce? dădu din cap nedumerit inspectorul.

— Dar... aş avea nevoie de ceva în schimb.

— Nici nu mi-ai dat informația și deja vrei să ți-o plătesc? Și ce ai – vrea, mă rog?

— Niște haine uscate și patru bilete la film, la „Wall Street: Money Never Sleeps”.

— Wow, una ca asta chiar n-am mai auzit. Un cerșetor care merge la film. Asta chiar e bună. Hai că m-ai făcut să râd.

— Chiar aş vrea să merg la film, am văzut și „Wall Street” ăla din 1987, când Michael Douglas a luat Oscaru', a fost tare mișto filmu' ăla, băiatu' lu' Kirk Douglas chiar are talent, spuse extrem de serios Ben James, precum un critic de film camuflat în haine zdrențăroase.

Steven se uită uimit la „Aristocratul”:

— Da' văd că matale chiar ești cinefil. Tare faza. Mai vorbim de recompensă după ce îmi spui ce informație ai pentru tine.

— Păi... tre' să mergem într-un loc, răspunse „Aristocratul” după ce mai sorbi o dată cu nesaț din ceai.

— Sper că nu mă pui pe drumuri degeaba.

— Nu domnu' polițist, nu aş fi bătut atâta drum în ploaie ca să spun minciuni.

— Spune-mi mai întâi un indiciu, altfel nu merg.

Ben James se uită de jur împrejur temător, iar apoi îi spuse aproape șoptit inspectorului:

— Cred că am găsit mașina aia pe care o căutați. Un Suzuki negru parcă, am citit și eu prin ziare.

Fața lui Steven suferi o transformare bruscă de mimică, de parcă ar fi câștigat un milion de dolari la loterie:

— Așteaptă-mă aici până mă duc să iau cheile de la mașină și o scot în stradă.

— Și cu hainele uscate cum rămâne? Mi-e cam frig, domnu' polițist, doar nu vreți să vi se îmbolnăvească un martor, zise „Aristocratul” pe un ton sugubăț.

— N-avea grijă, te îmbrăcăm pentru un an de zile dacă ne ajuți în cazul ăsta.

„Aristocratul” nu trebui să aștepte prea mult. În nici cinci minute, Steven ieși ușor pe poartă cu Golful lui argintiu, opri mașina în stradă și îi făcu semn să urce.

— Deci care e traseul în după-amiaza asta?

— Mergem aproape de Gara Sud, domnu' polițist. Da' o luați pe colo pe jos, pe drumul ăla care trece pe lângă Autogara Sud și lăsați ștrandul din cartierul Tudor în stânga.

— Mai precis, unde naiba mergem?

— La o casă, vă arăt eu imediat ce ajungem acolo, se mulțumi să răspundă „Aristocratul”, vizibil mulțumit că Steven dăduse drumul la încălzire în habitaclu.

La ora 17:45, Steven trecu cu mașina pe lângă Școala 20, o luă apoi pe prima stradă la dreapta la indicațiile „Aristocratului”, mai merse vreo 50 de metri după care ieși în Old Factory Street. Ben James îi făcu semn să o ia la stânga și să parcheze lângă un bloc aflat vizavi de un grup format din două case mai noi și una vizibil mai trecută prin timp. Ploaia se întetise de-a binelea și Steven își reproșă în gând că nu își lăsase una dintre cele patru umbrele în portbagaj.

— Vedeți casa aceea mai pitică, cu acoperiș verde și geamuri mici? îi arătă cu mâna „Aristocratul”.

— Da, o văd bine, ce-i cu ea?

— Lângă ea, în curte, sub tabla aia pe post de garaj, e o mașină acoperită cu o prelată.

— Și să nu-mi spui că acolo e mașina criminalului, zise Steven cu un aer neîncrezător. Aș vrea mai întâi să aflu cum ai ajuns tu la concluzia asta. Bănuiesc că nu ai ochi cu infraroșu ca să vezi și sub prelată. Mai rămâne varianta intrării ilegale în curte, ceea ce nu e deloc bine pentru tine.

— Domnu' polițist, gardu' ăla de lemn nu e greu de sărit. Acum vreo două ore și ceva, eram și eu prin zonă și a început să-i dea o ploaie din aia belea și am fugit să mă adăpostesc.

— Da, și te-ai gândit să sari gardul și să te bagi sub tabla aia, bănuiesc. Și vrei să te cred?

— Am făcut și eu ce mi-a venit prin cap. La blocuri nu aveam unde să mă duc, că toți au uși din alea cu interfon, până la Gara Sud mai erau câteva sute de metri, iar casa asta părea așa mai părăsită, gardu' nu-i meseriaș, așa că am sărit și m-am adăpostit acolo până s-a mai domolit răpăiala.

— Tu ești în cârje, cum ai sărit? Sau vrei să mă convingi că e vorba de vreo minune și ai început să mergi.

„Aristocratul” zâmbi ușor încurcat, însă își dădu seama că nu era loc de ascunzișuri cu Steven.

— Nu am mereu nevoie de cârje. Mă mai descurc și eu cum pot cu picioarele astea, șefu'.

Cu un ochi spre casa indicată și cu altul spre „Aristocratul”, Steven îi spuse să își continue istorisirea.

— Păi am sărit gardul cu atenție și am ajuns repede sub tabla aia. Mi-era frică să nu fie careva acasă, însă după ce m-am uitat mai bine am constatat că nu era nici țipenie de om și...

— Mă miră o chestie. Aici te-ai adăpostit de ploaie, dar când ai venit la Poliție nu mai aveai nicio treabă cu ploaia, deși erai ud learcă. Ceva nu se leagă, îl întrerupse Steven.

— Păi m-am grăbit să vin la dumneavoastră. Nici nu mai conta ploaia. Trebuia să vorbesc cu dumneavoastră, răspunse „Aristocratul” cu o expresie a feței cât se poate de sinceră.

— Bine, bine. Continuă.

— Deci mă bag mai la jumatea garajului ăluia și mă sprijin de mașina acoperită, așteptând să se mai ducă ploaia. De mic am avut o chestie, să aflu ce mărci de mașini sunt sub prelate. Nici de data asta n-am avut răbdare. M-am uitat câteva minute să nu mă vadă cineva, după care am ridicat un pic prelata în spate. Mă uit la mașină, văd sigla de Suzuki, cobor privirea mai jos și văd numărul de înmatriculare: PIT 29 RSX. Parcă am avut o străfulgerare din aia. Știam că mai văzusem numărul ăsta pe undeva. Îmi frec mintea un pic, mă uit și la culoarea mașinii – era neagră – și realizez apoi că văzusem în ziar că Poliția caută un Suzuki negru cu numărul ăsta de înmatriculare. Întâi am zis un „Yes” din ăla cum am văzut la polițiștii din filme când descoperă ceva, după care m-am înspăimântat. Mi-era să nu fie criminalu' acasă și să nu-mi facă de petrecanie. Am auzit că ăla omoară cu otravă nu știu de care. A mai și tunat afară de vreo două ori de era să-mi stea inima în loc. Mi-era frică de făceam pe mine, cum să vă zic. După ce mi-a mai trecut spaima am tras prelata la loc, m-am uitat iar să nu mă vadă cineva și am sărit gardul înapoi. Și după aia am venit la Poliție. Cam asta-i tot.

Steven îl ascultase cu atenție și spera din tot sufletul că toată această poveste să nu fie rodul unui mitoman sau al unei minți bolnave. Supraveghe casa din mașină preț de aproape un sfert de oră, încercând să deslușească dacă e vreo mișcare în zonă. Așa cum îi spusese și „Aristocratul”, casa părea părăsită. Un lucru era clar: trebuia să confrunte cele spuse de Ben cu realitatea. Avea un *feeling* că se află în fața unei descoperiri importante, dar își controlă entuziasmul care stătea să i se exteriorizeze. Chiar dacă i se părea o idee parțial ciudată, decise să îl lase pe Ben în mașină pentru a observa casa și a-l alerta printr-un claxon în caz că apare cineva. Luă cheile din contact, își verifică pistolul și ieși în ploaie. Stropii îl loveau fără menajamente și asta nu îi făcea plăcere, dar până la urmă avea de rezolvat un caz teribil și o răpăială nu îi putea împiedica ancheta. Merse precum un trecător cât se poate de banal până ajunse la mai puțin de doi metri de țintă. Se opri, simulând că se încheie la șireturi și se uită în jurul lui, scanând totul cu atenție. Mai făcu apoi câțiva pași și se uită aparent în treacăt la casa indicată de Ben. Nu se vedea nicio lumină de la geamurile care dădeau în stradă. Poarta avea un zăvor ruginit venit parcă din vremuri imemorabile. Trase de clanță, însă poarta nu se deschise. Mai privi o dată zona din jur, după care puse piciorul stâng pe clanță și sări gardul fără prea mare dificultate. Ateriză în curte într-o baltă care îi maculă cât ai zice „blugi” pantalonii cumpărați cu o zi înainte din mall. Strâmbă din buze, își privi iritat pantalonii și se uită în stânga lui din reflex. Ploaia încă nu acoperise urmele lăsate de Ben. Se uită la tencuiala lipsă pe alocuri și apoi la cele două geamuri cu perdele care stăteau cuminiți în spatele unor ghivece cu flori ofilite. Era un detaliu care îl făcu și pe el să creadă că fie casa nu e locuită, fie are un proprietar indolent din belșug. Garajul improvizat era la aproximativ trei metri în fața lui. Inima îi bătea din ce în ce mai puternic, emoțiile duceau o bătălie puternică împotriva sângelui rece. Duse privirea spre cer și se rugă ca sub prelată să fie ceea ce căuta. Merse până în spatele mașinii și se uită dincolo de gard. Mai încolo era un teren viran, iar după el se vedeau contururile căii ferate. Afară începea să se întunece. Luminile serii erau de partea lui.

După ce se asigură din nou că nu e văzut, ridică ușor și delicat prelata, ca și cum ar fi vrut să nu tulbure somnul

autoturismului. Ochii îi coborâra cu timiditate, nerăbdare și emoție în același timp, precum cei ai unui elev care își caută nota la bacalaureat. Când se uită la numărul de înmatriculare, își stăpâni cu mare dificultate un strigăt de exclamație. Era PIT 29 RSX, numărul mașinii căutate de câteva săptămâni. Literele și cifrele se vedeau cât se poate de clar. Mai trase încă puțin prelata și văzu într-adevăr că era vorba de un Suzuki Swift de culoare neagră. Privi cauciucurile cu atenție: nu aveau nici urmă de noroi pe ele. Era un semn că mașina nu fusese folosită în acea zi. Autoturismul stătea pe o placă de beton mai înaltă cu aproximativ 10 centimetri față de nivelul solului îmbibat rău de apă.

De undeva, din spatele casei, se auzi un zgomot. Steven rămase nemișcat și, din reflex, duse mâna spre pistol. Se întoarse cât putu de ușor, făcu câțiva pași extrem de precaut și se uită în spate. Îi veni să râdă când observă că o pisică – ce sărise într-un lighean ruginit sub streșină – era cea care tulburase liniștea serii de toamnă.

Stâlpii de iluminat de pe Old Factory Street îl ajutau să vadă mai bine. Era curios să descopere mai mult, să cerceteze habitacul și portbagajul pe îndelete, dar știa foarte bine și faptul că dacă ar fi acționat fără mănuși ar fi putut șterge din greșală eventualele amprente lăsate pe caroserie sau în interior. Steven avea întotdeauna în mașină un set de mănuși pentru că – după cum clamase și James Barney – „nu se știe niciodată când îți poate pica pe cap o victimă”. Alese să sară gardul prin spate și apoi să meargă în jurul curții pentru a ajunge la Golful său ca să ia o pereche de mănuși și o lanternă de buzunar. Tot felul de gânduri îi mișunau prin cap și era deja cuprins de un fel de agitație pozitivă.

Se îndreptă spre mașină zâmbind și uitându-se la blocul de vizavi. Risca să fie văzut de cine știe ce locatar curios, care putea să alerteze Poliția că un intrus a intrat pe o proprietate privată. Luă în calcul și această ipoteză, dar alese să revină și să se uite prin Suzuki ca și cum ar fi fost un obișnuit al casei. Dădu din cap mulțumit când observă că „Aristocratul” era concentrat la ce se întâmplă pe stradă și cu precădere în zona casei cu acoperiș verde. Un cerșetor pe post de coleg cât se poate de original de investigații. „Barney ar face sigur o față haioasă dacă ar afla una ca asta. Polițist și cerșetor, ce mai echipă”,

reflectă Steven, după care îi comunică „Aristocratlui” să își continue pânda.

L-ar fi putut suna pe James să vină și el în ajutor. Nu puse mâna pe telefon pur și simplu pentru că fu cuprins de un narcisism temporar. Dorea cu orice preț ca el să fie cel care dă de urmele criminalilor și ca Alan Smith să îl laude și să îl premieze. Brusc, în timp ce o lua prin spatele casei, Steven avu viziunea unor lauri pentru munca sa.

Învățase să descuie mașini de când era polițist, având pe post de unealtă o sârmă „tunată”, așa că nu îi fu deloc greu să intre în mașină. Coborî geamul, se descălță, trase prelata la loc pentru a nu fi văzut și începu să cerceteze interiorul ținând lanterna de buzunar într-o mână. Autoturismul avea un ușor parfum vetust care nu îi încânta simțurile olfactive, iar odorizantul cu iz de lavandă era pe cale de expirare și nici el nu crea o atmosferă înmiresmată. Interiorul era unul cât se poate de robust și sobru, fără elemente particulare ori cine știe ce abțibilduri sau mini-totemuri agățate de oglindă. Se vedea că autoturismul nu mai e în floarea vârstei în primul rând după tapițerie.

Steven deschise încet cutia de acte. În afară de un catalog Suzuki și de două pixuri bleu cu capace albastre, înăuntru nu mai era altceva. Trase scaunul șoferului mai în spate și mâinile începură să meșterească ceva pe sub volan. În scurt timp bordul se aprinse și izbuti să vadă kilometrajul. Mașina avea în total 135.000 kilometri parcurși. Mai apăsă un buton și constată că ultima oară cu mașina se mersese în total 31 de kilometri. Șoferul-posibil ucigaș nu se îndepărtase prea mult. Cercetă și spațiile de sub scaunele din față, dar nu găsi decât o cârpă mototolită și murdară. Se strecură cu agilitate în spate și examinează bancheta. Nu se vedea nicio pată de sânge sau vreun fir de păr ce ar fi putut constitui un indiciu prețios. Luă la verificat și podeaua, însă nici aici nu găsi ceva încurajator. Se ridică puțin și deschise geamul din stânga. O senzație bizară de clausturare îl încerca, probabil și din cauza faptului că mașina era acoperită de o prelată. Se așeză pe banchetă, își reglă respirația și privirea începu din nou să caute. De cum văzuse numărul de înmatriculare, sperase că va găsi vreo dovadă, însă deocamdată habitaculul părea neprihănit.

Nu se zărea nici măcar o dâră de fragment compromițător. Lăsă mâinile să îi cadă pe lângă corp precum un pasager obosit. Nu zăbovi prea mult în această poziție de *stand-by*. Ca într-un automatism, palmele lui atinseră marginile banchetei și apoi coborâră încă puțin. Dintr-odată degetele îi deveniră febrile și foarte mobile, ca și cum ar fi fost acționate de un motor invizibil. Atinseseră sub banchetă ceva ce părea a fi o cutie. Mâinile lui începură să pipăie forma încă nedeslușită de sub banchetă. Trebuia neapărat să aibă contact vizual cu descoperirea. Se dădu într-o parte, puse lanterna pe podea și se aplecă să vadă ce descoperise. Într-adevăr, era o cutie, una ceva mai lungă și care avea desenată într-o parte o floare, un *anthurium*. Parcă retrezit la viață după o hibernare-fulger, Steven începu să tragă de cutie dintr-un capăt pentru a o scoate la suprafață. Prima tentativă eșuă lamentabil. Reflectă câteva secunde, după care se sui pe banchetă pentru a lăsa podeaua liberă și își reluă operațiunea. De această dată duse la bun sfârșit manevrele de scoatere a cutiei, ce era destul de grea. Pe capac scria cu litere mari „Anthurium”. Dădu la o parte în grabă capacul deoarece curiozitatea lui se apropia de paroxism. Era atât de dornic să afle conținutul precum un arheolog care a descoperit mormântul unui faraon.

Fața i se luminează subit când văzu sub trei flori ofilite o arbaletă și mai multe săgeți lângă ea. În sfârșit o găsisese. Nu mai avea nicio îndoială. Niciun om de bună credință nu ar fi ascuns o arbaletă sub bancheta unei mașini. Dădu florile la o parte și examinează modelul pe toate părțile. Excalibur Ibex, așa cum își imaginase, numele era inscripționat vizibil. Săgețile erau același model cu cele cu care fuseseră uciși patru oameni. „Aristocratul” îl dusesese la o mică mină de aur, la un prim succes palpabil în cazul care îi dăduse atâtea și atâtea dureri de cap.

După câteva momente prelungite de extaz, luciditatea îl cuprinse din nou. Faptul că găsisese arbaleta era un pas foarte important, dar finalitatea trebuia să fie prinderea ucigașului în flagrant. Înainte de acest lucru trebuia căutate amprente prin mașină, conform uzanțelor în vigoare. Însă asta ar fi însemnat o agitație neașteptată în curtea casei al cărei proprietar nici măcar nu îl știa. Nu putea acționa la primul impuls, fără acoperire. În caz că asasinul îi va vedea pe anchetatori în curte, s-ar putea

face nevăzut și asta ar fi o mare, mare problemă. Totul trebuia făcut ca la carte, fără nicio hibă.

Steven puse arbaleta la loc, atent să fie în aceeași poziție în care o găsisese și cu cele trei flori deasupra. Deja începea să schițeze un plan în timp ce pune cutia la loc sub banchetă. Mai verifică o dată interiorul, ridică prelata, închise geamul, deschise portiera, își puse pantofii în picioare și ieși tiptil din mașină. Puse relaxat prelata la loc aidoma unui proprietar care și-a verificat autoturismul și părăsi curtea sărind gardul. Era learcă de transpirație și asta îl făcea să se simtă nu foarte confortabil. Nu era ipohondru, însă avea momente când se temea să nu se îmbolnăvească, mai ales când transpira sau când îl prindea ploaia fără umbrelă.

Michael Cromwell ieși cât se poate de încântat de la bijuteria „Diamonds Tree”, aflată la mai puțin de 50 de metri de Piața Primăriei. Tocmai achiziționase un inel cu diamante pentru Eva King croit să-i facă o surpriză de ziua ei, care urma să fie pe 17 noiembrie. Dăduse 2250 de dolari cu multă larghețe, aidoma unui bancher pentru care banii reprezintă cea mai mică grijă din lume. Puse cu grijă cutiuța cu inelul în borseta vișinie pe care o ținea pe umăr și se îndreptă spre librăria „Perrault”. Inelul trebuia asortat cu o felicitare pe măsură, iar la „Perrault”, la primul etaj pe stânga era un rai al felicitărilor de tot felul.

După mai mult de un sfert de oră de căutări și răzgândiri, Michael se hotărî asupra unei felicitări care avea o mică fereastră prin care se vedea o inimioară. Inimioara se putea deschide precum o carte în miniatură iar înăuntru scria cu litere roșii: „TOTUL E BINE CÂND SE TERMINĂ CU TINE”.

Avea un plan secret pentru ziua ei de naștere, iar cireașa de pe tort era faptul că dorea să o ducă la Paris pentru o săptămână și să o aniverseze în cadrul idilic de acolo. Doar ei doi și Parisul.

Relația lui cu Eva prindea din ce în ce mai mult cheag ieșeau împreună aproape zilnic, dormea la ea de cel puțin două-trei ori pe săptămână, se afișau în pub-uri, nu mai avea teamă de nimic, nu îi păsa nici de răuvoitorii inerenți.

La crime se mai gândea doar ocazional, când ajungea acasă, însă nu mai simțea nici cel mai mic chef de a omorî din nou. Parcă trecuse printr-o clinică de dezintoxicare a criminalilor. Dorea din ce în ce mai mult să desființeze laboratorul lui secret în care preparase dozele de otrăvuri cu nicotină, vroia să șteargă fără nici cea mai mică nostalgie toate capitolele întunecate din trecutul apropiat.

În timp ce se îndrepta spre casă pentru a plăti felicitarea se decise: după ziua Evei King va demonta laboratorul camuflat, va strânge tot ce era acolo folosind saci mari de rafie și va arunca totul la gunoi. Estimă că o asemenea curățenie nu îi va lua mai mult de trei-patru după-amiezi.

Se uită extrem de mândru la felicitare în timp ce cobora scările spre parter și nici nu sesiză când în față îi apărură cineva. Se ciocni distrat de acea persoană necunoscută, spuse „Mii de scuze” fără să ridice privirea și încercă să meargă mai departe. Spre mirarea lui, obstacolul uman nu se dădu la o parte. Închise felicitarea și se uită în fața sa. Simți deodată cum îl trec niște fiori reci. Richard Vagsin stătea drept în fața sa și îl privea cu un aer ironic. Ca de obicei, era îmbrăcat foarte bine și mirosea a parfum scump. Într-o fracțiune de secundă, Michael rememoră întâlnirea din parcare de la „Tiny Price”. De data asta, Richard nu îl mai șocase ca atunci, deși nici acum nu putea spune că se bucură prea tare că îl vede.

— Ai timp de o cafea scurtă? îl abordă direct Richard.

Michael își privi interlocutorul puțin surprins. Se aștepta ca acesta să verse una sau mai multe replici acide și când colo el îl invita la cafea. Oferta suna de-a dreptul bizar. Îi veni să râdă când se gândi că ei doi, cei mai căutați asasini necunoscuți din țară, se întâlniseră la o librărie. Avea totuși sentimentul puternic că nu e vorba de o întâlnire fortuită și că Richard îl urmărise, iar treaba asta chiar îi producea un disconfort.

— Nu te rețin mult, își întări invitația Richard.

— Nu putem vorbi aici?

— Aș prefera într-un pub sau într-o cafenea. Nu te rețin mult, fii fără grijă.

— „Garden Rose” e OK? răspunse Michael cu o privire senină.

— Da, e un loc bun pentru o cafea.

Pub-ul „Garden Rose” era în diagonală față de librăria „Perrault”, la mai puțin de o sută de metri de aceasta. Ajunseră acolo fără să își spună niciun cuvânt pe drum. În pub, una dintre chelnerițe le preciză că sunt mai multe mese libere la etaj. Urcară acolo și văzură că doar o masă era ocupată, cea situată cel mai aproape de scări. Patru studenți pălăvrăgeau având în față mai multe sticle de bere parțial golite de conținut. După o scurtă cercetare vizuală a locului, se așezară la o masă mai puțin luminată în colțul opus pentru a putea dialoga în liniște. Așteptară să li se aducă două cafele, după care Michael deschise conversația:

— Din câte am citit prin ziare, nu s-a schimbat scorul.

— Da, am avut treabă vreo două săptămâni, două conferințe de psihologie la Viena și Oslo. Riscul meseriei.

— Dacă ar ști studenții ăia de colo ce oameni periculoși stau la același etaj cu ei probabil că ar decola direct prin acoperiș, zâmbi Michael.

— Probabil, răspunse cu răceală Richard. Trebuie să recunosc că ai egalat spectaculos, dar mă așteptam la mai mult de la tine.

— La ce te referi?

— Mă gândeam că o să faci rapid 5-4 sau poate chiar mai mult.

— Mă mulțumesc cu acest scor.

Richard îl privi pe Michael cu multă atenție, încercând să dibuiască dacă ultima replică nu a fost spusă cumva în glumă, dacă nu cumva Michael face pe nebunul. Dar fostul lui coleg era cât se poate de serios. Chipul său nu părea pus pe șotii.

— Vrei să zici că nu mai vrei să mai „marchezi”? Cred că glumești. Tu ai spiritul de competiție în sânge. „Sânge”, ce cuvânt potrivit. Sau, mai bine, ar fi trebuit să zic „ai spiritul de competiție în otravă”? încercă Richard să își stârnească adversarul.

Michael surâse și nu se enervă câtuși de puțin, iar Richard avu pentru o clipă senzația că cineva îi spălase creierul fostului său coleg de bancă. Nu reacționa cum și-ar fi dorit el. Richard era prins cât cuprinde în toată competiția și sperase că, atunci când se va întoarce de peste hotare, va citi prin ziare despre o nouă crimă teribilă. Sperase că Michael va comite încă un asasinat

pentru ca el să poată întoarce din nou spectaculos scorul. Însă nu se întâmplase nimic, nicio infracțiune majoră nu se petrecuse în Pitetson în cele două săptămâni cât fusese plecat. Asta îl deranjase din cale afară, așa că începuse să îl urmărească din nou pe Michael și constatare cu mare surprindere că acesta are ocupații cât se poate de pașnice cum ar fi facultatea și iubita. După două zile de supraveghere se lăsase păgubaș. Deși era un psiholog redutabil, nu își putea explica acest comportament schimbat din temelii al lui Michael și tocmai asta îl făcuse să își dorească să se întâlnească cu el față în față.

— Nu mă mai interesează acest gen de competiții, îi preciză Michael. Am de gând să mă bucur de viața mea, să o trăiesc așa cum trebuie. Renunț la competiția cu tine. Îmi ajung patru „goluri” spectaculoase.

— Nu te recunosc, ești drogat sau ce?

— Da, sunt cât se poate de drogat, recunosc Michael. Sunt drogat cu cel mai plăcut drog posibil, unul care nu are efecte adverse. Sunt drogat cu fericire.

— Să nu îmi zici că ești îndrăgostit de boboaca aia...

— Nu te interesează viața mea personală.

— Femeile sunt una, competiția e alta.

— Poți să mă provoci cât vrei, din partea mea rămâne 4-4.

— Deci vrei să rămână 4-4, replică Richard, parcă nevenindu-i să creadă ce aude.

— Da, mă bucur că ai înțeles perfect. Am realizat că viața are componente de 1001 de ori mai plăcute decât această competiție din care ies de bunăvoie.

— Asta... asta nu va rămâne așa, rosti Richard cu niște ochi reci.

Michael îl privi amuzat. Era exact replica pe care el o spusese la finalul întâlnirii neașteptate din parcare de la „Tiny Price”. Nici lui nu îi venea să creadă cât de mult îl metamorfozase Eva King. Fusese un demon temporar iar ea era pe cale să îl transforme într-un înger pământean. Totul se schimbase cu 180 de grade.

Își termină cafeaua, lăsă banii pe masă și îl salută impasibil pe Richard. Se vindecase fără să-și facă vreo injecție anticrimă. Nu mai simțea nevoia viscerală de a ucide. Pentru el era un capitol închis și sigilat pentru totdeauna și chiar nu îl mai interesa ce avea de gând

Richard să facă în continuare. Avea o altă viață de trăit de acum încolo.

Săptămâna 15-21 noiembrie 2010 fu pentru Michael una dintre cele mai frumoase din viața lui de până acum. Dacă în septembrie fusese la Paris într-o pasă nu tocmai bună și singur, de această dată revenise în Orașul-Lumină supraîncărcat cu dragoste, pasiune și voie bună. Mersese cu Eva King de mână kilometri întregi în fiecare zi, de la Tumul Eiffel până la Sacre Coeur și de la Operă până în grădinile Luxembourg. Cinaseră la Fouquet's, merseseră cu trenul RER A la Disneyland și se bucuraseră de toate minunile de acolo ca niște copii în corpuri de adulți, iar nopțile și le petrecuseră în camera demnă de niște capete încoronate de la hotelul Four Seasons de pe Avenue George V. Ca să îi arate cât de mult ține la el, Eva King renunțase la obișnuitul ei machiaj strident pe toată durata sejurului, ba mai mult chiar, își cumpăraseră și niște ținute elegante. Asta nu însemna că renunțase la felul ei sălbatic de a face dragoste, iar spatele zgâriat al lui Michael era o mărturie cât se poate de elocventă în acest sens. Parisul îi stârnise și simțul artistic, iar într-o dimineață – în timp ce Michael dormea ca un prunc satisfăcut – făcuse mai multe schițe de la balconul hotelului.

Pe 23 noiembrie, la două zile după ce se întorsese din capitala Franței, Michael citi plin de repulsie în „Piteton Daily News” că o nouă crimă bizară îngrozise orașul pe 20 noiembrie. O femeie în vârstă de 40 de ani fusese găsită moartă într-un depozit abandonat în cartierul Prundwood, cu o tăietură în formă de yală pe burtă și cu o cheie introdusă acolo. Nici în acest caz criminalul nu fusese prins. Chiar amicul său Ben Pratt era cel care scrisese articolul și tot el precizase că pe cheie era inscripționată cifra 5. Michael, cât se poate de sigur că e mâna lui Vagsin, era puțin surprins că fostul său emul schimbaseră metoda de a ucide, însă nu simțea nici măcar un microimpuls de a egala din nou scorul. Avea alte priorități, deloc malefice. Îl încercă pentru moment gândul de a-l da pe Richard Vagsin pe mâna autorităților, dar știa prea bine că, dacă va face asta, fostul lui coleg nu va ezita să îl demaște și pe el. Richard era singurul martor al crimelor lui și asta îl făcea să aibă remușcări. Nu putea uita răul făcut și nici nu îl mai putea îndrepta. Îl consola oarecum gândul că nu era nici primul nici ultimul criminal de pe planetă. Era un asasin care alesese să se

retragă la vatră și tot ce spera era ca relația cu Eva King să dureze cel puțin vreo două-trei veșnicii.

Pe 25 noiembrie, în timp ce avea o pauză la facultate, văzu pe telefon un SMS de la Ben Pratt: „Am aflat date interesante despre ce m-ai rugat luna trecută. Curiozitatea ta s-ar putea să îmi fie benefică”. Mesajul părea codat și Steven nu reuși să își dea seama de la început ce îl rugase pe Ben în octombrie. Mintea lui fusese excesiv de ocupată cu Eva King, Parisul și facultatea și nu i se mai deturnase și în alte direcții. Trecu mental în revistă ce făcuse în octombrie și vernisajul de la Galeria de Artă îi veni în memorie. Elena Sady. Urmărirea până la grădinița „Kinder's Joys”. Asta era. Despre ea trebuia să fie vorba. Îl rugase pe Ben să afle mai multe informații despre grădiniță, iar a doua zi uitase de această solicitare.

Curiozitatea oarecum maladivă privind-o pe Elena Sady îl cuprinsese din nou. Stabili cu Ben să se vadă la ora șapte în seara aceleiași zile la pub-ul „Wine of Change”, situat la o aruncătură de băț de Liceul „Layla Clapton”.

— Ia zi, dom' profesor, îți spune ceva numele Lisa Marcik? îl chestionă Ben pe Michael de îndată ce se așezară pe tabureții portocalii ai unei mese mici și incomode.

În pub, cuvintele-cheie erau aglomerație, fum și muzică dată cam tare. Exact „ingredientele” de care aveau nevoie Michael și Ben pentru a nu fi auziți.

— Mă iei cu ghicitori din astea? Lisa Marcik? Singurele Lise pe care le știu sunt Mona Lisa și Lisa Stansfield, zise Michael jucându-se cu cuvintele.

— Noroc că are și băiatu' relații în multe locuri, continuă Ben deschizându-și o agenda maronie plină de însemnări deloc plăcute din punct de vedere caligrafic.

— Ai de gând să mă ții ca pe ace sau ce? făcu Michael pe revoltatul.

— Nu, doar eram curios dacă ai auzit de numele ăsta. În fine... M-am documentat și eu la Registrul Comerțului și am aflat că grădinița „Kinder's Joys” o are drept patroană pe doamna Lisa Marcik.

— Și ce are asta a face cu doamna viitor senator Sady?

— Are. Nu te repezi, că îți spun eu toate conexiunile. Lisa Marcik este fiica unui anume Robert Murphy. Nici

de tipu' ăsta nu ai auzit?

— Nu, nici de el. Doar știi și tu că nu prea cunosc personalitățile mondene din Pitetson.

Robert Murphy a fost consilier local între 1996 și 2004, iar acum controlează firma care se ocupă cu salubritatea orașului, plus că – mai are și o fabrică de cărămizi împreună cu doi austrieci. Omu' e bazat și a avut grijă ca Lisei să nu-i lipsească nimic. Nici măcar un soț, provenit și el dintr-o familie puternică. Știi și tu foarte bine că îmi place să scotocesc prin arhive. Mi-a atras atenția că Robert Murphy are aceeași vârstă cu Elena Sady – 62. Înainte să se căsătorească, pe ea o chema Elena Perry. Ghici cu cine a fost colegă de clasă în școala generală?

— Cu Robert Murphy?

— Cât se poate de corect, dom' profesor, zâmbi satisfăcut Ben, după care bău câteva guri din sticla de Stella Artois care îi fusese adusă la masă.

Atenția lui Michael era cât se poate de trează, iar acum începea din ce în ce mai mult să simtă că nu o urmărise degeaba pe Elena Sady.

— Au fost amândoi colegi la Școala nr. 10, continuă Ben. Iar prietenii din școală sunt cele mai trainice, conform statisticilor. Asta se aplică și în cazul lor. Peste ani, când a ajuns consilier local, Robert Murphy nu și-a uitat vechea colegă. Pe 18 aprilie 2003, a făcut parte din comisia care a decis firma câștigătoare a unei licitații pentru construirea unui nou sediu al Primăriei. Firma se numește „Star Building 1948”, iar patronul ei este... Elena Sady. Valoarea contractului – 2,8 milioane de dolari. Ce mică și coruptă-i lumea, nu-i așa?

Michael îl privea ca pe un orator plin de elocință și nu mai spunea nimic. Devenise un ascultător disciplinat al dezvoltărilor lui Ben.

— Știi prea bine că am o pasiune specială pentru doamna Sady, așa că am făcut documentarea cu și mai mare plăcere, surâse Ben.

— Îți cunosc... poziția, rosti Michael pe un ton poznaș.

— Să lăsăm pozițiile și să revin la subiect. Printre sarcinile pe care mi le-ai dat se număra și aceea de a afla la ce grădiniță sunt nepoții doamnei și...

— ...și sunt la „Kinder's Joys”.

— Te pripești. Toți sunt la „Yellow Rabbit”, grădinița aia situată foarte aproape de Bucharest Avenue, la vreo 40-50 de metri și de Expo Park.

— Și atunci cum îți explici faptul că Elena Sady a stat mai bine de trei ore la „Kinder's Joys” într-o zi?

— Nu am izbutit încă să aflu ceva legat de treaba asta, dar ceva îmi spune că doamna Sady nu e tocmai curată. Am încercat să aflu mai multe despre „Kinder's Joys”, am sunat-o pe Lisa Marcik, mi-am declinat identitatea pretinzând că fac un articol despre cele mai bune grădinițe din Pitetson... Degeaba. Aș putea spune că doamna Marcik a fost parțial cooperantă și extrem de diplomată. Mi-a spus că grădinița pe care o conduce este una cu circuit închis unde vin destui copii de VIP-uri, iar identitatea prichindeilor trebuie protejată de ochii curioșilor. În schimb, mi-a trimis mai multe fotografii din interior, unde copiii se vedeau cu spatele și educatoarele cu fața. Doamna directoare nu a fost zgârcită în a-mi oferi date statistice. Grădinița a fost fondată în 2003 și are în prezent 28 de copii de care se ocupă șase educatoare. Ce de informații inutile... Mi-a stat pe limbă să o întreb ceva și de doamna Sady, însă am reușit să mă abțin.

— Și chiar ai scris un articol despre grădinițe?

— Acoperirea trebuia să fie fără cusur, așa că am scris și articolu', ba chiar le-am dus și câteva ziare. Sper să nu se mai comită crime în viitor, că tare aș vrea să mă ocup de subiectul ăsta în perioada următoare.

— Primești un voluntar în echipă? se oferi Michael să îl ajute.

— Aș primi, dar ce faci cu facultatea și mai ales cu Eva?

— Nu am niciun curs după ora 18:00, iar cu Eva... Nu știu, găsesc eu ceva... O să-i spun că plec la o conferință în Capitala două-trei zile și gata.

— Să știi că munca de ziarist de investigații nu e floare la ureche, veni avertizarea amicală a lui Ben.

Michael dădu din cap în semn de aprobare. Și el era conștient că se angrena într-o misiune deopotrivă dificilă, delicată și riscantă, însă nu putea omite faptul că tot el comisese patru crime cu maximă discreție și asta însemna că are o experiență puternică în ceea ce privește sângele rece și lipsa fricii. Urmărirea Elenei Sady se putea relua.

CAPITOLUL VII

Lui Michael aproape că îi veni să verse câteva lacrimi când aruncă și ultimele pliculețe de otravă cu nicotină în sacul de rafie mare și insensibil. Memoria subiectivă îi lucra din plin și își aminti cu nostalgie cum pusese la cale în cele mai mici detalii toate cele patru crime. Acum, laboratorul lui secret urma să devină trecut și amintire. Își luase concediu mai multe zile de la facultate pentru a debarasa totul. Dorea să își refacă baia de serviciu cât mai repede, obiectivul era ca apartamentul său să nu mai aibă nici măcar un miligram de secrete. Demontase tot mobilierul cu o zi înainte și îl dăduse unor oameni sărmani ale căror singure surse de venituri erau diferitele lucruri găsite în preajma și în interiorul ghenelor de gunoi.

În sacul de rafie zăceau – gata să urmeze drumul fără întoarcere spre pubele – trei spoturi, o veioză, un microscop, eprubete de diferite dimensiuni, ochelari de protecție, măști speciale, accesorii pentru deghizări, precum și purificatorul de aer. Într-un al doilea sac fuseseră depozitate zecile de cărți de farmacie, biologie, chimie, istorie, precum și câteva volume privind cazurile de otrăviri celebre. Toate îi fuseseră de un mare folos. Avu un impuls de a strânge în brațe cu tandrețe o carte despre Lucreția Borgia, dar în cele din urmă își stăpâni efuziunile sentimentale. Singurul obiect care nu fusese luat era chiuveta. Peste alte trei zile, adică pe 3 decembrie, spațiul urma să fie finisat. Își propusese să o aducă pe Eva King acasă la el înainte de Crăciun. Lucrurile evoluau rapid și două inimi erau vinovate pentru treaba asta.

Se opriase doar o dată din mica debarasare, atunci când îl sunase Eva. Stătuse mai bine de un sfert de oră de vorbă cu ea fără să îi pese câtuși de puțin de noțiunea timpului. Fusese un respiro cât se poate de plăcut și senzual. Eva știa că el e plecat la o conferință importantă în Capitală și nici nu punea la îndoială acest fapt. Avea deja destulă încredere în el, deși erau împreună de mai puțin de două luni. Michael se pricepea de minune să fie un mincinos cât se poate de veridic.

La ora opt fără un sfert seara, cei doi saci de rafie stăteau deja cumiți într-o ghenă aflată la nici 20 de metri de Expo Park. Michael era learcă de transpirație și avea în plus și o durere sâcâitoare de spate. Nu mai ridicase de mult greutate mari, așa că acum își pusese coloana vertebrală la încercare.

Își scoase mânușile de protecție și se sprijini puțin de zidul pigmeu care înconjură în semicerc ghenă. La cum era îmbrăcat, cu o căciulă albastră mai uzată, niște blugi negri ponosiți, un pulover din vremea facultății și o geacă de fâș cam ramolită, ai fi putut paria că e fie un muncitor cu salariu penibil de mic, fie un cerșetor ori om al străzilor care a primit cadou toată această vestimentație second-hand.

Simți deodată cum telefonul mobil îi vibrează cu putere în geacă. Mâinile lui nu erau imune la frigul de afară, așa că avu mici dificultăți în a-și scoate celularul ce nu avea nici cel mai mic chef să se oprească din bâzâit. Ben Pratt era cel care îl apela. Îl lăsase pe ziarist să pândească grădinița „Kinder's Joys” în intervalele orare în care el își demontase laboratorul. Și pe Ben îl mințise, spunându-i că a fost inundat de un vecin și că are meșteri care îi dau din nou cu lavabilă în living și în bucătărie.

— Dom' profesor, care e marca dumneavoastră preferată de mașină? glăsuî Ben cu o voce plină de tonus.

Michael știa prea bine că lui Ben îi place să se joace cu indiciile, dar acum era prea obosit ca să facă asocieri și legături la ceas de seară.

— Care-i poanta, Ben? În seara asta nu prea sunt în formă cu cerebelul.

— Știi că ești fan Dodge Caliber, dar de azi s-ar putea să îți placă și... Opel Zafira.

De cum auzi marca de mașină pronunțată de Ben, Michael ciuli urechile. Mintea lui era din nou la turăție maximă. Opel Zafira. Era modelul de mașină pe care îl văzuse în fața grădiniței atunci când o urmărise prima oară pe Elena Sady. Își notase atunci numărul: PIT 10 CHD. Nu uitase acest număr de înmatriculare.

— Dar de unde ai ghicit? îi răspunse lui Ben pe același ton misterios.

— Eee, am și eu instinctele mele... automobilistice. Poți să treci pe la mine cam în vreo juma de oră? Aș vrea să vorbim *live*, dacă se poate.

— Desigur.

Apartamentul cu trei camere în care locuia Ben Pratt era situat la etajul cinci al unui bloc cu zece etaje construit în urmă cu doar 10 ani în cartierul Baltimore și era aranjat cu bun gust. Toți pereții de pe hol, din living, bucătărie și dormitoare erau acoperiți cu un tapet crem, iar mobila cu nuanțe maronii și galbene se asorta cum nu se poate mai bine. Pe tavanul fals din living fuseseră montate spoturi care făceau ca spațiul să fie luminat „a giorno”. Michael se așează pe canapeaua din piele, iar Ben aduse de îndată o sticlă de Jack Daniel's și două pahare pe măsuta dreptunghiulară așezată pe un covor elegant în care îți venea să îți înfunzi picioarele. În stânga canapelei, pe o masă ceva mai înaltă, laptopul Toshiba al lui Ben era deschis și Michael observă că acesta își conectase Nikon-ul D5000 la el.

— Sunt cu mașina, încercă Michael să se eschiveze de tentația cu multe grade pe care Ben deja o turnase în pahar.

— Lasă mașina aici și du-te cu taxiul, ce-i așa de greu? În seara asta avem de sărbătorit noi indicii foarte importante.

Paharul luat de pe masă și băut pe sfert fu un semn palpabil că Michael încuviințase tacit la propunerea lui Ben.

— Hai la laptop să îți arăt niște chestii teribil de interesante, îl invită Ben trăgându-și un scaun. Văd că s-au descărcat și pozele. 283 am tras în mai puțin de patru ore. Noroc că am scula asta cu teleobiectiv și tot dichisul, că altfel nu făceam față de la distanța de 30-40 de metri la care eram.

— Lasă partea tehnică și zi-mi mai bine ce descoperiri mărețe ai făcut.

— Să începem cronologic. La ora două am terminat job-ul pe ziua de azi, mi-am luat două sandwich-uri și apoi am parcat bătrânul meu BMW negru vizavi de grădiniță. Am ajuns acolo pe la două jumate, spuse Ben în timp ce degetele lui se mișcau pe tastatură mai dibaci decât cele ale unui pianist cu experiență.

— A câta zi de pândă a fost? Nici nu mai știu...

— A cincea și prima care dă rezultate. A meritat să stăm ca proștii primele două după-amiezi și apoi să stau eu ca prostu' următoarele două. În primele două ai fost și tu, apoi m-ai lăsat singur, banditule. În fine, să trecem mai departe. După patru după-amiezi de „secetă” speram

ca de data asta să apară ceva, orice, un detaliu minor acolo... Nu terminasem de mâncat primul sandwich, când văd o mașină oprind în fața grădiniței și din ea ies doi copii și un bărbat mai solid. Trag câteva cadre și apoi mă uit la model și la numărul de înmatriculare. Să-mi pice fața, nu alta. Opel Zafira de culoare gri, cu numărul PIT 10 CHD. Exact mașina de care îmi spuseseși tu. Mi s-a părut o oră cam ciudată de adus copiii la grădiniță, așa că am devenit atent cât cuprinde. După vreun sfert de oră, tipul iese cu alți doi copii – care păreau cam adormiți – și cu o geantă diplomat. Se uită precaut pe stradă, după care pune copiii în Opel și pleacă. Iar apoi...

— Dă și tu mai pe rapid, că dacă îmi povestești fiecare metru parcurs petrecem aici și Anul Nou cu aceleași haine și aceleași pahare de whisky, interveni Michael, imitând semnele făcute de un polițist de la Rutieră care grăbește participanții la trafic.

— *Ok doki*, încuviință Ben. Mă iau după el, tipu' ajunge în parcare aia mare de la Carrefour, parchează Opelu' undeva destul de aproape de Praktiker. Parcare era plină pe trei sferturi la ora aia, adică pe la trei și douăzeci. După un minut, omul solid iese cu cei doi copii și cu geanta diplomat și începe să meargă printre mașini și cărucioare. Însă nu a intrat în supermarket. Când mi-am dat seama de asta, mi-am mutat mașina repede ca să fiu mai aproape de el. Tipu' ajunge în cele din urmă lângă un Passat verde închis. Fără să facă niciun gest, ușa i se deschide și cei doi copii sunt suiți în mașină cu tot cu geanta diplomat. Pozez la foc automat fără să fiu văzut și sunt din ce în ce mai mirat. Solidu' ăla închide portiera de parcă ar fi fost mașina lui și apoi se îndepărtează puțin. Văd cum din Passat, de pe locul șoferului, iese un bărbat mai scund, cu părul blond spălăcit și o borsetă pe umăr. Se apropie de celălalt, se face că se apleacă să se încheie la șireturi, borseta îi cade parcă întâmplător și îi e luată de către tipul solid. Blondul e foarte vesel și stă de vorbă mai multe minute cu noul purtător al borsetei, ca doi prieteni care s-au reîntâlnit. Păcat că n-am și microfon care să bată la distanță, că tare mi-ar fi plăcut să le aud glăscioarele.

Michael asculta captivat fără să mai scoată niciun sunet, precum un copil căruia bunica îi spune o poveste la gura sobei, în ajun de Crăciun. Adevărul era că Ben avea un talent nativ de povestitor.

— Problema a apărut după ce s-au despărțit cei doi. Nu mai știam pe care dintre cele două mașini să o urmăresc. Chiar m-am ofticit atunci că nu mă pot clona instantaneu. Trebuia să aleg. Așa că... Ghici ce am ales?

— Intuiția mea îmi spune că Passat-ul.

— Încă nu te-ai ramolit, dom' profesor. Mi-am notat mai întâi numărul de la mașină, apoi m-am luat după ea. Nu au luat-o în dreapta înspre oraș, ci în stânga, pe autostradă spre capitală. N-aveam de ales, trebuia să mă iau după ei. Noroc că aveam plinu' făcut. Mă rugam la toți sfinții existenți și inexistenți să nu mă fâțâie prea mult în capitală, că nu îmi place asta, traficul de acolo e o mare pacoste. Rugămințile mi-au fost ascultate. După 45 de minute de mers în medie cu 130 la oră, înainte de intrarea în capitală, au făcut stânga și s-au îndreptat spre Ottopeny.

— Acolo e aeroportul...

— Dar văd că îți merge mintea precum un motor de Boeing 747. Și mie mi-a zburat mintea tot la aeroport, ca să zic așa. Și nu m-am înșelat. Intrăm în Ottopeny. După nici șase kilometri, Passat-ul nostru semnalizează brusc dreapta și o ia pe drumul care iese în parcare aeroportului. Blondu' scoate mâna pe geam și achită taxa de acces, după care merge drept în față și intră în zona rezervată firmei *rent-a-car* „Dreamdrive”. Oprește liniștit mașina, parchez și eu la vreo 15 metri de ei. Din Passat iese o tipă înaltă și subțirică, dar cam trecută la față, urmată de cei doi copii, care mi se par din ce în ce mai adormiți. Din portbagaj scot două trollere, unul bleumarin și celălalt roșu. Blondu' îi dă tipei exact diplomatul lăsat de solid în mașină și se îndreaptă toți patru spre terminalul Plecări. Las BMW-ul în parcare cu tot cu Nikon pentru a nu trezi suspiciuni, acopăr aparatul cu două ziare și mă iau după ei, având cu mine doar borseta mea roșie. Mă uit la ceas. Șase și zece. Îi văd cum își lasă bagajele lângă două scaune, pun copiii acolo, tipa stă lângă ei în timp ce blondu' se uită pe monitoare. Îmi iau un espresso scurt de la automat și nu îi pierd din observație. La un moment dat, în difuzoare se aude „S-a deschis *clieck-in*-ul pentru cursa Delta Airlines spre New York, la ghișeele 22 și 23”. Blondu' devine brusc atent, îi face semn femeii să se ridice, o sărută tandru, apoi îi iau pe copii și bagajele și se duc la coada care începea să se

formeze la ghișeul 22. Îi supraveghez până ce își ridică biletele și se duc spre zona de control, după care plec.

— Mie treaba asta îmi sună a trafic de copii.

— Eu aş zice trafic de lux. Blondu' și nevastă-sa nu păreau deloc oameni cu grija zilei de mâine. Dacă reușim să dăm în vileag rețeaua, o să ajung celebru și o să împart faima și cu tine, clamă Ben ridicând paharul de whisky.

Ben se opri pentru câteva clipe, după care începu să îi arate lui Michael pozele care ilustrau perfect toată povestirea.

— Dom' profesor, îți dai seama ce articol-bombă aş putea avea? Deja mi-am făcut o schiță de titlu: „Candidată la Senat și fiică de fost consilier local – implicate în traficul cu copii”. Ar putea fi un scandal monstru. Ce chestie și cu viața asta. Visam să stau în genunchi în fața Elenei Sady și acum eu aş putea fi cel care o pune în genunchi o dată pentru totdeauna. Asta chiar că-i tare.

Michael îl privi zâmbind pe Ben. Realiza perfect că totul începuse atunci când o zărise pe Elena Sady pălmuind o fetiță în supermarket. Dacă dovezile lui Ben se confirmau și mai departe, Pitetson avea toate șansele să devină „epicentrul” unui uriaș scandal cu ramificații peste hotare. Lui Michael i se părea de-a dreptul incredibilă colaborarea lui cu Ben. Practic, un criminal și un jurnalist începeau să lucreze la demontarea unei rețele care se ocupa cu traficul de persoane.

— Mâine tre' să verific neapărat al cui e Opelu' ăsta, reluă Ben dialogul.

— E o idee bună, zise Michael un pic distrat. Poate afli și pe ce nume a fost închiriat Passatu' ăla.

Pe 1 decembrie, Ben se reîntâlnește cu Michael, de această dată la cafeneaua „Lotus” din Centru. Privirea lui emana o supradoză de bucurie. Avea exact privirea unui ziarist profesionist care a dat de cap unui subiect de primă pagină.

— Ce-i cu fața asta la tine? îl chestionă Michael. Aș putea zice că tocmai ai avut un orgasm cvadruplu.

— Ai putea spune și așa, răspunse Ben. Am din nou „marfă” bună. Prietenii mei de la Rutieră s-au mișcat bine.

— A cui e mașina?

— Stai încet, ai și tu răbdare, lasă-mă să respir... Mai ții minte vernisajul?

— Cum se poate să uit o asemenea seară?

— Ei bine, mai ții minte că atunci ți-am făcut un scurt CV al Elenei Sady?

— Da, n-am uitat.

— Ți-am zis la un moment dat că are un ONG intitulat „Un milion de suflete, un milion de inimi”...

— ...prin care donează anual peste 300.000 de dolari familiilor sărace care au mai mult de doi copii în întreținere.

— Băi, ce memorie ai, dom' Einstein!

— Mersi, mersi... Dar care-i legătura dintre mașină și ONG?

— E o legătură tare. Hai să-ți zic. Deci îi rog pe amicii de la Rutieră să îmi afle și mie pe ce nume e mașina Opel Zafira cu numărul PIT 10 CHD și ce hram poartă proprietarul. Băieții m-au sunat mai pe seară și mi-au dat informațiile cerute. Solidu' pe care l-am urmărit are 37 de ani, se numește Jonas Nelson, poreclit „Big Gun”, e de cinci ani patronul unei firme de pază și protecție și – surpriză! – a donat în mai 2008 5000 de dolari pentru ONG-ul Elenei Sady. Informația asta am găsit-o pe net. Oricum, o să mai caut date despre tip, cine știe ce mai aflu dacă scormonesc mai mult. Lucrurile încep să se lege din ce în ce mai bine, nu? Eu zic că trebuie să o urmărim cumva și pe Elena Sady, chiar dacă treaba asta e un pic mai dificilă. Apropo, își va anunța candidatura la Senat pe 10 decembrie.

— Mai sunt nouă zile până atunci.

— Da, și noi trebuie să ne mișcăm foarte repede, spuse Ben extrem de entuziast.

— Mă ofer eu voluntar să o urmăresc, se trezi vorbind Michael. În timpul ăsta tu o să cauți mai multe date despre Jonas ăla și despre ONG.

— Pervers mic! Cine n-ar vrea să o urmărească?

Din prima clipă în care îl auzise pe Ben spunând că trebuie să o urmărească pe Elena Sady, Michael simțise un impuls teribil de a efectua el operațiunea.

În după-amiaza aceleiași zile, Ben îi comunică și unde locuia Elena Sady, trimițându-i pe e-mail și câteva poze obținute de la un coleg paparazzo. Reședința familiei Sady era o vilă cu două etaje, realizată în stil colonial, aflată la liziera pădurii Treeway și înconjurată de un gard metalic.

Fără să se mai deghizeze, așa cum făcuse la cele patru crime, Michael ajunsese acolo prima oară pe 3 decembrie, la patru după-amiaza. Terminase în urmă cu o oră de refinit baia de serviciu și rezultatul îl făcea să aibă o stare de spirit cât se poate de bună. Se simțea eliberat. Orice urmă care ar fi putut avea vreo legătură cu crimele fusese aruncată la gunoi. Avea sentimentul că se absolvise singur de păcate.

La nici 40 de metri de vilă, lângă restaurantul „Monte Cristo”, era o parcare de unde putea supraveghea nestingherit tot ce se întâmplă. O văzu venind pe milionară pe la cinci și jumătate, deschizând porțile cu o telecomandă și oprind Nissan-ul Primera în fața casei lângă Land Rover-ul soțului ei, pe o alee circulară care înconjură un oval cu gazonul tuns impecabil. Nu ninsese încă, așa că iarba se mai putea bucura de lumina soarelui.

Michael așteptă în parcare până la ora 20 și nu remarcă niciun detaliu ciudat. La primul etaj fusese aprinsă lumina la un geam timp de o jumătate de oră, iar apoi tot parterul fusese luminat. Văzuse mișcare, dar nu izbutise să deslușească ceva clar dincolo de perdelele crem deschis puse la fiecare geam. Elena Sady nu mai ieși din casă în seara aceea și Michael părăsi parcare cu „tolba” goală în jurul orei 21. Vorbi la telefon cu Ben și apoi cu Eva King luă o cină frugală compusă dintr-un șnițel încălzit la microunde și o tartă cu struguri, după care se culcă.

Pe 4 decembrie, deși era sâmbătă, se trezi devreme, la puțin timp după ce razele soarelui intrară în tură. Dormise adânc pentru prima oară după multe vreme și se simțea renăscut. La asta contribuia și vremea de afară, foarte plăcută pentru un început – fie el și calendaristic – de iarnă. Unii ziceau că de vină pentru temperaturile de 12-15 grade în decembrie ar fi încălzirea globală, dar Michael nu avea asemenea temeri. Nu era deloc ahtiat după frig ploaie și ninsoare, așa că orice zi caldă în plus îl încânta. Confortul termic era o componentă esențială pentru el.

Scoase un bol portocaliu din dulapul de la bucătărie și îl umplu cu lapte și cereale, după care deschise televizorul. Pentru Michael, cu rare excepții, era o interdependență între mic dejun și programele TV.

La nouă dimineața era deja postat în parcare adiacentă restaurantului „Monte Cristo”. În curtea vilei îl

văzu pe James Sady îmbrăcat într-un costum vânătorească și punând o valiză în portbagajul Land Roverului. În scurt timp o zări și pe Elena Sady, îmbrăcată într-un pulover roșu și niște blugi bleumarin băgați într-o pereche de cizme maronii îmblănite. O văzu vorbind ceva cu soțul ei și strângându-l în brațe destul de protocolar. După câteva minute, mașina lui James Sady ieși din curte, acompaniată până la poartă doar de un Chihuahua foarte jucăuș.

Așa cum îl sfătuisese Ben Pratt, Michael își luase și el un Nikon, e drept unul mai puțin performant. După ce porțile vilei se închiseră, Michael se uită pe ecranul aparatului. Trăsese opt cadre. Plus încă patru în seara precedentă. În afară de aparatul foto, Ben îi mai făcuse rost de un ceas special de mână, ceas „tunat” de un geniu IT, și care avea încorporat un microfon de ultimă generație – capabil să bată până la patru metri cu o precizie de invidiat – precum și un micro hard-disk pe care se puteau face până la 48 de ore de înregistrări. Deși părea un ceas cât se poate de prozaic și de nebagat în seamă, dispozitivul avea două butoane, unul plasat central și menit pentru nevinovata reglare a orei, iar cel de-al doilea, pus la mai puțin de o jumătate de centimetru de primul, care putea fi folosit pentru înregistrare. Și Ben își pusese la mână același tip de ceas, extrem de util în investigațiile lui jurnalistice. Ambele dispozitive costaseră în total 1288 de dolari.

Se pregăti pentru o nouă repriză de așteptare și – ca să își mai asasineze timpul – deschise radioul și îl dădu pe Pitetson FM. Se însenină când auzi „House of Fire” a lui Alice Cooper, unul dintre hiturile lui de suflet. Până și *playlist*-ul celor de la radio era de partea lui. Ascultând versurile, se uită instinctiv la vila familiei Sady, care părea mai degrabă „House of Silence”. Nu se putu abține să nu dea din picioare ritmat. Așa făcea mereu când era singur și asculta Alice Cooper.

Așteptă cu motorul pornit și cu ambient sonor rock mai bine de două ore și jumătate până când, în sfârșit, o văzu pe Elena Sady ieșind pe ușă și având peste pulover o geacă de fâș grenă cât se poate de banală, parcă în antagonism cu statutul ei social ridicat.

O lăsa să ia un mic avans cu mașina, după care porni în urmărirea ei. Nissan-ul Primera coborî panta care ducea spre Centru, făcu stânga pe lângă Jandarmerie,

trecu de Biserica „Saint John” și ajunse după 10 minute pe Bucharest Avenue. Milionara dădea senzația că merge cu viteză de croazieră, fără să tortureze accelerația. Nu era aglomerație, așa că Michael se ținu după ea fără niciun fel de dificultate.

Când ajunse la capătul Bucharest Avenue, Elena Sady semnaliză stânga și trecu pe sub podul de cale ferată, după care o luă pe podul de lângă mall și intră pe drumul expres 203.

Michael privi fără să vrea indicatorul de benzină și apoi verifică distanța pe care o mai putea parcurge cu carburantul rămas. Mai avea 56 de kilometri de parcurs până ce rezervorul se va goli. Regretă că nu fusese prevăzător să facă plinul cu o zi înainte și tot ce putea spera era ca milionara să nu mai meargă foarte mult cu mașina.

După ce ieșiră din Bramble, Elena Sady mări viteza, iar înainte de benzinăria „Best Oil” viră stânga fără a călca frâna și intră pe drumul care ducea spre Budess. Era o porțiune cât se poate de pitorească, mărginită în prima ei parte de viță de vie pe de o parte și de alta și urmată de zeci și zeci de case cochete. Michael nici nu se mai gândea că femeia din fața lui s-ar putea să își dea seama că e urmărită. Era pur și simplu absorbit de cursă.

Drumul prin pădure se întindea pe aproximativ un kilometru și era o adevărată desfătare vizuală, inclusiv iarna, deși miile de copaci pierduseră încă o generație de frunze. Înainte de lizieră urma o curbă foarte strâmtă și Elena Sady călcă bine frâna pentru a nu ieși în decor, manevră imitată și de urmăritorul ei. Nici nu se termină bine pădurea, că Elena Sady redusese mult viteza și o luă la dreapta pe o porțiune neasfaltată și care lăsa să se vadă în capăt o vilă elegantă, vopsită într-un cărămiziu deschis. Gardul de beton era înalt de cel puțin trei metri, iar până la următoarea casă din Budess erau cel puțin 50 de metri. Michael opri mașina puțin mai în față, într-un loc de unde putea vedea vila fără probleme. Își dădu celularul pe „silent” și îl puse în torpedou pentru a nu-i fi distrasă atenția de cine știe ce apel care ar fi putut tulbura liniștea din zonă.

Se uită în porțiunea de curte care se zărea prin porțile metalice și fu cuprins de o teamă instantanee și fără vreun motiv întemeiat. Plecase în toane bune și acum trecuse subit la o stare de spirit total diferită. Simțea că

mersese un pic cam departe cu urmărirea. Nu era paranoic, însă era cât se poate de lucid și realist și bănuia că Elena Sady și-a dat seama că a avut o „codiță” pe patru roți. Un presentiment sumbru îl încerca și asta îl făcea să își simtă mâinile mai reci decât un cavou. Îi venea să calce pur și simplu accelerația la podea, să plece și să lase naibii totul. Dar picioarele păreau să-i spună că nu mai sunt în aceeași tabără cu el și pactizaseră cu mâinile împotriva lui. Parcă era lovit de o paralizie temporară fără voie. Singurătatea de la liziera pădurii nu era de natură să îl bucure. Își mută din nou ochii asupra porților și de această dată o văzu pe Elena Sady ieșind și mergând pe jos cu pași extrem de siguri și ritmați, ca un soldat care face 10 defilări pe zi. Femeia venea spre mașina lui, simțea asta, nu avea cum să se înșele, privirea îi spunea clar că nu fabulează. Cu fiecare pas în plus al ei, teama lui creștea și i se acumula în suflet. Apăsă fără să vrea butonul de înregistrare de la ceas, după care degetele refuzară să mai facă vreo mișcare suplimentară. Nu înțelegea de ce, dar era incapabil să mai facă vreun gest. Când ea ajunse la mai puțin de un metru de el, îi văzu ochii mai puternici decât un laser de ultimă generație. Ochii îl ținteau pe el, îi interziceau să facă vreo mișcare, îl vedeau în ciuda parbrizului fumuriu. Avea senzația că Elena Sady începe să îi controleze mintea și corpul.

Începu să tremure din ce în ce mai mult când o văzu că deschide portiera. Nu era în stare să schițeze nicio tentativă de opunere. Auzi ca prin vis ordinul ei scurt:

— Dă-te jos din mașină și urmează-mă.

Se ridică mecanic de pe scaun și se supuse comenzii verbale, ca și cum ar fi intrat într-o ședință de hipnoză intensivă în aer liber. Membrele lui superioare și inferioare își schimbaseră stăpânul. Se luă după Elena Sady ca un sclav ascultător a cărui minte a fost resetată. Era prizonierul propriului trup. Asculta doar de ea, se uita doar la ea. Porțile se deschiseră cu un scârțâit demn de o casă cu fantome, iar Elena Sady îl lăsă să intre primul.

Curtea nu ieșea în evidență cu nimic pompos sau excentric. Era un spațiu aproape auster, cu pietriș pe jos, câteva pâlcuri de verdeață ofilită, un mic foișor în stânga și un leagăn în dreapta. În schimb, culoarea vilei tonifia și era în contrast cât se poate de vizibil față de curte. Ca să ajungi la ușă trebuia să urci trei trepte din lemn. De îndată ce Michael ajunse în fața treptelor, ușa se deschise și în

prag apăru un bărbat foarte bine clădit, îmbrăcat la costum și purtând o cămașă albă. Bărbatul se dădu la o parte și le făcu loc celor doi. Din holul lung de aproximativ patru metri și lat de doi intrară într-un living generos, care avea pe peretele din față și pe cel din dreapta mai multe trofee de cerbi și urși, precum și câteva poze cu grupuri de vânători. Michael încercă să se dezmeticească, însă încă simțea că e sub controlul vizual și mental al Elenei Sady. Aceasta îi spuse să se așeze pe colțarul maroniu din colț, aflat lângă scara interioară care ducea la etaj. Bărbatul în costum îi încătușă apoi mâinile lui Michael fără ca acesta să opună nici cea mai mică rezistență, iar Elena Sady se așeză lângă el, luă o telecomandă și deschise LCD-ul de pe peretele opus și DVD player-ul care se afla sub el. De abia în acel moment Michael simți cum Elena Sady își reduce intensitatea privirii, iar el iese din hipnoza care durase în jur de 10 minute. Nu îi dispăruse teama în totalitate, însă ea era acum combinată cu o doză de curaj și cu o alta de revoltă.

— Uită-te la televizor, îi indică Elena Sady înainte ca el să apuce să rostească vreun cuvânt.

Michael ridică privirea fără prea mult entuziasm și se uită spre ecran. După câteva secunde, simți cum îl ia cu amețeli și cum mâinile încep să-i tremure necontrolat, iar pulsul inimii îi crește subit. Ochii lui priveau șocați ecranul pe care se derulau imagini cu... el deghizat în timp ce plasa otrava pe pantofii ciclam. Dovada primei crime fusese filmată extrem de profesionist. Avea senzația că o va lua complet razna dacă se va mai uita mult la televizor. Încercă să se ridice și să se repeadă asupra Elenei Sady așa încătușat cum era, dar două mâini extrem de puternice îi fură puse ca două haltere pe umeri și îl calmară. Bărbatul în costum era în spatele lui și avea o foiță cu adevărat impresionantă. Din fericire, nu îi încătușaseră și buzele, așa că putea vorbi.

— Cine naiba ești? Nu înțeleg ce naiba se întâmplă. Cine ești de fapt? Ai cumva pile la Dumnezeu și l-ai pus să filmeze pentru tine sau ce? i se adresă Elenei Sady pe un ton deloc politicos.

Spre marea sa surprindere, aceasta nu îi replică la fel, ba chiar îl mângâie tandru pe păr, după care îi spuse:

— Doream să știu dacă îmi moștenești genele. Nu m-ai dezamăgit. Felicitări pentru cele patru crime, fiule.

Michael își holbă ochii cu o expresie îngrozită și rămase ținut locului. Milionara îi spunea „fiule” și știa de cele patru crime ale sale. Avu senzația că e actor fără voie într-un film paranormal în cel mai înalt grad. Privirea lui oripilată cerea explicații suplimentare. Nu putea crede ceea ce tocmai auzise. Părinții lui erau Alan și Anne Cromwell, știa prea bine asta, totul era scris atât în certificatul de naștere, cât și în cartea de identitate și în pașaport. Nu putea fi cu puțință altfel.

— Ce... ce... ce tot zici... acc... acolo? Nu... nu... ești mama mea. Eeee... ești... nebună. Mma... mmama mea este... Anne Cromwell, izbuti să îngaime cu vocea tremurându-i în ultimul hal.

— Ai dreptate. Nu sunt mama ta. Nu sunt mama ta din acte. Sunt mama ta biologică, iar un simplu test ADN poate demonstra asta fără nici cea mai mică urmă de îndoială. Ești fiul meu, dragă Michael.

Glasul Elenei Sady era un melanj incredibil de tandrețe și cinism, iar lui Michael i se părea că intrase într-o tornadă din care nu mai poate ieși. Încercă să se opună din nou verbal:

— Nn... nnu... nu... nu ești mama mea. Nu... nu... ai cum. E... imposibil. Eee.. ești... o... o... mincinoasă care... care... vv... vrea să-mi facă rău.

— Vrei dovezi? Imediat ți le arăt, fiule, se uită la el cu o privire drăgăstoasă Elena Sady, iar după aceea luă un dosar aflat pe o măsuță din sticlă lângă colțar.

Scoase de acolo o hârtie îngălbenită de vreme pe care scria de mână „CONTRACT DE CONFIDENȚIALITATE”. Actul era datat 24 decembrie 1970, adică la două zile după ce se născuse el. Elena Sady îi spuse bărbatului în costum să îl țină de umeri, în timp ce ea îi puse actul în față ca să îl citească. Michael făcu eforturi mari ca să se liniștească. Inteligența lui nativă îi spunea că se află în fața unei dezvăluiri uimitoare. Își mută privirea în tavan, însă în secunda următoare bărbatul din spate îi mută capul cu fața spre document. Era obligat să citească, în caz că ar fi refuzat ar fi putut fi convins prin forță să lectureze actul. Nu avea altă opțiune.

Încă de la primul rând recunoscuse scrisul elegant al tatălui său, Alan Cromwell. Iar ceea ce citi îl impresionează mai mult decât orice altceva din viața lui de până atunci:

CONTRACT DE CONFIDENȚIALITATE

Încheiat astăzi 24 decembrie 1970

Prin prezentul contract noi, ALAN și ANNE CROMWELL declarăm că de la această dată MICHAEL PERRY, născut pe 22 decembrie 1970 de către ELENA PERRY, este băiatul nostru și va purta numele MICHAEL CROMWELL în toate actele ce vor fi încheiate de acum înainte.

Tot prin prezentul contract, ne angajăm să nu îi dezvăluim niciodată identitatea adevăratei mame, în caz contrar urmând a îi plăti ELENEI PERRY drept daune morale suma de 2 (două) milioane de dolari.

Părțile au convenit de asemenea ca nici ELENA PERRY să nu își mai vadă de acum înainte fiul sau să ia legătura cu el direct sau prin intermediari. În caz că nu va respecta această clauză, ELENA PERRY va fi obligată la plata unor daune în cuantum de 2 (două) milioane de dolari.

De acord,

ALAN ANNE ELENA
CROMWELL CROMWELL PERRY

Se abținu cu mari eforturi să nu își piardă câteva lacrimi pe obraji. Furia, uluirea și tristețea duceau o bătaie teribilă în interiorul lui. Se uită mut preț de câteva minute la documentul din fața lui, pe care Elena Sady continua să îl țină drept, parcă pentru a i se întipări în memorie pentru totdeauna.

— De ce m-ai dat? De ce? întrebă, sătul de liniștea apăsătoare care nu făcea decât să îi crească și mai mult agitația.

— Te-am dat pentru că doream un viitor bun pentru tine, pentru că doream un viitor bun pentru mine, auzi vocea impasibilă a femeii de lângă el.

— Cine e tatăl meu?

— Tatăl tău a fost un om important care s-a stins în 1998. Sinceră să fiu, nu am vărsat nicio lacrimă la moartea lui. Nu merita. Era un bărbat dur și violent în intimitate, care făcea sex precum un robot. Divorțul de el a fost o realizare pentru mine, o eliberare. Poate singurul lui merit e că datorită lui am învățat să fiu o luptătoare.

— Perry e... e numele de familie al lui?

— Da. E numele de familie al primului meu soț – Bryan Perry – de care m-am despărțit cu șase luni și două săptămâni înainte să te naști tu. Am fost cea de-a doua nevastă din viața lui. Mai avusese înainte o căsătorie

care ținuse opt ani. Nu l-a interesat nicio secundă soarta ta, de ce să-ți ascund asta, am fost căsătorită cu el doar un an și două luni. Deși era un om bogat, avea suflet de șacal și de avar. Înainte de căsătorie m-a pus să semnez un precontract nupțial prin care declaram că nu voi pretinde niciun cent de la el în eventualitatea unui divorț. Bryan Perry a fost o canalie în viața privată, deși în public părea un om de nota 10. I-am păstrat numele până m-am recăsătorit în martie 1972, cu James Sady. E un soț perfect, face întotdeauna ce îi spun. Să știi că ai avut o contribuție importantă la cariera mea, îi spuse Elena Sady zâmbind ușor și atingându-i mâinile încătușate.

— Ce tot spui acolo?

— Am luat pe tine 30.000 de dolari, ai fost un copil scump și la propriu și la figurat, veni răspunsul ei sec și acid, lăsându-l din nou pe Michael perplex. Familia Cromwell nu putea avea copii și, când au venit la maternitate să caute unul, le-a plăcut enorm de tine. Au acceptat suma cerută de mine fără să clipească.

Ca într-o străfulgerare, gândurile îi fugiră la grădinița „Kinder's Joys”. Trafic de copii. Ea era în spatele întregii afaceri cu trafic de copii. Simți că îl ia cu dureri de cap. Nu știa cât timp va mai putea îndura toată această tortură verbală, toate aceste dezvăluiri legate de viața lui.

— M-ai vândut fără nicio remușcare? Ce mamă poți să fii?

— Nu ai dreptul să îmi reproșezi nimic, fiule. Am fost o mamă altruistă. Multe mame își lasă copiii la gunoi, altele îi chinuie, îi bat sau le dau mâncare cu țârâita. Dacă nu te-aș fi vândut, am fi murit amândoi de foame. Tu ai ajuns într-o familie bogată și nu ți-a lipsit niciodată nimic. Iar eu, cu banii încasați pe tine, am început o afacere cu mobilă alături de Sady. Apoi am început să ne extindem încet-încet și în alte domenii.

— Cum ar fi cel al adopțiilor ilegale. Știu de grădinița ta, știu că e ceva necurat acolo.

— Poate că știi, dar nu poți dovedi nimic. Grădinița nu e pe numele meu. În doar câteva ore pot aduce acolo un „stoc” de copii cu acte perfect legale, cu părinți și tot tacâmul. Sunt protejată mai bine decât ți-ai putea închipui tu vreodată. Și chiar ți-ai trăda mama pentru ca apoi să afle lumea că ești un criminal în serie? Chiar crezi că ai putea scăpa?

— De ce și copii când ai atâtea afaceri profitabile? Chiar nu ai nici măcar un pic de suflet?

— Am suflet, am inimă prin faptul că ajut familiile sărmăne. Știi tu câte familii nu își pot permite să-și crească ploverii în țara asta? Îți zic eu. Zeci de mii. Asta chiar că e afacere profitabilă. Eu le plătesc între 1000 și 5000 de dolari per copil, în funcție de aspectul fizic, iar apoi oamenii mei se ocupă de copiii cumpărați timp de două-trei săptămâni, înainte de a fi dați spre adopție. Noi îi cizelăm, îi modelăm, ne ocupăm de acte „legale” și apoi îi revindem cu sume cuprinse între 25.000 și 100.000 de dolari. Adopțiile astea nu vor seca niciodată. Gândește-te și tu, din trei-patru copii vânduți îmi pot face lejer încă o vilă cu James. Însă nu îmi place să îmi afișez în exces opulența. Țin la imaginea mea. Oricum, banii încasați din acest „domeniu” sunt la loc sigur, în Elveția. Păcat că tu și amicul tău v-ați băgat nasul unde nu trebuie. De ce a trebuit să faci asta? De ce ai început să mă urmărești?

— Mai ții minte scena de la supermarket? Violența ta față de fetiță m-a revoltat.

— Stai ușor, nu o da în hiperbole. Nu confunda violența cu disciplina. Nepoții nu trebuie lăsați să și-o ia în cap. Ca și copiii, de altfel.

— De când mă urmărești?

— De când ai terminat facultatea. Am pus oameni să te filmeze și să te supravegheze din umbră. Mă interesa viitorul tău, evoluția ta. Iar când mi s-a comunicat că ai început să comiți crime foarte ingenioase cu pantofi uzați, m-am bucurat mult. Îți moștenești părinții, fiule.

— Ce vrei să spui? Nu înțeleg, o privi Michael cu un aer de om căruia i-au căzut mai multe stânci pe cap.

De abia acum afla că de când terminase facultatea viața lui fusese un *reality-show* cu circuit închis despre care el nu avusese nici cel mai mic habar. Iar cea care producea *show-ul* era chiar mama lui.

— Când aveam opt ani, am sucit gâtul unei găște și am aruncat doi pisoi într-un butoi plin cu var. Îmi făcea o plăcere teribilă să chinui animalele, să leucid. Mai târziu, am descoperit cât de plăcut e să chinui și oamenii. Știi ce e culmea? Și mie îmi plac pantofii uzați, am mai multe perechi. Cât despre tatăl tău, el a fost descendent al unui anume Robert Zbansko, un criminal în serie care a murit

la începutul secolului XX. După cum se vede, aşchia nu sare departe de trunchi.

— Eşti un demon cu chip de femeie, eşti un monstru! izbucni Michael.

— Recunosc că nu sunt un înger, dar nici demon nu sunt. Să ştii că oamenii cărora le-am făcut bine sunt de o mie de ori mai mulţi decât cei pe care i-am chinuit. Nu uita că donez anual peste 300.000 de dolari familiilor sărace, nu uita că sponsorizez artişti. Nu sunt înger, dar am o imagine de înger, iar această imagine se ţine cu cheltuială. Eşti naiv dacă tu mai crezi că în lumea asta mai merită să fii înger. Uită-te la tine. Crezi că mai ai vreo şansă să fii înger vreodată? Ai omorât patru femei cu sânge rece, aşa că să îţi iei adio de la Rai. Ştii unde e Raiul? Pe Pământ, nu dincolo de nori. Raiul ţi-l poţi face aici, te poţi bucura de Rai cât eşti pe pământ, nu sub pământ. Banii sunt cheia Raiului terestru, fiule. Banii sunt cheia puterii. Iar adopţiile astea ilegale contribuie la cheia Raiului meu. Da, voi candida la Senat, pentru că vreau şi mai multă putere. Se poate şi mai mult, şi mai sus, cu orice preţ. Scrupulele şi cinstea sunt pentru naivi. Şi mai ştii ceva? Când eram mică, mă spălam şi iarna şi vara la cişmeaua din curte, ca şi mama mea. Mi-am depăşit condiţia prin muncă, prin mintea mea. Acum, dimineaţa mă spăl la o chiuvetă care face peste 1000 de dolari.

Toată această tiradă îi repugna lui Michael. Era deja obosit, îşi dorea ca totul să se termine cât mai repede, indiferent de mijloace.

— Şi ce ai de gând să faci cu mine?

Elena Sady începu să râdă în hohote la auzul întrebării, ca şi cum Michael i-ar fi spus bancul secolului:

— Ce am de gând să fac cu tine? Ştii că Nero a omorât-o pe Agrippina. Acum s-ar putea să fie invers şi Agrippina să îşi ucidă fiul. Tu ce ai vrea să fac cu tine? Să te eliberez şi să îţi spun să te duci şi să te bucuri de viaţă cu iubita ta? Dacă nu ai fi scormonit cu ziaristul ăla pe unde nu trebuie, te-aş fi lăsat în pace. Însă ai intrat pe un teritoriu al naibii de minat şi s-ar putea să sari în aer cu tot cu partenerul tău de investigaţii. O să-ţi arăt totuşi că sunt o mamă flexibilă şi o să îţi dau o alternativă.

— Care ar fi aceea?

— Să îmi faci un favor.

— La câţi bani şi câte relaţii ai, mai ai nevoie de favoruri? Ce favor poate să îţi facă un profesor de istorie?

Sunt un om insignifiant, un om care a fost vândut pe 30.000 de dolari după naștere.

— Mă moștenești și la ironii... Profesorul ăsta de istorie este fiul meu și e prima oară când îi cer ceva.

— E și prima oară când aflu că îmi ești mamă, fie ea și denaturată, fie ea și cu suflet de oțel.

— M-aș bucura dacă ai închide robinetul cu jigniri. Favorul ăsta pe care ți-l cer e ceva special și sper să nu mă refuzi.

— Să auzim despre ce e vorba, răspunse Michael scârbit.

— Ce-ai zice de o a cincea crimă, tot prin otrăvire?

— Nu mai vreau să ucid, vreau o viață normală, fără crime sau alte fapte reprobabile.

— Ești cinic, fiule. Ai omorât patru persoane și crezi că dacă te oprești acum te mântuiești? Nu cred că ți-a dispărut gena de asasin așa, peste noapte. O crimă și atât. Ori omori ori vei fi ucis.

— Și cine ai dori să fie victima? Ai vreo preferință anume sau vrei tot ceva aleatoriu? fu curios Michael.

— Victima a fost deja aleasă, nu mai trebuie să îți bați capul. Mai rămâne ca tu să o lichidezi într-un mod elegant, ca un adevărat fiu al meu ce ești. Cel care trebuie să moară este un anume Benjamin Pratt, parcă e ziarist sau cam așa ceva. Bănuiesc că ai auzit de el, nu? Mi se pare că scrie la o foaie locală, „Pitetson Daily News”. E un băiat care a supărat-o pe mama ta și, la 62 de ani, supărările nu îmi cad bine. Trebuie eliminate din fașă.

Ochii lui Michael scăpărară scânteii. Nu își putea ucide partenerul de investigații, nu putea lichida un prieten bun. Ceea ce îi cerea mama lui i se părea cu neputință. Elena Sady întrecuse toate limitele cinismului și sadismului. Nu avea cum să facă asta. Nici măcar nu își putea imagina cum ar fi să îl omoare pe Ben. I se părea o utopie.

— Să știi că fapta ta va fi și recompensată, plusă milionara. Două milioane de dolari și o reședință în insulele Seychelles, unde vei putea sta cu iubita ta până la adânci bătrâneți, cu condiția să nu mai pui niciodată piciorul nici în Pitetson și nici în țară. Dacă te vei întoarce, în cel mult o oră de la ieșirea din aeroport vei primi un glonț în cap și vei lăsa o mamă îndurerată, gesticulă teatral Elena Sady, cu un rictus ironic ce îl făcu pe Michael să se înfioare.

— Nu fac asta și gata! Ceea ce îmi ceri e de-a dreptul nebunie curată!

— Nu cred că vrei să mori așa de tânăr, fără să apuci să îți trăiești iubirea cu partenera ta. Acum ești fără îndoială foarte tulburat după tot ce-ai aflat și tocmai de aceea nu te grăbesc. Ai șase zile de reflectat în această vilă, după care aștept să îmi comunici ce alegi: moartea ta sau a jurnalistului, o viață lungă și cu mulți bani în cont sau o viață tăiată la 40 de ani. Știu că ești un bărbat inteligent și că ți-e dragă viața. Mai gândește-te. Nu primești o asemenea ofertă în fiecare zi.

Michael era bulversat în cel mai înalt grad. Replicile cinice ale mamei lui îl loviseră în valuri. Nu mai era în stare să spună ceva. Viața i se dăduse din nou peste cap și de data asta avea de făcut o alegere radicală. Chipul sever al Elenei Sady îi indica în mod cât se poate de evident că nu are alternativă. Viața lui și a lui Ben Pratt erau în joc. Unul dintre ei trebuia să dispară.

— Să știi că vei fi tratat bine în această vilă. Ți se vor scoate și cătușele, vei avea camera ta, trei mese pe zi și acces la televizor. Ai meniu *all-inclusive*, așa cum se cade pentru un fiu al Elenei Sady. Singurul inconvenient e că nu îți vei putea părăsi camera timp de șase zile. Dar nu cred că asta e o problemă pentru tine.

Michael fu apoi dus la etaj, într-o cameră cu pereți gălbui, grilaj solid la geam și cu ușă masivă la intrare. Un pat matrimonial, un LCD, o măsuță, un scaun și o baie mai strâmtă urmau să îi fie companioni pentru următoarele șase zile. Într-un colț, o cameră video supraveghea totul. Un alt *reality-show*, de această dată cu un singur actor.

Realiză într-un târziu că a uitat să apese butonul de înregistrare al ceasului de la mână. Îi era de ajuns pentru două vieți ceea ce auzise și văzuse.

CAPITOLUL VIII

— **D**acă mai supraveghem mult casa asta, o să ne îngrășăm ca porcii înainte de Crăciun, râse inspectorul James Barney, luând încă o bucată de crispy strips din punga de hârtie care stătea între el și Steven Barcelo.

— Măcar să ne îngrășăm noi și să îl... „umflăm” pe asasin, rosti Steven cu subînțeleș.

Ușor nebărbieriți și cu niște fețe de oameni care nu au mai prins de mult timp un pui zdravăn de somn, Steven și James supravegheau casa cu acoperiș verde de pe Old Factory Street, acolo unde, la începutul lunii noiembrie, fuseseră găsite mașina Suzuki Swift și arbaleta Excalibur Ibex. Deși trecuse o lună și o zi de atunci, iar casa era supravegheată 24 de ore din 24 pe două schimburi, asasinul nu apăruse pe acolo. Nu apăruse nici măcar vreo altă persoană. Doar câteva pisici mai veneau ocazional prin curte pentru câte o ședere de scurtă durată alături de vreun motan *homeless* ca și ele. Casa și garajul erau parcă încremenite în timp. Iar crima din 20 noiembrie, cu femeia găsită moartă într-un depozit abandonat în cartierul Prundwood, cu o tăietură în formă de yală pe burtă și o cheie pe care era inscripționată cifra 5, îi încurcase din nou. Era prima victimă care nu murea otrăvită, iar anchetatorii nu mai știau care dintre cei doi ucigași în serie acționase.

Steven și James erau în tură de la opt seara până la opt dimineața, așa că ritmul zilnic de viață li se dăduse complet peste cap. În timpul zilei nu izbuteau să doarmă mai mult de cinci-șase ore, iar după ce se trezeau, buimaci, se apucau din nou de caz.

Obținuseră informații și despre proprietarul casei cu acoperiș verde de la numărul 11. Locuința aparținuse unei femei pe nume Elisabeth Risley care se prăpădise pe 10 septembrie. Femeia avea o singură fată — Julia Robertson — care se stabilise în San Francisco, iar în evidențele Oficiului de Cadastru și ale Primăriei din Pitetson decedata apărea în continuare ca proprietar. Pe 24 noiembrie reușiseră să stea de vorbă la telefon cu Julia Robertson. Aceasta le-a spus polițiștilor că, după moartea mamei, a scos casa la închiriat prin anunțuri în ziarele

locale și că, după numai trei zile, fusese contactată de un anume Anthony Fraser care fusese de acord cu chiria cerută – 200 de dolari pe lună – fără să se tocmească și în plus plătiase în avans pe șase luni. Anthony Fraser. Aceeași persoană care cumpărase și autoturismul Suzuki Swift și arbaleta Excalibur Ibex. Iar descrierea lui corespundea cu cea făcută de George „Ciocan”, cel care îi vânduse mașina: părul șaten, ochelari de soare, o șapcă închisă la culoare, puțin șchiop și cu o mustață ciudată.

Merseseră din nou la casa din Budess unde apărea ca având domiciliul Anthony Fraser. Îl găsiseră pe acesta acasă, îl luaseră la Poliție pentru un interogatoriu, fusese pus față în față cu George „Ciocan” pentru identificare, însă acesta le spusese, după o scurtă analiză, că nu este omul pe care îl caută. Omul căruia îi vânduse mașina și arbaleta semăna cu bărbatul din fața lui, însă era mai înalt cu un cap, avea brațele mult mai groase și urechile mult mai mici. În plus, toate alibiurile lui Anthony Fraser din Budess aveau acoperire. Steven fusese nevoit să îi ceară scuze omului și să îl lase să plece. La final, pe un ton supărat, Anthony Fraser din Budess le oferise o informație importantă: la sfârșitul lunii iulie îi fusese furat portofelul în care avea 140 de dolari și actele. Cineva îi găsise cartea de identitate, cardul de credit și permisul de conducere aruncate într-o stație de autobuz și i le dăduse cu patru zile înainte să plece în Noua Zeelandă. Era un detaliu demn de reținut și care îl făcuse pe Steven să ajungă la concluzia că singura variantă care rămânea în picioare era aceea a unui furt de identitate. De la începutul anului, în Pitetson și în țară fuseseră prinși șase infractori cu buletine false, însă polițiștii nu reușiseră să dea de urma rețelei de falsificatori.

Steven și James obținuseră destule date utile, însă nici așa nu reușiseră să dea de urma falsului Anthony Fraser, despre care mai aflaseră și că dăduse comandă de cucută pe internet folosind un card clonat după cel al tizului real. Comanda fusese făcută de la un *internet cafe*, iar livrarea fusese efectuată chiar la casa de pe Old Factory Street.

Li se luase de Old Factory Street. Era 6 decembrie și nu mai era mult până la miezul nopții, iar zăpada care începuse să cadă cu multă generozitate din cer le sporea dorul de a fi lângă parteneri, sub o plapumă călduroasă și la o temperatură ambientală cât se poate de confortabilă.

James mai luă o gură din cafeaua pusă în suportul de lângă schimbătorul de viteze și îl întrebă pe Steven:

— Ia zi Stevie, când te văd recăsătorit? Jennifer mi se pare o tipă potrivită pentru tine.

— Nici n-am terminat bine divorțul de Liz și tu vrei să mă vezi din nou om însurat? Parcă ai fi maică-mea, zâmbi Steven. Nu mai sunt un puști de 20 de ani.

— Tu ești divorțat, ea e divorțată, nu aveți copii, deci nu e niciun impediment.

— Nu mai vreau să mă grăbesc. Nici n-am împlinit încă două luni de când suntem împreună. Jennifer îmi place al naibii de mult, e o femeie completă. Nici nu mai contează că e cu doi ani mai mare ca mine.

— E mai *cool* acum să fie femeia mai mare decât bărbatul. Mie mi se pare chiar incitant rău. Dintotdeauna am avut un cult pentru femeile experimentate...

— ...și te-ai însurat cu una mai mică cu cinci ani decât tine, râse Steven.

— Așa a fost să fie, până la urmă nu a mai contat vârsta, a contat femeia. Nu mă pot plânge de doamna Barney, însă câteodată mai visez și eu că sunt în brațe cu femeii din alea experimentate. Bine măcar că nu mi s-au ramolit visele...

— Jennifer e cel mai frumos vis devenit realitate. E o minune palpabilă, rosti Steven teleportat parcă pe aripile iubirii.

— Domnu' Cupidon, ia să-mi ții și mie niște cursuri din astea de declarații de dragoste după ce terminăm cu cazul ăsta, că tare le mai ai cu cuvintele. Eu nu i-am mai zis ceva romantic rău lu' nevastă-mea cam de mulțisor, vorbi James cu gura plină. Încă o bucată de *crispy strips* se pregătea să călătorească până în stomacul lui.

— Poate că de Crăciun o să-i ofer și un inel de logodnă, cine știe, continuă Steven în aceeași tonalitate sentimentală, inspirat poate și de acordurile din „Jingle Bell Rock” ce începeau să se audă la radioul dat aproape în surdina.

Avea dificultăți în a le impune pleoapelor să nu cadă peste ochi, iar căldura din mașină era o invitație cât se poate de ispititoare pentru un somn dens. După un sfert de oră, James ațipi cu mâinile pe burtă. Nu era prima oară când adormea în timpul supravegherii, însă Steven îl lăsa așa vreo jumătate de oră, după care îl trezea de fiecare dată cu câteva atingeri ușoare pe umăr.

Ninsoarea nu avea nici cel mai mic chef să ia o pauză, iar din Golful său argintiu, casa supravegheată și cu acoperișul plin de omăt îi părea lui Steven desprinsă din basmele lui Andersen. Totul era alb, dispăruse orice dovadă de patină a timpului, zăpada îi făcuse o operație estetică temporară casei bătrânești.

Pe la unu noaptea, Steven văzu un taxi oprind la vreo 10-15 metri de casa supravegheată. Îl trezi în grabă pe James, luă un binoclu de pe bancheta din spate și se uită să vadă cine coboară din mașină și în ce direcție o ia. Văzu un bărbat cu mustață și ochelari, cu o căciulă albastră bine trasă pe cap și purtând o geacă bleumarin închis din fâș. Era chiar el, falsul Anthony Fraser, sau doar o alarmă falsă? Nu puteau să își dea seama pentru moment.

Bărbatul în geacă bleumarin lăsă taxiul să plece, după care pașii lui începură să strice covorul lung, alb și imaculat de zăpadă de pe carosabilul Old Factory Street. Scârțâitul zăpezii călcate ferm de bocancii lui era singurul zgomot care tulbura liniștea nopții.

Steven își duse din reflex mâna spre pistol când îl văzu pe bărbat îndreptându-se ferm spre casa de la numărul 11. Acesta dădu zăpada jos de pe poartă cu câteva gesturi largi, după care scoase o cheie din buzunarul stâng al gecii. Ridică puțin poarta pentru a o putea deschide, iar apoi intră în curte. Deși Golful argintiu era parcat la aproximativ 30 de metri de casă, distanța i se păru în acel moment lui Steven mai lungă decât Ecuatorul. Erau la un pas de a-l prinde în sfârșit pe asasin. Steven începu să tragă cadru după cadru, precum un fotograf înveterat.

Îl văzură pe bărbat cum dă jos prelata de pe mașină, după care deschide porțile de acces cu oarecare dificultate. Bărbatul nu plecă însă din prima. Atât Steven, cât și James îl văzură aplecându-se în spatele și apoi în fața mașinii și meșterind parcă ceva. După nici cinci minute, bărbatul scoase mașina în fața curții, închise porțile extrem de calm și se sui la volan. Steven fu aproape să scoată o exclamație când văzu că numărul de înmatriculare al mașinii nu era PIT 29 RSX, așa cum se aștepta, ci PIT 85 SGR.

— A schimbat plăcuțele, îi spuse încet lui James.

Autoturismul Suzuki Swift de culoare neagră trecu chiar prin fața parcarii unde se aflau ei. În scurt timp, la

vreo 20 de metri în spatele lui apăru și Golful argintiu condus de Steven. Cele două mașini nu aveau mai mult de 50 km/h, zăpada așternută pe carosabil nepermițând viteze excesive.

După nici 500 de metri, Steven văzu autoturismul din față cum virează brusc la stânga și se îndreaptă spre Gas Street, artera care mergea paralel cu râul Argess pe o porțiune de vreo doi kilometri.

— Ce facem? Nu ne anunțăm colegii prin stație să pună baraje? Nu ne băgăm în fața lui? se miră nerăbdător James, după care mușcă dintr-un baton de Bounty.

— Nu încă, zise Steven fără să își întoarcă privirea. *Feeling*-ul meu îmi spune că vrea să omoare din nou în noaptea asta.

— Cine naiba mai e nebun să se plimbe la unu noaptea pe jos pe o asemenea vreme?

— Nu se știe niciodată. Am o teorie personală conform căreia și la cele mai târzii ore din noapte există cel puțin o stradă pe care e cel puțin un om.

— Mai bine l-am lua acum direct. Nu avem cum să...

James nu reuși să își termine fraza și aproape se înecă cu bucățița de ciocolată pe care încă nu o mestecase. Mașina din față mărise brusc viteza și la fel făcu și Steven, călcând accelerația cu hotărâre.

— S-a prins că e urmărit, spuse Steven. Nu știu ce șanse crede că mai are, la viteză îl facem lejer. O să mențin același ritm cu el, să văd ce are de gând.

După ce ajunseră lângă parc, mașina din fața lor patină teribil, se răsuci de două ori și rămase în mijlocul drumului. Steven opri autoturismul la vreo 15 metri de Suzuki și scoase pistolul. Și colegul său își scoase arma din toc. Erau pregătiți.

Timp de un minut nu se întâmplă nimic. Niciuna dintre cele două părți nu făcu vreo mișcare. La un moment dat, Steven văzu geamul dinspre partea șoferului cum se coboară și cum bărbatul îndreaptă un pistol spre ei. Se aplecă într-o fracțiune de secundă alături de James.

Steven auzi două împușcături, însă spre mirarea sa niciuna dintre ele nu atinse parbrizul. Țintele nu fuseseră ei, ci cele două roți din față. Se ridicară amândoi și îl văzură pe bărbat cum încerca să repornească mașina. Steven ceru prin stație întăriri la intersecția cu podul de lângă mall, după care deschise geamul și ținti și el

cauciucurile vehiculului care stătea de-a curmezișul drumului. Nu rată nici el, astfel că acum ambele autoturisme erau în imposibilitatea de a demara.

În secunda următoare îl văzu pe bărbatul din Suzuki fugind înspre Bazinul Olimpic cu arma în mână. Lăsa și el Golful în mijlocul drumului și se avântă împreună cu James după fugar. Bărbatul o luă pe lângă Bazinul Olimpic, trecu în viteză printre mai multe gherete abandonate și se îndreptă spre promenada de pe malul râului. Steven îl somă să se oprească, însă avertismentul lui rămase fără răspuns. Odată ajuns pe promenadă, bărbatul sări peste dig și se făcu nevăzut.

— O să ajungă pe limba aia de pământ unde mai pasc caii vara, îi zise Steven lui James.

Se suiră amândoi pe dig și apoi se lăsară să alunece pe plăcile de beton care formau un fel de tobogan până la limba de pământ care mergea și dincolo de pod. Nici nu apucară să se ridice bine, că bărbatul se întoarse brusc și trase în direcția lor. Îl văzu imediat pe colegul său căzând în genunchi și scăpând pistolul în zăpadă. Un glonț îl nimerise în piciorul stâng și îl făcu să se schimonosească de durere.

Steven ochi de pe loc și trase spre bărbat, dar nu nimeri. Încercă să sune la Ambulanță, însă acolo suna ocupat.

— Prinde-l pe ăla, du-te după el, nu-s rănit grav! Rezolvă cazul, meriți asta! îi strigă James.

Nu era momentul pentru sentimente, timpi morți și secunde suplimentare pierdute. Avansul bărbatului mai crescuse cu câțiva metri după ce trăsese asupra lui James. Steven își mai privi o dată colegul rănit și se repezi spre bărbatul în geacă bleumarin. Îl văzu apropiindu-se de ceva ce părea a fi un foc făcut sub pod. Pe măsură ce se apropia, Steven observă că în jurul focului erau mai multe persoane, probabil aurolaci. Se apropie mai mult, însă după câțiva pași se opri. Fugarul luă cu forța o fată și îi puse pistolul la gât, după care strigă:

— Niciun pas în plus! Aruncă arma!

Steven rămase nemișcat câteva clipe fără să dea drumul la pistol, după care se uită înspre pod. Mai multe sirene se auzeau din ce în ce mai clar. Asta îi distrase atenția ucigașului, iar în secunda următoare Steven văzu cum un aurolac îl izbește pe fugar drept în cap cu un par. Bărbatul căzu cât era de lung iar ostatica se eliberă de

îndată din strânsoare. Steven îl recunoscuse pe „Mână Subțire” stând ferm cu bucata de lemn în mână și pregătit de o nouă lovitură.

Richard Vagsin se trezi înainte de răsăritul soarelui. Capul îl durea teribil și nu izbutea să își dea seama de ce. Încă era năucit și conexiunile cerebrale nu îi funcționau la capacitate maximă. Se ridică cu dificultate și văzu gratiile. Fața lui nu se schimbă, dar buzele îi păliră precum cele ale unei persoane care tocmai a primit o lovitură puternică și neașteptată și care, în primele momente, nu realizează ce s-a întâmplat. Închise ochii și apoi îi redeschise, sperând ca ceea ce văzuse să nu fi fost decât rodul imaginației lui. Dar gratiile nu dispăruseră de la ușă, stăteau acolo nemișcate și reci. Dincolo de ele văzu o masă la care se aflau doi polițiști. Nu avea halucinații, totul era cât se poate de real, însă din păcate pentru el nu era o realitate care să-l bucure. Duse mâna instinctiv sub nas, iar apoi o mută pe cap, cu un gest demn de un mim. Mustața falsă și peruca îi fuseseră luate, ca și ochelarii, de altfel. Rămăsese fără „costumație” facială. Își aminti perfect toată nebunia din noaptea precedentă, urmărirea, împușcăturile, fuga pe dig lovitura primită în cap... Greșise. Mai dorise să lovească încă o dată. Nesăbuința, precum și o neașteptată superficialitate îl costaseră foarte mult. Fusesse prins. Era în arest preventiv.

Interogatoriul începu la ora zece fără un sfert și fu condus de către Steven Barcelo. Era extrem de obosit, însă faptul că îl descoperise pe unul dintre criminali îi dădea o energie nebănuită. Unul dintre colegii săi îl recunoscuse pe asasin ca fiind psihologul Richard Vagsin. Steven fusese uimit să descopere că Richard Vagsin era o persoană cât se poate de respectabilă și de apreciată în societate, fără nici cea mai mică „bubă” care să-i fi întinat vreodată drumurile personale și profesionale. Psihologul nu avea nici măcar un „simptom” de asasin în serie. Căutaseră apoi la Evidența Populației și văzuseră fotografia sa din cartea de identitate. Una și aceeași persoană. Asupra sa găsiseră doar buletinul fals pe numele Anthony Fraser.

Ca un bun psiholog ce era, Richard ar fi putut să joace foarte bine cu rol de nebun ca să scape internat într-un spital din care ar fi putut să iasă după un an-doi, însă nu își dorea sub nicio formă asta. Era lucid, supărat pe el însuși și în același timp foarte intrigat de un lucru: nu putea pricepe cum dăduseră polițiștii de urma mașinii.

Nu scoase niciun cuvânt la primele întrebări protocolare, după care începu să vorbească foarte sigur pe el, fără să se piardă cu firea nici măcar o clipă. Își recăpătase sângele rece, iar pesimismul îl părăsise.

— Cum de m-ați găsit? Cum de ați descoperit mașina? Meritați felicitări pentru asta.

— Răspunsul e simplu: nu există criminal perfect, nu există crimă perfectă. De fapt, cu toții suntem perfectibili și tocmai în asta constă vulnerabilitatea noastră, a mea, a ta, a celorlalți, îi replică diplomat Steven. Cred că acest răspuns e suficient, fără alte detalii. Fiecare cu „rețetele” lui secrete.

— Chiar sunteți băieți deștepți dacă m-ați prins. Sunt într-adevăr impresionat de voi. Aș vrea să vă întreb ceva: s-a mai comis vreo crimă din 20 noiembrie încoace în Pitetson sau prin împrejurimi? Prin ziare nu a mai apărut nimic.

— Nu, chiar niciuna, se uită la el mirat Steven. De ce te interesează, domnule Vagsin?

— E bine Atunci. Înseamnă că a rămas 5-4. Am câștigat meciul, surâse satisfăcut Richard Vagsin.

— Ai câștigat competiția crimelor, dar ți-ai pierdut libertatea în cele din urmă. Nu cred că e „trofeul” final pe care ți l-ai dorit.

— *C'est la vie*, mai câștigăm, mai pierdem. Important e ca atunci când tragi linie bilanțul să fie pozitiv.

— O să petreci ani grei după gratii, poate chiar o viață... Avem atâtea dovezi împotriva ta...

— Nu se știe niciodată. Sunt niște victime, e drept, dar asta nu înseamnă că eu reprezint un pericol pentru societate. Nu sunt în niciun caz un om violent și sunt mulți oameni care pot depune mărturie în acest sens. Legile nu mai sunt atât de dure ca pe vremuri. Pedepsa cu moartea a fost abolită, iar sintagma „închisoare pe viață” e una relativă. Totul e relativ. Vorbeați mai devreme de vulnerabilitate. Și sistemul judiciar e vulnerabil, e perfectibil, e uman.

— La a cincea crimă nu ai mai folosit mașina. De ce ai schimbat strategia?

— Mai merge omu' și pe jos, nu poți folosi chiar tot timpul aceleași metode. Ar fi plictisitor.

— Nu ai nicio remușcare pentru cele cinci crime? Nu ai muștrări de conștiință?

— Cu muștrările de conștiință nu câștigi bătăliile vieții. Cei care au comis zeci de mii de crime în Rwanda, în Cambodgia sau în țările ex-comuniste au vreo remușcare? Nu, chiar deloc. Cei care au torturat sute de mii de oameni au avut păreri de rău? Nu, chiar deloc. La asta se gândește cineva? Câți dintre torționarii lumii au primit pedeapsa pe care o merită? Vă zic eu, extrem de puțini. Eu nu am chinuit pe nimeni.

— Ia mai gândește-te bine. Nu cred că ultima victimă a murit așa instantaneu.

— S-a stins repede, aici chiar vă înșelați. Nu îmi place să chinui oamenii. Nu aș face asta pentru nimic în lume.

— Ești un om bogat, iar cazierul tău era curat ca lacrima până în această toamnă. De ce ai ucis? De ce?

— Din spirit de competiție. Eu nu le-aș spune „crime”, aș zice mai degrabă „goluri”, ca la fotbal. Orice competiție are scorurile și instrumentele ei. La noi a fost un pic mai dur, atâta tot, am ales instrumente radicale și ingenioase totodată. Scopul scuză mijloacele. Nu puteam să îl las pe „Șapcă Albastră” să câștige. El a început, iar eu am revenit spectaculos și în cele din urmă am învins. A fost un fraier că nu a mai continuat competiția, asta chiar m-a enervat. Și nu sunt genul care să își iasă ușor din fire. Gustul victoriei e atât de bun, mai ales când îți bați cel mai mare rival. Da, am bani, dar degeaba ai bani dacă nu ai competiție. Bani se duc, victoriile rămân. Competiția asta e ca un drog și drogul ăsta m-a făcut să greșesc, mi-am mai dorit încă o țintă, din cauză că mă enervasem pe „Șapcă Albastră”. Puteam să mă opresc la cinci și nu m-ar mai fi prins nimeni niciodată. Nu bat câmpii, vorbesc în perfectă cunoștință de cauză.

— Te pricepi la crime și la cuvinte la fel de bine. Cine e „Șapcă Albastră”? E celălalt criminal? Ai face bine să vorbești! ridică glasul Steven.

— „Criminal”? Ce prozaic sună! Aș fi preferat să spuneți „celălalt competitor”, ar fi fost mult mai potrivit. Nu vă spun, deși nu mi-ar fi greu să o fac. Dacă ați fost

atât de deștepți să mă găsiți pe mine, nu cred că o să vă fie greu să îl descoperiți și pe el. Chiar sunt curios cât de repede o să îl prindeți. Căutați, căutați și iar căutați...

În ciuda insistențelor și amenințărilor care durară mai bine de o jumătate de oră, Richard Vagsin refuză să dezvăluie identitatea celui cu care se duelase în crime. Avea un mental de fier, extrem de bine autoeducat și nu era omul care să fie timorat de o voce ridicată sau de o frază acidă. Își imagina câte bătaii de cap le dăduse polițiștilor, iar acum simțea o plăcere perversă când le vedea fețele iritate că nu au soluționat în întregime cazul.

L-ar fi putut da în gât fără nicio problemă pe Michael Cromwell și totul s-ar fi putut soluționa simplu. Însă nu putea să facă asta, în ciuda rivalității proverbiale dintre ei doi. Comisese destule păcate în ultimul timp și nu dorea ca la acestea să se adauge și eticheta de „trădător”. Suna bizar, dar Richard spera ca această arestare să îi aducă și beneficii, în special o mediatizare puternică, cu interviurile de rigoare. De abia aștepta să își vadă chipul pe prima pagină a ziarelor cu titlul „Psihologul Richard Vagsin câștigă duelul crimelor cu fostul său coleg de bancă Michael Cromwell”. Era o ocazie mare să iasă din anonim, să devină faimos, fie și dincolo de gratii, fie și încătușat. Considera că o asemenea publicitate merită și câțiva ani de închisoare. Se focaliza în procent majoritar pe partea pozitivă și nu avea de gând să se lamenteze pe termen nelimitat.

După prânz reuși să ia legătura cu Brad Nameson, cel care îi era și prieten și avocat. Avea încredere deplină în viitoarele lui pledoarii și spera că va reuși să obțină o condamnare cât mai mică. Brad Nameson era un tip persuasiv cât cuprinde, mereu documentat și cu pledoarii de ținut minte în fața judecătorilor. Avea doar 42 de ani, dar era deja genul de avocat-magician care poate metamorfoza un monstru într-un înger.

Dacă Brad Nameson avea un client foarte special de apărat, Steven Barcelo încă mai avea un „client” de arestat. Un „client” a cărui identitate era în continuare învăluită în mister. Iar Richard Vagsin îl știa și se opunea cu obstinație să-l toarne. Steven chiar avu câteva clipe în care regretă că metodele Inchiziției nu mai puteau fi folosite și în prezent pentru a-i face pe asasinii în serie să mărturisească tot. Richard Vagsin nu putea fi torturat,

organizațiile pentru apărarea drepturilor omului le-ar fi sărit imediat în cap.

Se interesă la Spitalul Orășenesc de starea de sănătate a lui James Barney. Din fericire, rana nu era una profundă. James mai trebuia totuși să rămână spitalizat cel puțin o zi deoarece atunci când căzuse după împușcătură făcuse o entorsă.

Încă nu apucase să îi mulțumească aurolacului „Mână Subțire” pentru ajutorul nesperat dat în capturarea psihologului-criminal Richard Vagsin. Se luminează la față când realizează că cei care îi fuseseră de cel mai mare folos în această anchetă erau doi defavorizați ai sortii: un aurolac și un cerșetor.

Steven era bucuros pe jumătate și se simțea cumva dator față de cei care îl ajutaseră. Fusesse dintotdeauna un suflet caritabil și, de fiecare dată când se apropiau sărbătorile de iarnă, se gândea și mai mult la cei cu care viața nu a fost darnică. Devenise o tradiție ca înainte de Crăciun el și cu alți colegi să strângă cel puțin 700-800 de dolari și să cumpere alimente pentru cei 15 copii de la orfelinatul „Saint Mary”, aflat la doi pași de Expo Park.

Față de cerșetorul-cinefil Ben James se revanșase, oferindu-i haine și patru bilete la film, așa cum promisese.

Trebuia să facă ceva și pentru „Mână Subțire” și ceilalți cinci aurolaci care locuiau alături de el în canal.

Inițial își propuse să se ducă a doua zi la ei cu mai multe pachete de hrană, însă după ce vorbi la telefon cu Jennifer, se decise să meargă chiar în acea seară pe la ei, după o scurtă haltă la supermarket împreună cu iubita lui.

Deși era doar șase seara când Steven își parcă mașina aproape de intrarea în adăpostul aurolacilor, afară se făcuse întuneric de aproape o oră. Gheața de pe jos îi crea unele probleme de stabilitate și reuși cu dificultate să își mențină poziția bipedă. Avea șase pungi pline cu alimente și, pe lângă acestea, mai cumpăraseră și șase pături pentru a le face iarna mai ușoară „locatarilor” din canal.

Nici nu băgă de seamă când „Mână Subțire” apărură de sub pod și se îndreptă spre el cu o privire pașnică.

— Ce faceți, șefu'? În vizită pe la noi?

— Da, cu câteva mici atenții, le meritați din plin, răspunse Steven cât se poate de binedispus.

Având câte trei pungi în fiecare mână și o față veselă, părea un Moș Crăciun sub acoperire, iar geaca roșie pe care o purta îi sporea și mai mult această aură temporară.

— V-a plăcut cum l-am pocnit pe ăla? fu curios „Mână Subțire”.

— Da, chiar ai țintit la fix și ne-ai ajutat mult. Ar trebui să ți se spună „Mână Precisă”.

— Ăla de l-am lovit a omorât-o pe Ana „Bibliotecara”?

— Nu, nu e el. Mai e încă un criminal în libertate, dar o să-i dăm noi lui de urmă, spuse Steven extrem de încrezător.

Îi dădu lui „Mână Subțire” o parte dintre pungi și coborî cu multă atenție scara rece. Puține se schimbaseră în „dormitorul-sufragerie-bucătărie” lung de vreo șapte-opt metri și mascat cu un grilaj pus de formă lângă care fusese așezată și o plapumă ruptă pentru a-i mai tăia din elan frigului teribil. Gecile murdare erau la locul lor, ca și vrafurile de cărți cu coperti uzate. Și ceilalți cinci aurolaci erau acasă: Andrew „Față Palidă”, John „Pletosu”, Dan „Căramidă”, Michael „Buză Strâmbă” și Silvia „Pisica Dementă”. Trăgeau pe rând dintr-o pungă cu aurolac când intră Steven. La vederea lui, opriră „operațiunea” și se uitară cu teamă înspre el. Dintr-o privire, „Mână Subțire” îi liniști, iar apoi le spuse că polițistul venise cu daruri pentru ei. Aurolacii se bucurau ca niște copii mici, iar păturile primite ca „bonus termic” le sporiră încântarea.

— Niciodată nu am văzut atâtea dulciuri la un loc, parcă suntem la magazin, exclamă Silvia în culmea fericirii, în timp ce se precipita să desfacă o pungă mov plină cu napolitane glazurate cu ciocolată.

— Șefu', sunteți meseriaș, n-am ce zice, adăugă „Mână Subțire”.

Steven nu spuse nimic și se mulțumi să observe bucuros toată această agitație veselă. Locul devenise încântător de înghesuit. Îi spuse lui „Mână Subțire” că în scurt timp trebuie să plece, deoarece Jennifer îl așteaptă în mașină. Fără niciun pic de frică, „Mână Subțire” îl luă complice de braț și îi spuse la ureche:

— Șefu', și noi avem ceva pentru dumneavoastră.

Steven făcu ochii mari și ciuli urechile. Nu putea distinge substratul acestei fraze și mai ales nu își putea imagina ce i-ar fi putut oferi grupul de aurolaci. Mirarea

lui dură doar câteva momente. „Mână Subțire” băgă mâna într-un rucsac ponosit și scoase de acolo două cărți cu coperti vizibil îmbătrânite. Una dintre ele era despre otrăvuri, iar cealaltă despre Lucreția Borgia. După ce le văzu și citi atent titlurile, Steven sări în picioare, uitând că spațiul nu era foarte înalt, și dădu cu capul de tavan. Volumele pe care i le dădea „Mână Subțire” îi produsera o mare surpriză.

— Am tot văzut că ăia doi omoară cu otrăvuri. Am găsit cărțile astea căutând prin gunoaie acu' două zile și m-am gândit că v-ar putea ajuta. E marfă proaspătă, am găsit-o într-un sac de rafie aruncat probabil de cineva care se mută. Erau și cărți de chimie și de biologie, dar nu le-am luat decât pe astea. Dacă nu veneați azi, vă căutam io mâine.

Extrem de mândru, „Mână Subțire” trase lângă el rucsacul ponosit și îi arătă conținutul lui Steven, care era din ce în ce mai uimit.

— Ia uitați aici, șefu': un microscop, o veoză. Tare, nu? Bine c-am intrat în ghenă aia până să vină ninsoarea. Era doi saci de rafie acolo, unul cu din astea și altu' cu cărți.

— Altceva ce ați mai găsit în saci? Unde sunt sacii? întrebă Steven mânat de o curiozitate teribil de mare.

— Păi sacii i-am lăsat acolo. Mai erau mărunțișuri în sacu' ăla în care am găsit veoza și microscopu'. Am luat și noi ce ni s-a părut mișto. Sacii e tot acolo, nu i-am luat, și așa e aglomerație la noi.

— Probabil că i-au luat deja gunoierii, reflectă Steven cu voce tare și strângând apoi din buze.

— Nu cred, șefu'. Gunoierii trece pe acolo o dată pe săptămână, joia. Iar noi am fost acolo duminică. Azi ce e?

— E marți, 7 decembrie, răspunse fără să clipească Steven. Unde ați găsit sacii?

— Aproape de Expo Park, șefu', e ghenă aia din spatele parcului, înconjurată de un zid mai vechi.

Steven începu să se uite la primele pagini ale celor două cărți, iar când ajunse la pagina de gardă a volumului consacrat Lucreției Borgia, privirea îi fu magnetizată subit de ceva. Citi câteva rânduri scrise de mână la jumătatea paginii și scoase un „Yees” cu prelungiri. Cuprins de un impuls instantaneu, îl strânse în brațe pe „Mână Subțire”, ținându-l așa preț de câteva secunde. Își

luă apoi „La revedere” și de la ceilalți aurolaci și plecă cu cele două cărți în mână.

Care era motivul strigătului său triumfător? Pe pagina de gardă găsisese o dedicație care putea reprezenta un indiciu foarte prețios în anchetă, iar conținutul era următorul: „Elevului sânguincios și premiant Michael Cromwell, cu toate urările de bine și nenumărate împliniri în viață”. Dedicția era semnată lizibil „Cindy Heche, profesoară de istorie” și era datată „22 mai 1988”.

Nu era timp de pierdut. O lăsă pe Jennifer acasă și se duse direct la birou. În mai puțin de 10 minute obțin numărul de telefon al inspectorului general școlar Gabriel Brainsy și îl sună, declinându-și identitatea și întrebându-l dacă știe o profesoară de istorie pe care o cheamă Cindy Heche, precizându-i că aceasta i-ar putea fi de folos într-un caz important. Nu era o oră tocmai potrivită pentru solicitări de informații, însă, spre surprinderea sa, inspectorul general fu foarte amabil.

— Doamna Cindy Heche a fost o profesoară de elită a liceului „Layla Clapton”, unul dintre cei mai buni dascăli. Timp de patru ani a fost chiar directorul liceului, între 2000 și 2004 dacă nu mă înșeală memoria. Acum doi ani eu însumi i-am acordat o diplomă de onoare pentru întreaga carieră.

— O pot găsi mâine dimineață la liceu?

— Doamna profesoară Cindy Heche s-a pensionat anul trecut. O clipă, să verific dacă am mobilul dânzei în agendă... Numai puțin... A, sunteți un norocos. Notăți, vă rog. Nu cred că și l-a schimbat între timp. În caz că nu răspunde, treceți mâine dimineață după opt pe la liceu la doamna secretară Valerie Smith. Dânsa sigur are numărul de acasă al doamnei profesoare Cindy Heche.

— Mulțumesc mult, rămân dator.

Steven memoră numărul proaspăt obținut și își privi apoi ceasul. Era nouă fără un sfert. Deschise calculatorul și începu să caute date despre Michael Cromwell. După câteva minute de butonări și răsfoiri de pagini web, își notă câteva date în agendă, iar apoi închise PC-ul.

Începu să se joace cu un pix verde pe o coală de hârtie de pe birou, încercând în același timp să se hotărască dacă să o sune pe profesoara pensionară sau să amâne apelul pentru a doua zi. Nerăbdarea birui după ce desenează cu stângăcie câteva triunghiuri și mai multe cerculețe. Puse mâna pe telefon, caută numele „Cindy

Heche” în agendă și sună. O voce caldă și plăcută îi răspunde la cel de-al doilea apel. Se scuză pentru ora la care suna, se prezintă și apoi îi spuse doamnei Heche că ar dori să stea de vorbă 10-15 minute față în față în ziua următoare.

— Dragă domnule inspector, nu vă faceți griji pentru oră. Când eram mai tânără, obișnuiam să adorm mai devreme, însă acum, pe măsură ce anii se duc, am tendința să mă culc după ora 23. Parcă vreau să mai câștig timp, să nu se ducă nisipul din clepsidra vieții prea repede. Vă aștept mâine dimineață la ora 10 la mine. Notăți-vă și adresa: Equity Street, numărul 37. E o casă cu un gard verde. Sunați la poartă, o să ies eu să vă deschid. Chiar îmi face plăcere să mai am și eu musafiri. E mai greu acum. După 65 de ani, numărul celor care îți trec pragul începe să devină invers proporțional cu numărul anilor.

După ce ajunse acasă la Jennifer, Steven reuși cu greu să adoarmă, deși brațele iubitei lui aveau în general un efect sedativ atunci când îl înconjurau. De data asta chiar nu avea stare, își dorea ca cele nouă ore care îl mai despărțeau de o întâlnire crucială pentru cazul lui să se comprime în cel mult o jumătate de oră. Era agitat pozitiv, iar această dispoziție îi fugărea somnul.

Ajunse pe Equity Street la numărul 37 cu 10 minute înaintea orei fixate. Reperele date de către profesoara-pensionară îl făcuseră să se orienteze fără probleme și să găsească locuința ei mai iute ca un GPS. Pusese cartea despre Lucreția Borgia într-o pungă pentru a o proteja de ninsoarea ai cărei fulgi începuseră din nou să își facă de cap în aer. Pentru el, volumul era la fel de prețios ca un incunabul.

De cum o văzu pe doamna Cindy Heche avu o tresărire. Cu părul ei încă șaten și mai rar, cu sprâncenele schițate cu creionul, fața amabilă și rujul destul de puternic semăna mult cu bunica lui, care se stinsese în urmă cu 15 ani. Își înăbuși un oftat. Miile de microclipe frumoase ale copilăriei îi reveniră în memorie... Luă această asemănare ca pe un semn bun, venit de undeva de sus de tot.

O pisică birmaneză cam agitată era singurul companion al doamnei Heche. Soțul ei murise în urmă cu peste șase ani. Steven remarcă faptul că, deși era o femeie singură, doamna Cindy Heche avea o ordine și o

curățenie de invidiat în casă. Îi atrase atenția și mobilierul modern, care nu avea nimic de-a face cu canapelele, fotoliile și bibliotecile cu parfum foarte vetust și neplăcut din casele unde locuiau oameni în vârstă pe care le mai vizitase de-a lungul anilor. De altfel doamna Cindy Heche se ținea foarte bine și nu părea să aibă mai mult de 54-55 de ani. Aceasta remarcă imediat inspecția vizuală pe care Steven o făcea sufrageriei.

— Vă miră faptul că am mobilă nouă și nu din aceea care să miroasă a naftalină și vechi, nu-i așa? Am avut noroc de doi băieți harnici, care au făcut carieră și care nu și-au uitat mama. Mobila am primit-o cadou de la băiatul cel mare înainte de Paște. Am doi băieți de pus la rană.

— Văd că aveți un spirit de observație impecabil. Mai țineți minte dedicația asta? o întreabă Steven după ce deschise cartea la pagina de gardă.

Doamna Cindy Heche își puse ochelarii cu rame aurii și lentile dreptunghiulare și se uită la ceea ce scrisese în urmă cu peste 22 de ani.

— Eeee, Michael Cromwell... Cum să nu îl țin minte? A fost unul dintre cei mai buni elevi pe care i-am avut vreodată la Istorie. Sunt mândră de el, a ajuns profesor de istorie la universitate, am auzit numai cuvinte frumoase la adresa lui. Știu că o dată chiar i-am zis că e făcut pentru această materie, mai ales că poartă numele unui om foarte important din istoria Angliei, Oliver Cromwell. Îmi plăcea clasa lor. Chiar îmi aduc aminte că mai era un băiat la fel de bun la istorie ca și el, cum îl cheamă? Stați numai un pic. Am 66 de ani, dar să știți că nu m-a lăsat memoria. O clipă, să vizualizez clasa lor. Aaa, gata. Mi-am amintit. O perioadă au stat amândoi în bancă.

— Și cum îl chema pe celălalt elev?

— Imediat vă spun. Avea prenumele precum personajul din piesa aceea a lui Shakespeare... Cum îi zice? Ah, am un lapsus. Gata. Richard Vagsin, el era celălalt elev. Câteodată îl mai tachinam și îi spuneam „Richard al III-lea”.

Când auzi numele „Richard Vagsin”, Steven se luminează la față. Era pe drumul cel mai bun. Se uită la față absorbită de amintiri a doamnei Heche, care părea mai degrabă că stă de vorbă cu un fost elev decât cu un polițist.

— Chiar era o rivalitate între ei, își aminti doamna Heche. De câteva ori chiar s-au certat pe niște date istorice. În ultimul an de liceu, rivalitatea dintre ei mai avea un pic și atingea paroxismul, mai ceva ca între doi boxeri. Nu cred să fi văzut vreodată o rivalitate mai mare între doi elevi precum cea dintre Michael și Richard.

— Ce vă mai aduceți aminte despre Michael?

— Era pasionat și de fotbal, știa pe de rost jucătorii din zeci de echipe din Europa. Ce memorie! Îi plăceau tare mult chimia și biologia, alături de istorie. Era un mic geniu polivalent, ca și Richard, de altfel. După bacalaureat m-am întâlnit cu el în curtea liceului și era tare mândru că obținuse cea mai mare medie și mai ales că îl învinsese detașat pe Richard. Ce vremuri frumoase erau atunci, ce de copii buni la carte... E păcat că în ultimii ani s-a cam diluat interesul pentru educație. Michael și Richard sunt două exemple de elevi străluciți. Premianții clasei nu se uită cu una cu două. Dar de ce mă întrebați? A făcut ceva rău Michael? Sau i s-a întâmplat ceva?

— Nu pot să vă spun deocamdată foarte multe. Ar putea fi suspect într-un caz deosebit de încurcat, cel care se discută în toată presa de câteva luni. Oricum, țin să vă spun că informațiile oferite de dumneavoastră îmi sunt utile.

Steven nu îi mai spuse că Richard Vagsin era deja în arest preventiv, de teamă să nu îi producă vreo sperietură. Era oricum sigur că va afla din mass-media, nu se îndoia că în următoarele zile presa va vui pe seama prinderii unuia dintre criminalii în serie. Acest lucru nu putea decât să îl facă mândru de rezultatele investigațiilor lui. Obținuse deja un prim succes, iar un al doilea avea șanse foarte mari să prindă contur. Comisarul-șef Alan Smith îl anunțase deja că cel mai târziu vineri 10 decembrie va organiza o conferință de presă legată de prinderea unuia dintre cei doi asasini. Poliția din Pitetson putea în sfârșit să aibă motive de laudă.

Informațiile obținute de la doamna Heche erau extrem de utile. Cel mai important detaliu era acela că între Michael Cromwell și Richard Vagsin fusese o rivalitate puternică în școală. Asta însemna că erau toate șansele ca această rivalitate – readusă la suprafață în cine știe ce circumstanțe – să se fi transpus în cele nouă crime.

Își aduse aminte că „Mână Subțire” îi spusese de mai multe cărți de chimie și biologie găsite în același sac de rafie aruncat la ghenă. Puse toate informațiile cap la cap și, pentru o clipă, avu sentimentul că întreg universul îl ajută să rezolve acest caz. Probele creșteau cu fiecare oră care trecea.

Își luă mașina și se duse direct la ghenă de gunoi indicată de către „Mână Subțire”. Spera din tot sufletul ca cei doi saci de rafie să mai fie acolo și să nu fi fost cumva goliți în întregime de conținut de cine știe ce oameni ai străzii.

Zăpada care cădea din belșug acoperise sacii menajeri dolofani și diferitele resturi aruncate la gunoi. Omătul stătea peste gunoaie precum o glazură peste un tort stricat, asta era comparația care îi veni în minte lui Steven în fața acestui peisaj static cu ghenă și zăpadă.

Îi era puțin jenă să scotocească printre sacii menajeri, însă știa prea bine că nu putea ezita, nu avea dreptul la repulsii. Își scoase mănușile din geacă și începu să caute cu febrilitate prin gunoi, râzând singur de ineditul situației. La un moment dat, văzu – sub niște perechi de papuci roșii rușiți și o pungă cu oase – marginile unui sac de rafie. Dădu la o parte resturile care îl înconjurau și trase cu putere sacul, care nu era deloc greu. Îl puse lângă pubelă și își relua scotocitul, sperând să dea și de al doilea sac. Când duse privirea puțin în stânga, își dădu seama că nu își folosise atenția distributivă la turăție maximă. Sub un strat de zăpadă se vedea cât se poate de clar o parte dintr-un alt sac de rafie. Nici acesta nu îi opuse o rezistență deosebită. Tare și-ar mai fi dorit să poată verifica sacii chiar la fața locului, dar ninsoarea risca să îi altereze orice probă pe care ar fi putut-o găsi.

Chiar dacă îi repugna gândul de a pune doi saci din gunoi pe bancheta din spate, făcu acest lucru până la urmă, dar numai după ce așeză o folie de protecție dedesubt. Înainte de a porni motorul, își schiță un plan pe termen scurt. Nu putea merge cu încărcătura direct la birou. În actualele circumstanțe, cea mai bună soluție era să se meargă cu sacii direct la laboratorul criminalistic și să cerceteze acolo în voie conținutul alături de colegii săi.

Goli sacii într-o încăpere mai liberă a laboratorului și apoi își puse o pereche de mănuși de cauciuc. În primul sac mai găsi două cărți de biologie și una de chimie.

Toate trei fuseseră publicate între anii 1978 și 1986. Răsfoi cărțile, însă de data aceasta nu mai găsi nicio dedicație ori vreun rând scris de mână la subsolul vreunei pagini. Trimise cărțile la amprentat și se apucă să se uite la conținutul celui de-al doilea sac vărsat. Obiectele de pe jos păreau parcă evadate dintr-un târg de vechituri. Văzu mai multe eprubete ciobite sau sparte, două sticle goale de sana, mai multe foi mototolite, un caiet albastru scris pe jumătate și conținând în mare parte formule chimice, câteva bucăți de moloz, niște ochelari de protecție, o pereche de ochelari fără dioptrii, o perucă, două mustăți, o barbă falsă, două lingurițe și câteva pipete.

— Cine a aruncat ăstea e mai degrabă asasin decât chimist, exclamă Steven foarte satisfăcut. A aruncat toate astea ca să nu mai lase nicio urmă.

Chiar îi păru rău că nu era niciun fotoreporter prin zonă pentru a-i immortaliza probele. Ochii nu îl înșelau. Dovezile veneau în valuri și acum era cât se poate de sigur că ele aparținuseră celui de-al doilea criminal, Michael Cromwell. Colegii săi puseră apoi fiecare obiect găsit în câte o punguță transparentă pentru a putea fi apoi analizat în cele mai mici detalii și a obține confirmarea oficială și finală privind pe cel de-al doilea criminal în serie. Începuse numărătoarea inversă.

Era un caz cu adevărat deosebit, așa că nu mai puțin de patru oameni luară în primire probele în vederea analizei. Lui Steven i se spuse că în cursul serii va avea și primele rezultate.

Nu își putea permite momente de pauză tocmai acum când era pe ultima turnantă, așa că de la laborator se duse la birou și obținu în scurt timp informații detaliate privind domiciliul profesorului Michael Cromwell și telefoanele de contact. Zâmbi mulțumit când văzu că acesta locuia aproape de Expo Park și prin urmare aproape de ghenă unde găsise cei doi saci de rafie. Cercul începea să se strângă și mai mult.

Luă legătura atât cu vecinii, cât și cu colegii de catedră, însă, spre marea lui surprindere, cu toții îi spuseră același lucru: Michael Cromwell nu mai fusese văzut deloc de sâmbătă dimineața, adică de patru zile. Ultima persoană care îl văzuse era o vecină de la parter. Aceasta îl informă pe Steven că, pe 4 decembrie, până în ora nouă dimineața, îl văzuse pe profesorul Michael

Cromwell plecând cu mașina sa, un Dodge Caliber de culoare grenă.

Nu îi fu greu să îi sune pe colegii de la Poliția Rutieră și să afle numărul de înmatriculare al mașinii, care fu apoi dată în urmărire. Până la ora 21:30, filtrele instalate în intersecții și la ieșirile din oraș nu reușiră să dea de urma autoturismului. Căutările urma să se reia a doua zi, pe 9 decembrie.

— Parcă e un făcut, își zise Steven în timp ce se uita pe dosarul voluminos al celor nouă crime. La ambii criminali avem de găsit câte o mașină și de fiecare dată mașina parcă s-a volatilizat.

Din curiozitate, începu din nou să lectureze raportul privind liniile de urmași ale celor șase criminali în serie din istoria orașului Pitetson. Prins cu supravegherea de pe Old Street Factory și cu toate descoperirile adiacente, nu apucase să termine de citit raportul. Pusese un post-it acolo unde se opriase ultima dată, mai precis la Bryan Perry, unul dintre urmașii criminalului Robert Zbansko. Citise informațiile despre Bryan Perry, însă nu și pe cele despre soțiile și moștenitorii acestuia. Cu prima soție – Silvia Jones – fusese căsătorit opt ani, între 1958 și 1966 și aceasta îi dăruise un băiat. Când ajunse la cea de-a doua soție, avu un sentiment de deja vu: „Elena Perry, născută Knifeson (1948), căsătoria a durat între aprilie 1969 și iunie 1970, în prezent Elena Sady, a luat numele celui de-al doilea soț, James Sady”. Elena Sady. Numele îi suna teribil de cunoscut. Fu nedumerit preț de câteva clipe, după care realizează despre cine era vorba. Nu putea fi vorba de o coincidență de nume. Căută pe internet și descoperi că, într-adevăr, aceasta era născută în 1962. Elena Sady era una dintre cele mai puternice femei din Pitetson și din regiune, o multimilionară și, în același timp, o persoană caritabilă. Se mai documentă despre ea în edițiile on-line ale ziarelor locale și descoperi că pe 10 decembrie, adică peste două zile, aceasta urma să își anunțe candidatura la Senat. Oricât de bogată ar fi fost imaginația lui Steven, el nu își putea totuși închipui că aceasta ar putea avea cea mai mică legătură cu crimele. Era o persoană cunoscută și tocmai asta îi atrăsese atenția. În același timp, era cea care avusese cea mai scurtă căsnicie cu Bryan Perry.

Pe la ora 23:30, când se pregătea să își închidă computerul, primi un telefon de la laboratorul

criminalistic. Colegii săi analizaseră toate obiectele găsite și aduse de el și, pe fundul unei eprubete, găsiseră o urmă fină dintr-o otravă cu nicotină. Era exact același tip de otravă cu care fuseseră ucise patru dintre victime. Iar amprente de pe cărți și de pe eprubetă erau ale uneia și aceleiași persoane. Deși amprente nu fuseseră găsite în baza de date a Poliției, Steven nu mai avea nicio îndoială: cel de-al doilea criminal era profesorul de istorie Michael Cromwell. Mai rămânea ca acesta să fie și găsit.

Comisarul-șef Alan Smith află și el toate informațiile și decide în aceeași noapte ca a doua zi, pe 9 decembrie, să fie organizată o conferință de presă în care să fie prezentat totul și să se anunțe că profesorul Michael Cromwell era dat în urmărire generală.

CAPITOLUL IX

Benjamin Pratt își trecu mâna dreaptă prin păr de câteva zeci de ori înainte de a verifica un articol „de serviciu” despre un vernisaj, articol pe care tocmai îl terminase de scris. Articolul era cea mai mică dintre preocupări. Stresul îl cam șicanase în ultimele zile și făcuse echipă bună cu surmenajul. Se uită într-o agendă roșie pe care scrisese doar două inițiale: „T.C.”. Acestea proveneau de la „Trafic Copii”, iar aproape o sută dintre paginile agendei erau aglomerate cu numeroase date, nume, ore, cifre, conexiuni, locuri, descrieri. Sub agendă avea un dosar galben în care își făcuse zeci de copii după diferite acte și contracte. Făcuse o documentare foarte minuțioasă, iar ceea ce aflase îi producea deja fiori, mai era puțin până ce avea să publice o adevărată bombă de presă.

Mergând pe firul descoperirilor precedente și apelând la sursele lui, în week-end ajunsese în comuna Hunger Valley, aflat la mai bine de 80 de kilometri de Pitetson, la capătul unui drum neasfaltat care trecea pe lângă un pârau. În această comună erau 348 de familii, în marea lor majoritate cu venituri microscopice și mai bine de jumătate dintre acestea aveau cel puțin trei-patru copii. Ben pretinsese că dorește să cumpere doi copii și filmase totul cu camera ascunsă. Ajunsese la o anume familie Brackson, le câștigase rapid încrederea cu două bancnote a câte 20 de dolari, trei sticle de vin și două kilograme de cârnați, după care le spusese scopul vizitei lui. Fără a fi cătuși de puțin circumspect, capul familiei – Anthony Brackson – îi precizase că „sunt destui copii drăguți care ar putea fi dați spre adopție”, dar că singurul care poate intermedia afacerea este „domnul Jonas Nelson”. Era exact informația pe care dorea să o audă și să o înregistreze. Deși insistase pe lângă familia Brackson, promițându-le că poate plăti și 6000 de dolari pe un copil, aceștia refuzaseră, zicându-i clar că „nicio adopție nu se face fără să vrea domnu' Jonas Nelson”. Ben izbutise să afle că în ultimii trei ani fuseseră vânduți din comună zeci de copii, majoritatea cu vârste între trei luni și doi ani.

Dar Ben mai avea o mare grijă. Nu mai știa nimic de prietenul său Michael de vineri 3 decembrie, de când acesta îi spusese că va începe să urmărească reședința Elenei Sady. În week-end fusese prea prins cu cercetările privind traficul de copii ca să se mai gândească și la Michael, iar luni mersese mai mult pe teren și avusese patru articole de scris. De abia marți începuse să își facă griji. Michael nu mai dădea niciun semn de viață. Îl apelase de nu mai puțin de patru ori în seara aceleiași zile. Celularul lui Michael suna de fiecare dată până când intra robotul și spunea: „Abonatul nu poate fi contactat. Vă rugăm reveniți”. Mersese și la facultate, însă și cei de acolo îi spusese că nu știu nimic de el.

Ben Pratt privi calendarul de lângă calculator. Era 9 decembrie, asta însemna șase zile de când nu îl mai văzuse pe Michael. „S-a întâmplat ceva”, își spuse, cuprins de presimțiri sumbre. „Nu trebuia să-l fi lăsat singur s-o urmărească pe milionara aia”. Ben începu să se agite precum un leopard în cușcă. Avea remușcări și se temea din ce în ce mai mult ca amicul său să nu fi pățit ceva din cauza investigației lor.

Nu apucă să se frământa prea mult asupra acestui subiect, pentru că serviciul îl deturnă din nou. După câteva minute fu sunat de către ofițerul de presă de la Poliția din Pitetson. Acesta îi spuse formal că, la ora 11:30, urma să aibă loc o conferință de presă excepțională susținută de către comisarul-șef Alan Smith și inspectorii Steven Barcelo și James Barney.

Ben ajunse la sediul Poliției cu un sfert de oră înainte de începerea conferinței de presă. Era un tip mai mult decât punctual și întotdeauna ajungea înainte de ora fixată pentru un eveniment. În sala de ședințe a Poliției din Pitetson era deja aglomerație. Mai mult de 20 de ziariști și cel puțin 7-8 cameramani își alegeau cele mai bune poziții pentru a înregistra pe agende, reportofoane și miniDVD-uri conferința de presă ce se apropia.

Ben luă loc ca de obicei pe al doilea scaun din stânga mesei în formă de „T”. Observă că pe laterale fuseseră puse mai multe scaune ca de obicei, semn că polițiștii se așteptau la o prezență media numeroasă. Ca și ceilalți colegi de breaslă, și el simțea că evenimentul organizat în viteză avea legătura cu cazul celor doi asasini în serie.

Comisarul-șef Alan Smith apăru alături de inspectorii Steven Barcelo și James Barney cu două minute înainte de ora fixată. Șeful Poliției avea o mină binedispusă și lui Ben i se păru că distinge chiar un fragment de zâmbet pe chipul lui.

— Domnilor ziașiți. Avem vești bune. Poliția din Pitetson a dat de urma unuia dintre cei doi asasini în serie ale căror crime au revoltat opinia publică. Este vorba de Richard Vagsin, un psiholog în vârstă de 39 de ani, care a recunoscut că este autorul a cinci dintre cele nouă crime. Pe numele său s-a emis un mandat de arestare preventivă pe 29 de zile. În prezent, acesta se află în arestul Poliției. Aș dori să îi mulțumesc în mod special colegului meu Steven Barcelo, cel care s-a ocupat cu mult profesionalism de acest caz dificil alături de inspectorul James Barney. Este o mândrie pentru Poliția din Pitetson să aibă asemenea profesioniști. A fost o anchetă extrem de complexă care s-a întins pe durata a aproape patru luni, o anchetă care, în cele din urmă, a demonstrat capacitatea Poliției din Pitetson de a soluționa și cele mai complicate cazuri. Pentru noi, siguranța cetățenilor este o misiune primordială, este obiectivul nostru numărul unu. La ora actuală, Pitetson se situează între primele trei orașe din țară în ceea ce privește siguranța cetățenilor. Înainte de a răspunde întrebărilor dumneavoastră – nu mă îndoiesc că ne veți „mitralia” în acest sens – aș dori să mai spun un lucru. Echipele noastre sunt în prezent pe urmele celui alt suspect. Au fost găsite probe care demonstrează fără nicio urmă de îndoială că el a ucis patru femei cu o otravă foarte puternică pe bază de nicotină. Numele său este Michael Cromwell și are 39 de ani. Aș vrea să vă mai informez un lucru, și acesta mi se pare chiar ieșit din comun. Cei doi au fost colegi de bancă în liceu, au fost rivali la învățătură, iar rivalitatea dintre ei s-a întors după mai bine de 20 de ani, sub forma a nouă crime care au oripilat orașul.

Ben păli pur și simplu când auzi numele celui de-al doilea suspect. Pixul i se opri din scris, precum un tren în care s-a tras pe neașteptate semnalul de alarmă. Nu putea crede ceea ce tocmai auzise. I se părea de-a dreptul o fantasmagorie ca profesorul și bunul său prieten Michael Cromwell să fie un asasin în serie. Pentru câteva minute, Ben nu mai fu atent la întrebările și răspunsurile care se auzeau în sală. Se uita la cei trei polițiști și simula că

scrie, însă în realitate în agendă mângălea ceva indescifrabil. Avu sentimentul că e martor la un *cine-verite* cu final șoc.

Auzi numele „Michael Cromwell” de mai multe ori pe parcursul conferinței de presă. Blițurile, pixurile și reportofonele mergeau la foc automat. În sala de ședințe a Poliției, glasurile se suprapuneau, era un vacarm din ce în ce mai mare de parcă bursa new-yorkeză și-ar fi făcut o mică filială acolo.

Când își reveni din uluială, Ben realizează că avea un bagaj bogat de informații despre Michael și mai ales că știa că acesta dispăruse în cea de-a doua zi de supraveghere a Elenei Sady. Era pus în fața unei alegeri dificile. Pe de o parte, ar fi putut colabora cu Poliția, iar pe de altă parte ar fi putut să tacă chitic. Însă această a doua opțiune avea riscurile ei, în cazul că s-ar fi aflat că el și Michael făceau pe cont propriu o investigație asupra unor adopții ilegale.

Era cea mai dificilă alegere din viața lui Ben. Simțea însă că trebuie să colaboreze, chiar dacă în mod paradoxal informațiile furnizate de el ar urma să ducă la găsirea și arestarea lui Michael.

În cele din urmă, Ben se hotărî ca după terminarea conferinței de presă să ia legătura cu inspectorul Steven Barcelo sub pretextul unui interviu, urmând ca mai apoi să îi spună totul. Îi mai luase câteva declarații în ultimele luni și de fiecare dată acesta fusese deosebit de amabil.

Avu de așteptat aproape o oră până să îl poată „intercepta” pe inspector. Stătuse răbdător puțin mai în spate cât timp Steven Barcelo dăduse mai multe declarații la televiziuni.

Când văzu că sala era aproape goală, se apropie de inspectorul-erou, rugându-l să îi acorde câteva minute. Steven nu îl refuză, mai ales că îl aprecia ca gazetar și ca stil de a scrie. Ben se hotărî să între direct în subiect într-o manieră jurnalistică.

— Prima mea întrebare este următoarea: ce ați zice dacă v-aș putea da informații care să ajute la prinderea lui Michael Cromwell și poate nu numai a lui?

După ce schiță o expresie de mirare, Steven îl privi drept în ochi pe Ben, încercând să sesizeze dacă acesta făcea mișto de el sau vorbea serios. Însă privirea lui Ben nu trăda nici cea mai mică urmă de ironie ori umor. Întrebarea nu era o glumă.

Îl invită în biroul său pentru a putea sta de vorbă pe îndelete. Deși inițial avu o strângere de inimă, Ben începu apoi să vorbească foarte calm despre prietenia lui cu Michael Cromwell și despre faptul că acesta nu dăduse nici măcar un miligram de indiciu că ar putea fi criminal în serie. În partea a doua a destăinuirilor Ben se referi la urmărirea pe care o începuseră întâmplător asupra Elenei Sady și grădiniței „Kinder's Joys” și îi revelă lui Steven descoperirile pe care le făcuse privind adopțiile ilegale și conexiunile acestora. Nu omise să spună la final că Michael dispăruse exact în week-endul în care începuse să urmărească reședința Elenei Sady și că acesta avea la mână un ceas cu funcție de reportofon de înaltă definiție. Ben se oferă să pună la dispoziția Poliției toate informațiile pe care le strânsese până în acel moment.

— Vrei să spui că Elena Sady, cea care își anunță mâine candidatura la Senat, una dintre cele mai puternice femei din oraș, ar putea fi implicată într-o afacere de proporții cu trafic de copii? Întrebă Steven după ce îl ascultase pe Ben fără să intervină timp de aproape 20 de minute.

— Da, sunt mari șanse să împușcați doi iepuri: un criminal în serie și o milionară cu afaceri murdare, răspunse Ben plin de energie. Michael trebuie găsit cu orice preț și asta cât mai repede posibil. Sunt șanse mari ca în scurt timp să afle și el și Elena Sady din mass-media că e urmărit. Nu se știe ce se poate întâmpla apoi.

Trebuia acționat cât mai repede cu putință. Steven luă legătura cu colegii de la Poliția Rutieră pentru a afla dacă Dodge-ul Caliber deținut de Michael a fost găsit. În ciuda filtrelor și a echipelor trimise în oraș, mașina lui Michael nu fusese găsită. Steven nu dezarmă și pe buze îi înflori imediat un zâmbet:

— Îl putem localiza după telefonul mobil.

Îi păru rău că nu făcuse asta de când obținuse datele de contact ale lui Michael Cromwell. Însă nici acum nu era târziu.

La ora 14:38, specialiștii IT din cadrul Poliției izbutiră să localizeze celularul. Semnalul telefonului venea de undeva din comuna Budess, aproape de liziera pădurii.

La ora 15:13, patru echipaje ale Poliției ajutate de încă două de la Crimă Organizată ajunseră lângă drumul neasfaltat care ducea spre o vilă cărămizie protejată de un

gard masiv de beton. Toate cele patru ieșiri din comună fuseseră blocate. Ben Pratt primise acceptul de a-i însoți și se afla într-una dintre mașini, purtând o vestă antiglonț pe sub geacă.

Nu se auzea nicio mișcare. Steven își scoase pistolul Heckler&Koch P2000 de sub sacou și merse ușor prin zăpadă în urma unui echipaj de la Crimă Organizată. În acest timp, ceilalți polițiști înconjurară zona, fiind pregătiți să intervină și să tragă în caz de necesitate.

Ajunseră la poartă fără să audă niciun zgomot. Totul era acoperit de omăt și de liniște. Când unul dintre ofițeri începu să escaladeze poarta, de la etaj se auzi o împușcătură. Ascuns după o draperie, cineva trăgea înspre ei. Fuseseră descoperiți din cauza camerelor de supraveghere montate sub acoperiș. Ofițerul sări înapoi fără să fie nimerit și se duse după gardul de beton împreună cu ceilalți oameni. Așteptară câteva secunde, după care alți doi ofițeri de la Crimă Organizată se duseră în fața porții și începură să tragă cu pistoalele automate înspre fereastra de unde veniseră două împușcături. Ca la un semn, de la parter altcineva începu să tragă în ei. Începu un foc încrucișat teribil și, în scurt timp, mai multe geamuri fură făcute praf, iar fațada vilei fu improșcată de rafale.

În tot acest timp, un al echipaj de la Crimă Organizată o luă prin spate, escaladă gardul înalt și ajunse la intrarea de serviciu din vilă. După alte câteva minute, din vilă se auziră mai multe răcnete însoțite de alte împușcături, iar apoi se făcu din nou liniște. Oamenii din fața puteau intra.

Când ajunseră în bucătărie, găsiră acolo, prăvălit cu spatele pe masă, un bodyguard cu o gaură de glonț urâtă, între nas și buze, și alte două în zona inimii. Un alt bărbat fusese împușcat de polițiști drept în frunte și zăcea acum întins parțial pe hol, parțial în living. Steven urcă la etaj în urma celor de la Crimă Organizată. Într-un dormitor văzură lângă geam un alt bărbat ucis în urma schimbului de focuri. De partea cealaltă, doi mascați fuseseră răniți. Nu mai era vreun semn că ar mai fi și alte prezențe umane înăuntru, însă pentru mai multă precauție se decisă să verifice toate încăperile în care încă nu intraseră. Asta însemna încă două dormitoare și o baie la etaj, plus un dormitor, o debara și garajul dublu de la parter.

Un ofițer îi făcu semn lui Steven să iasă afară. În garaj fusese găsit Dodge-ul Caliber pe care îl căutau, parcat alături de un Land Rover. De acolo venea semnalul celularului. Steven simți cum tensiunea atinge cote inimaginabile. Aruncă o privire fugitivă mașinii, după care se întoarse în vilă prin spate. Erau din ce în ce mai aproape. Deschise al doilea dormitor de la etaj, însă aici nu era nimeni. Încercă să deschidă și ușa masivă a celui de-al treilea dormitor, însă era încuiată. Doi mascați se repeziră în ușă, însă aceasta nu cedă în fața forței lor. Nu mai era decât o soluție viabilă. Steven ținti încuietoarea, trase de două ori și ușa cedă. Dădu cu piciorul în ea și apoi se trase într-o parte. Se aștepta la o ripostă din interior, dar nu se auzi nimic. Așteptă câteva clipe, după care intră în forță împreună cu doi ofițeri de la Crimă Organizată.

Lângă geamul cu grilaj solid, sprijinit de zid, cu o față palidă și consolată în același timp, îl văzură pe profesorul Michael Cromwell. Se uită la ei fără să schițeze nicio reacție adversă, de parcă le-ar fi anticipat sosirea. Era îmbrăcat în niște blugi bleumarin șifonați, un pulover cu dungi galbene și negre, iar în picioare avea niște bocanci negri. Stătea în captivitate de cinci zile.

— Trebuia să accept oferta Elenei Sady, trebuia să accept oferta Elenei Sady, trebuia să accept oferta Elenei Sady, repetă sacadat precum un papagal trist, uitându-se la mascații care îl încătușau fără a folosi forța.

Steven nu mai știa dacă să jubileze sau să îi plângă de milă profesorului Michael Cromwell. Îl încercă un sentiment de umanitate accentuată când văzu privirea pierdută a lui Michael, deși în mod normal nu ar fi trebuit să aibă niciun sentiment față de acest bărbat care omorâse patru femei.

— Ți pare rău de ce ai făcut? îl întrebă Steven.

— Îmi pare rău că... că... îmi pare rău că m-am îndrăgostit. Eva... Eva nu merită să sufere. Puteam... puteam fi fericiți și să uit de toate. Eu... eu... sunt de vină. Trebuia... trebuia să... să... accept oferta Elenei Sady, spuse Michael izbucnind într-un plâns isteric.

Steven le făcu semn mascaților să-l lase câteva clipe să se așeze pe scaun pentru a se liniști. După ce șuvoiul de lacrimi i se opri, fața lui Michael începu să se schimonosească:

— Dacă eu cad... dacă eu cad... trebuie să cadă și ea. Luați-mi ceasul de la mână și căutați-l pe ziaristul Benjamin Pratt. El o să vă explice mai multe. Mai am o curiozitate: l-ați prins și pe celălalt?

— Da, de două zile e în arest preventiv, îi preciză Steven în timp ce îi desfăcea cu atenție ceasul de la mână.

La auzul veștii, Michael râse nervos și gesticulă atât cât îi permiteau cătușele.

— A fost nesăbuit. Trebuia să se oprească, dar el nu și nu, vrea să mă învingă. A câștigat și acum e la pârnaie. Tare, nu? Doi oameni joacă un meci teribil și în loc să fie premiați ajung după gratii. Ce perversă e viața!

Michael fu dus într-una dintre mașinile Poliției fără să îl vadă pe Ben, care era lângă un alt autoturism și fotografia de zor, făcând abstracție de faptul că tocmai immortaliza un prieten arestat pentru patru crime.

— Asta da exclusivitate, nu? îl bătu pe umăr Steven.

— Fiecare cu exclusivitățile lui, zâmbi Ben în timp ce verifica cadrele pe care tocmai le trăsese. Dumneavoastră mai aveți încă una: Elena Sady și rețeaua ei.

— Cad și ei, cred că am destulă „muniție” aici, îi șopti Steven la ureche, arătându-i ceasul de mână al lui Michael. Grație dovezilor tale, o să mai am un caz important de soluționat drept „bonus”.

La două ore după arestarea lui Michael Cromwell, Ben Pratt primi într-un plic un stick de memorie conținând o copie după înregistrarea de pe ceas. I se făcu părul măciucă după ce ascultă o mare parte a dialogului dintre Michael Cromwell și Elena Sady și află de alegerea pe care o avea de făcut prietenul său criminal: să moară sau să îl ucidă pe el. Nu își imaginase vreodată că meseria de jurnalist îl va putea duce pe asemenea „teritorii” ale răului și că realitatea ar putea bate măr ficțiunea. Se apucă să scrie reportajul de la vilă fără să se mai uite la ceas. Avea tot timpul din lume.

La aproape un kilometru de sediul ziarului „Piteton Daily News”, Steven pregătea „materialul” pentru o nouă arestare, una încă și mai răsunătoare. Înregistrarea de pe ceas îl lăsase și pe el cu gura căscată.

Elena Sady se mai uită o dată în oglindă pentru a vedea dacă noua rochie de culoare turcoaz îi vine bine. Fu mulțumită de ceea ce văzu și se îndreptă spre living unde James Sady o aștepta deja precum un cățel docil. Fuseseră invitați la ora 21:00 la o acțiune caritabilă în sala de festivități a hotelului „Ramada”. Toate îi mergeau din plin, iar acțiunea caritabilă era un „aperitiv” pentru marele eveniment de a doua zi: anunțarea oficială a candidaturii ei la Senat. Un pas mare spre o viitoare „porție” de putere și mai mare.

În parcare hotelului începură deja să sosească mașinile de lux, iar la intrare mai mulți fotoreporteri immortalizau personalitățile care intrau. Elena Sady își verifică zâmbetul de vedetă hollywoodiană în oglinda de buzunar și ieși radiind din mașină. Îl recunosc pe jurnalistul Ben Pratt în fața scărilor. Acesta era înconjurat de patru oameni îmbrăcați la costum. Cu toții se uitau la ea.

— Bună seara, domnilor, spuse arătându-și dantura de colecție.

— Bună seara, îi spuse Ben cu un surâs plin de aciditate nedisimulată.

— Bună seara, doamnă, îi zise și Steven, care se afla chiar lângă Ben. Se poate să vă reținem?

— Sunt la dispoziția dumneavoastră câteva minute, răspunse extrem de amabilă Elena Sady. Nu îl recunoscuse pe inspectorul Steven Barcelo.

— Problema e că o să vă reținem ceva mai mult, mult mai mult, îi preciză Steven.

În același timp, Ben își porni ceasul pe care își pusese o mică parte din înregistrarea de la vilă: „Nu sunt înțger, dar am o imagine de înțger, iar această imagine se ține cu cheltuială. Ești naiv dacă tu mai crezi că în lumea asta mai merită să fii înțger. Uită-te la tine. Crezi că mai ai vreo șansă să fii înțger vreodată? Ai omorât patru femei cu sânge rece, așa că să îți iei adio de la Rai. Știi unde e Raiul? Pe Pământ, nu dincolo de nori. Raiul ți-l poți face aici, te poți bucura de Rai cât ești pe pământ, nu sub pământ. Banii sunt cheia Raiului terestru, fiule. Banii sunt cheia puterii. Iar adopțiile astea ilegale contribuie la cheia Raiului meu. Da, voi candida la Senat, pentru că vreau și mai multă putere. Se poate și mai mult, și mai sus, cu orice preț. Scrupulele și cinstea sunt pentru naivi.”

Chipul Elenei Sady căpătă imediat o expresie oribilă. Zâmbetul îi dispăruse în întregime. Doi dintre bărbații în costum o escortară către o mașină cu girofar.

În sala de festivități de la „Ramada”, lumea începea să se așeze la mese. Totul era strălucire și opulență.

Denis Grigorescu **CRIMINALI în PARALEL**

Premiul **Romanian Crime Writers Club** pentru cel mai bun roman trimis la concursul de manuscrise 2010

Romanian Crime Writers Club, fondat în iulie 2010, este prima asociație a scriitorilor de romane polițiste din România. Iar întâiul proiect pe care l-a demarat asociația este acela de a-i invita la concurs pe toți autorii dornici să scrie narațiuni *thriller&mystery*.

Primul concurs de acest gen din țara noastră!

Romanul dezvoltă un subiect original, de o deosebită ingeniozitate, iar relatarea lui captivantă e o recompensă pentru cititorul însetat de enigme, de o acțiune cu multe răsturnări de situație, care să-i pună la lucru adrenalina.

Un debut mai mult decât promițător. Dar pentru tânărul condeier greul de-abia de-acum începe. Fiindcă sperăm ca apariția cărții lui la Crime Scene Publishing – premiul pentru realizarea lui literară – să nu rămână doar o întâmplare fericită.

George Arion

Denis Grigorescu

CRIMINALI în PARALEL

Premiul **Romanian Crime Writers Club**
pentru cel mai bun roman trimis la
concursul de manuscrite 2010

Romanian Crime Writers Club, fondat în iulie 2010, este prima asociație a scriitorilor de romane polițiste din România. Iar întâiul proiect pe care l-a demarat asociația este acela de a-i invita la concurs pe toți autorii dornici să scrie narațiuni *thriller&mystery*.

Primul concurs de acest gen din țara noastră!

Romanul dezvoltă un subiect original, de o deosebită ingeniozitate, iar relatarea lui captivantă e o recompensă pentru cititorul însetat de enigme, de o acțiune cu multe răsturnări de situație, care să-i pună la lucru adrenalina.

Un debut mai mult decât promițător. Dar pentru tânărul condeier greul de-abia de-acum începe. Fiindcă sperăm ca apariția cărții lui la Crime Scene Publishing – premiul pentru realizarea lui literară – să nu rămână doar o întâmplare fericită.

George Arion

Crimescene Publishing

FLACĂRA

t...
TRITONIC

Table of Contents

[Concurs cu suspans](#)

[CAPITOLUL I](#)

[CAPITOLUL II](#)

[CAPITOLUL III](#)

[CAPITOLUL IV](#)

[CAPITOLUL V](#)

[CAPITOLUL VI](#)

[CAPITOLUL VII](#)

[CAPITOLUL VIII](#)

[CAPITOLUL IX](#)

Table of Contents

Concurs cu suspans	6
CAPITOLUL I	7
CAPITOLUL II	36
CAPITOLUL III	58
CAPITOLUL IV	99
CAPITOLUL V	122
CAPITOLUL VI	140
CAPITOLUL VII	162
CAPITOLUL VIII	181
CAPITOLUL IX	202